Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټیالی

PROPERTY OF ARIC Established 1989
PROPERTY OF ACKU 10809

لیکوال
سعدالدین شپون

۱۳۷۸ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه :

دانش خپرندویه ټولنه
☎:۲۵۶۴۵۱۳-۹۱-۹۲+

دکتاب نوم : ګټیالی
لیکوال : سعدالدین شپون
خپرونکی : دانش خپرندویه ټولنه
کمپوزر : محمدطاهر بابری
دچاپ ځای : دانش کتابتون ، پیښور
دچاپ کال : ۱۳۷۸ / ۱۹۹۹ م
دپښتي طرح : استاد حسن پاوند

د خپرندوی یادښت

"ګټیالی" د پښتو ژبې د ځانګړي سبك څښتن لیکوال ښاغلي سعدالدین شپون دویم ناول دی، چې په خوږه او ځانګړې ولسي ژبه لیکل شوی دی.

شین ټاغی د شپون صاحب لومړی ناول و، چې خپراوې یې په زړونو کې هیلې راوټوکولې او دا دی ګټیالي په خپرېدا هغه راټوکېدلې هیلې لا پسې تاندې او وغوړېدې.

"دانش خپرندویه ټولنه" د هېواد د یوې خدمتګارې ټولنې په توګه د دې کتاب خپراوی د ځان لپاره ویاړ بولي او د ده د فکر و فن مینه والو ته یې په وړاندې کولو ځان سرلوړی کوي.

موږ د دې پرځای چې په کتوی کې پراته څه وارزوو، پرېږدو چې ګران لوستوال یې پخپله د خپل قضاوت وېناو په تله کې واچوي.

د لیکوال د همداسې نورو لیکنو د خپرېدا په هیله

په درناوي
دانش خپرندویه ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دالې:

ځوانیمرګ امان الله ساهو ته چې لمبرزماو
خوهغه وار وړومبی کړ.
زلمي هیوادمل ته چې داسې بیړه یې
راباندې کوله ته وا پوهیږي چې دامې
وروستی ناول دی..

شپون

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 10809

(۱)

پیلا مه

دادکاپر شی لانه و راغلی او هرشی هماغسې و چې پلرونو راپرېښي وو. غـم ښادۍ، ټولې آشناوې هسې نه و چې دنیاګل وګلزار وه خـو مـوږ ورسره روږدي وو. قادر او حاجی زر داد لاهم خپل سـودونه خـوړل؛ شاه محمد دوکـاندار لاهم چې مې تللې دړه یې وهله؛ موږ هلکانو لاهم دګاونډو دهقانـانو دپالیزونـه ختکۍ غلا کـول. کـوډګرې او فـالبینې لاهـم خورجینـې پـه شـاکور پـه کـور ګرځیدې؛ دکلو ملایان لاهم دکونډو او هلکانو سره پرتوک ښکلې ګیر کیـدل. خو هر څه په خپل ځای وو او که چا شکایت درلود نو دخپلې ټنـدې او تقدیـر نه ورپیښه شوې وه. خو چې داناولی شی راغی دخلکو نه یې لوری لودن ورک کړ. یوه لسیزه، کال و سر، شپه ورځ، دمیرېانو په شـان، یـو یـو، دوه دوه لـه درو، له شیلو، دغرونو له ډډې، له اوبو، دځنګلونو له مینځه، له سمڅو وتلـی، له ونو راکوزشوي. امسا لګولې، په منډو، دزګیرویو سره، په موټر، په خره، په شاتورې آس، په بایسکل، په جاله کې پنډونه په سر، په شـاپـورې تـړلي، پـه ټیمی صندوقو باندې دلمر دځلا دپـړق، برقـې پـه سـر، پړونـی اچـولي، مـخ لوڅې، سر تورې، لنډ کمیسې، کلو شې په پښو، جګ پوندې بـوټان پـه پـښو، پښې یبلې، رنګن ماشومان په غیږ کې، یویو دوه دوه بسته کورنـۍ نالوسـتی، فاکولته پاس، ډاکتر، ماستر، میرزا، دهقان، ځاځکی، لښتی، ویاله، نـهر اوبیا

داسې سیند چې اوبه یې مړې او خاموشه بهیږي . له بدخشانه ، له هزاره جاتو ، له هراته ، له اندرابه ، له تالقانه.....

په دغه بهیر کې علم خان نومی تاجک هـم و چې بیا یـې ځان فیض زاد معرفي کړ اوویل یې چې یو وخت دپوهنـې وزارت دقلـم مخصـوص مـدیـر و ، تخلص یې دخپل پلار ، افسقال فیض الله نه اخیستی و چې دچاه آب لوی خان و ، لکه چې دی پخپله کومه دوره دشوری وکیل هم پاتې شـوی و . دده سره دعجم جان او حشم جان په نومانو دوه تنکي زامن وو . یوه یې دهغه آس جلـو نیولی و چې مور او ماشومه خور یې پرې سپرې وې . علم خـان یـو دنـګ پلـن سړی و خو چې به په پیچومي وخوت خولې به پرې روانې وې او پـه هـرو څو دقیقو کې به یې دشاته کتلو په بهانه دمه کوله . ځوانان دغره سرته ختلـي وو . هلته یوه وړه چینه راخوتېده او کوزېـه ګټو او شـګو کـې ورکیـده . علـم خـان دغره په نیمايي کمر کې تقریباً په څاپوړو او دبوټو او ونوغنو په نیولو پـاس روان و ، چې پاس وخوت دپستو لاسونو نه یې په نوکانو ازغـي ایستل . نوروتـه یـې خوړه ، شرمیندوکې موسکا وکړه او دساړه اسویلي سره یـې وویـل " ای وای جوانی !"

ګوډ لاروي امسا لګوله او په هر قدم دی هـم نیمـه دایـره ورسره تـاویده . مازیګر لمر په غر غړو و چې ستمیدلی پاس وخـوت . چـاویل دپوهنتـون اسـتاد پوهاند اند خویي دی . خونه سوټ و ، نه بوټ ، خرې جامې ، خړ څادر ، زوی ورته په یوې پیالې کې څه یخې اوبه راوړې اوده څه تور درنجو په شعـان کـوم شی ټکې واچاوه ، دشهادت په ګوته یې ولړه او غوړپونه یې ترې وهل بـل زوی یې نورو ته ، دعذر په لهجه وویل ، " بابا پـه قـهوې روږدی دی او چـې دی مـو راوسته نو ویل یې که زما قهوه هم درسـره وانخلئ خداکـه درسره قـدم هـم واخلم . " خو دعذر غوښتلوضرورت نه و ، ددې غره دپاسه چاپه چا قضـاوت نـه کاوه ، هر سړی خانله تاپو و .

مابیکه دخپلې وړې لور او خوارنجوکي میره سره پـاس وختلـه . ذانـدراب دسیند نه دراپورې وتلو په وخت کې یې دلسو میاشتو زوی ، چې پـه ګل سـیب تکری یې شا پورې تړلی و ، او بوترې وې ووړ . یوه دنګه کابلی وه چـې دځینو

زړونه یې لیدو ته لیواله وو . ایله د ګړو دپیچومنې نه پس معلومه شوه چې نر خلقي دئ او دمجاهدینو دویرې یې چادري په سرکړې وه .

مړي یې په کټ کې پاس راوخیژاوه . چاپوښتنه کړه چې دامړی خونه دروسانو دښې و اونه دمجاهدینو ، داموولې بارکړی ؟ څلورو خرڅادرو چې کټ یې په اوږو روان کړی و . وویل : مریض و ، مور ډیرې هلې ځلې پرې وکړې خو ده بس همدا پارسي بدله تر مرګه ، تکراروله چې :

وطن آنجاست کازاری نباشد.

کسی را باکسی کاری نباشد.

یوغلی دڅګ زلمی دنورو نه لرې په یوه ګټه باندې ناست و ، دڅپلی شلیدلې تسمې یې په یوې ریښکې چې پرتوګابن ته ورته وه ، تړلې ، ده په یوه موشکش ، په دهنه غوري کې درې شپې خلقیان ایسار کړي وو ، اوس یې نوم موشکش قوماندان و ، د وسلو پسې روان و. یوه بل ګټ ته خیرن کوږ لړګی په لاس تیته کی یوه ځوان په ولاړو تکیه یې وهلې وه ، دیوه نری ډنګر خرڅادری سره په تاوده بحث لګیاو .

دغرونو په نریو ، کږو وږو لارو چې پخوا به یوازې بزې او ګوجر ورختلی شو ، د شنو پسلونو له مینځه چې یوازې به یې دوږو سرونه ښوریدل اوتابه ویل خاروي دي چې پکې څري ، نور نه ښکاري ، یوازې ټانټې او وډښوري ، ددرو له سوړو سمبوړو ، دلښلو لام مخ دپیښور په هوارې ، په ګړو ور روان و .

لومړی څپرکی

انور او ګلاجان وړاندې وروسته ، په یوه کلي او دیوال تر مینځ ګاونډ کې پیدا شوي وو اوپه پیښور کې هم دډبګرۍ دیوه سرای دبام په کرایي کوټه کې ګډ اوسیدل : انور فاکولته پاس و ، ګلاجان ایله شپږم صنف پوره کړی و ، خودې تفاوت ددوی یارانه خرابه نه کړای شوه ، بلکه دادوه کاله په نا آشنا ملک کې اوسیدلو ، نور هم سره خواږه کړي وو . په کندوز کې هم دانور ټولګه کورنۍ لوستې او باسواده وه خو دګلاجان اووه پښته نالوسته تیر شوي وو او مور به یې ده ته میرزا ویل .

دروسانو ديرغل په دويم کال پيښور ته په مهاجر کيدوکې ددوی سملاسي مطلب دعسکرۍ دجلب نه تيښته وه خو انور نور خو بونه ليدل او ګلاجان يې هم په ځان پسې قنجوغه دکندوز نه راوستی و .

انور دادبياتو په پوهنځی کې يوڅه انګريزي زده کړې وه ، اوس يې دآی . سي . آر ، سي په کوروسونو کې داخله اخيستې وه . ګلاجان ددې خبرونه و ، دورځې به يې د ميوو او دانو ريړه ګرځوله ، دواړو به پرې ګوزاره کوله . انور پيښور ته د رسيدو سره سم دسفارتونو ددروازو تکول ، عريضې ليکل او په تنظيمونو کې واسطه بازۍ شروع کړې : يوه نيمه مقاله او ترجمه يې په حزبي اخبارونو کې هم راووتله . دګلاجان برخه ريړه وه ، پخلی او دجامو پريولل وو ، چندانې يې سر هم نه خلاصيده چې انور ولې دومره زاره چاودون کوي ؟ دجمعې ورځ دواړو چوتي کوله او دبام په سر به دنورو مهاجرو په شان دخپلې کوټې په درشايي ناست وو او د جنګونو ، دتنظيمونو او دډبکرۍ دکاسيرو او دمومعلومات به يې يو بل ته ورکول ، ځينو به خپلې جامې پيوندولې ، دځينو دپخلي داو جاغکي نه به د سکروشنې شغلې ختلې ، ځينو به په تغاروکې جامې پريولې .

دډبکرۍ دتنګې او ناولې کوڅې دګنه ګونې نا آشنا خو تکراري آواز به و ، "کاکې والۍ ، جامې والۍ ، مامې والۍ " بس همدغسې غږونه به راتلل چې مهاجر پرې نه پوهيدل . په غوږونو به يې ، دوطن په جوماتونو کې دماشومانو دګردان په شان " الف زر آ ، الف زير اې ، الف پيښ او ، آ اې او " لګيده . ګلاجان ويل چې ايله يو کال پس پوه شوم چې والۍ مانا واخلۍ يوه ګريزي هزاره عسکر دبام يارانو ته د " آيته بله " کيسه کوله چې هلته دمحسني دفتر و او دی دشناخت پاس دپاره ورغلی و . انور ترې پوښتنه وکړه چې دا " آيته بله " دکوم خای نوم دی که دمحسني لقب ، آيت الله ؟ هزاره په خندا وويل چې زه هم په اول کې تير وتلی وم او په زړه کې مې ويل چې دادومره موټرې ټولې محسني صيب ته رواني دي . په پوښتنو ، په اتکلونو معلومه شوه چې هغه بس سرويس چې حيات آباد ته ځي ، کلينر يې غږ کوي ، " شابۍ شابۍ ، آيته بل له " مانا ژر شۍ ، ژر شۍ، حيات آباد ته . ځينې دغه کيسې ...وندورې وې . کله به خبره دمجاهدينو په ميرانې وه . دوی به د مجاهدينو دبرې او ...اتو کيسې

داسې کولې ، لکه چې ټول جنګ دسپورت مسابقه وي . هرې خوابه چې توره وکړه دوی به ورته چکچکې کولې . یوه ګریزي پنجشیري عسکر ویل ، " مادر بشینه ، ایته بچه بیاره ، قیربان .... مادرش شوم ، قت ایته بچه زاییدنش ."
پنجشیري په سته کنډو کې دخپل غونډ کیسه کوله چې دوو ځدراڼو ځلمیانو ته تسلیم شوی و . ویل یې موږ به بار چلاوه خوپاس دغرو دیوه نامعلوم ځای نه به یو یو کاری ډز وشو او یو به یې راکې وویشت. منصبدار به په موږ چیغې وهلې ، " پډزنالت ، هدفه تشریح کو " خوچې پاس مو غره ته کتل ددښمن درکنه لګیده . په اټکلي ډول به مو دهاوان ګولۍ ورشتۍ کړې او دغره نه به مو دوړې وایستلې . خو چې موږ به سوکه شوو ، دغره دبلې ډډې نه به دکاروان په سر موټر ډزې وشوې او بل به یې راکې سټ کړ . دتیریدو لار یې راباندې بنده کړې وه خو دښمن چاپه سترګونه لیده . یو شواروز په دې اوتر حال کې تیر شو ، په آخر کې قوماندان سپین بیرغ اوچت کړ . شیبه پس ینو زلمی دغره دیوې ترې نه کوز را وښوبید . پنجشیري ویل ، " امیته درخت خرما واری قیل ، بروتاش چنګ ، ریش چپه تراش ، از چشماش خون می بارید." قوماندان په "اوغاني " ورته څه وویل او خپله تومانچه یې دتسلیمۍ په علامه ور وړاندې کړه، خو ځدراڼ په خندا سروښوراوه ، څه یې ورته وویل . قوماندان په کاروان غږوکړ چې ټولې وسلې په زمکه کښیږدئ . بیا یې نو موږ دستې کنډو په دره کې همداسې پلی روان کړو . پاس دغره په ډډه یو بل ځدراڼ لاس په ماشه زموږ سره غبرګ روان و . ډیر وروسته بل سبا ، په موږ کې چا غږ کړ . چې اې بیغیرتو ، همدغو دووتنو ځدراڼو زموږ سره مقابله کوله . کله به یې دیوې او کله به دبلې څوکې نه په موږ ډزې کولې چې موږ فکر وکړو چې ډیر دي .
دډبګرۍ دسرای بام کوم خاص یابه زړه پورې ځای نه و ، لکه صوفیانو چې د اهل قبور او اهل صدور توپیر کاوه ، پیښور هم دوې بغرۍ و . په بنګلو ، دفترونو ، موټرونو ، او دشنو سرو په پیښور کې پخپله ځایي خلک او سیدل . جهادي تنظیمونو هم دعربو او امریکا دپیسو په برکت داصلي پیښوریانو سیالان وو، بلکه خینو خو دځایي خلکو نه هم پښې برې اړولې ، آرګاه بارګاه ، پجیروګانو ، دکمپلو دلیو او دخرما موټر بست کجاوو ، یې په ځایي خلکو کې دانګریز د وختونو دکمترۍ او تسلیمۍ احساس راپاراوه . حتی دډبګرۍ په

لاندې دوکانونو کې هم اصلي پيښوريان ، اهل صدور و . خو بيا د بامونو په سر، په سوړو سمبوړو کې ، په تورو تمبوانو ، په شاړو پټو ، پـه کنډوالو او تشو تـورو چارديواليو کې ، دمهاجرو ، دخړه کيو داهل قبـور ، ځالـه وه چـې دځنځو او چينجو په شان پرله اوښتل او غونځيدل .

دډبګرۍ په بام باندې په دې ورځ انور هســې بـې علاقـې دنـورو سـره او دنورو شيانو په باب خبرې کولې ، اصلي زړه يې بل ځاې بند و . هـرې خواتـه يې دځان او ګلاجان په نامه عريضې استولې وې او حتی چې د ويزې په لاترۍ کې يې هم فورمې ډکې کړې وې . پوست باکس يې هـم اخيسـتی و چـې کـه دبخت باز راغی په غلطې ونې باندې کښيني . انور او ګلاجان دواړه ښکلي او مزي زنګي وو ، دکندز پريمانی يې هډونه لوی کړي او شېرمسته وو . البته انـور چې دپلار پلاره لوستی او مـيرزا پـاتې شـوی و سـپين چکـی او ګلاجـان چـې دبزګرې کورنی ، بلکه پخپله هم دپلار سره پاسره کار و ، غنم رنـګی و اويـو څه دانور نه لوړ و . خو دواړو هماغه وحشي پښتني ښکلا لرله چې سترګو يې خوړل کول . ددوی تر مينځ بل توپير دا و چې ګلا جان کم خبری ، درونـد ، او انـور کړتن او تل په خوځيداو . هغه به تل په ګلاجان پورې ويل چې داسـې سست يي ، لکه ځنځه .ګلاجان به چې دانور نور تپ وتلاش ليده نو ويل به يې ، بيـا درکې څه تور غاړي (چينجي) راغونځيدلي دي ؟

يوه ورځ دهرې ورځې په شان چې انور دپوست باکس زيارت نه نيمه خـوا د ډبګرۍ بام ته راستون شو او خارج ته دخپل سفر خيال پولاويې ګلاجـان تـه بيا ناوه ، چې هلته څه ښايسته شين سـترګې ، څه پريمـاني او څه ډالـرې دي . ګلاجان ورته په موسکا وويل ، " موږ چې دپريمانی پسې وو نـو کـندوز مـو ولـې پريښود . تير شه د خارج دسودا نه تير شه ." انور په بيصبرۍ ورته وويل " نوولـې ترې راتلو ؟" ګلاجان چې لاهم موسک و ، وويل " اول خـو دعسکرۍ ويـره وه چې بيا به مـو دکـاپرانـو دبيـرغ لانـدې خپـل وطنـداران وژل . بلـه دا چـې کارروايي يې بولې ، که هسې قمار ، که دځوانۍ نيشه ، بس راغلو نـو . زمـا بـه پيښور ته سودا وه ، ماويلې په دې زيړو ميوو ، نارنجو ، مالټو او نيمبوانو به يې يو څه وخت چرچې وکړو. دا شيان په کټغن کې نشته . مـاويل دقـاق خربـوزې او کونځلو دتيلو نه به لږ رخصت واخلو . همدا خارج دی نو ، اوس مـو نـو انـور

جانه ، تورو اوبو ته مه فراروه . "انور په ګیله منو سترګو ورته وکتل او ویې ویل، "دخره سرېې رانښکه ګلوته ، دې رغښتلو ... ته . زه دې دښاپیرو ملک تـه بیایم او ته بس ددیوانو تورو څاګانو ته زور وهې . "

یوه ورځ ناڅاپه انور دیوه پاکټ سره راغی ، دګلاجان دلاسه یې چاړه -چې پیاز یې پرې وړول - واخیسته او ایسته یې دبـام نـه کـوزه ګوزاره کـړه . دلاښـه نیولی یې کوټې ته ننه ایست او هلته یې دپاکټ خط ورته ورپاوه . " خدای دې خوار کړه ، لاتري دې راوتلې ده ، بس امریکا ته روان یې " دګلاجان رنګ زیـړ وتښتید " ته هم راسره یې ؟" انور په مایوسۍووییل ، " نه زه چیرته دومره طـالع لرم !" ګلاجان ددلاسا پهلهجه وویل " زه بې هغې هم دخارج دتګ لیواله نـه یم او نه وم او بې دتانه خو خداکه دپیښور نه بهر هم قدم واخلم . نـو داسـې بـه وکړو چې خدای وکړي . ته لاړ شه او زه به بیرته کندوز ته خپلې کړم . ابـا یـو وزری دی او د شو لو وخت راروان دی .

ډیره شیبه دواړه غلی وو . ګلاجان دکندوز دشولو او خټکو په چرت کـې و . شولې خو دده دپلار مشغولا وه خو دخټکو کرل دګلاجان کار و . درسـت کـال یې دنورو بزګرانو دښو خټکو تخمونه ټولول هرقسم زړې یې په بیـل کـدو کـې ساتل ، په هر یو یې دهغې کیفیت لیکه . تور آسقلاني ، ژیـړ اسـقلاني ، قنـدک ، اله پوچاق ، اوږدوړې آبي ، ارکانی ، برګ نی .. ټولو بـه ورپـورې خنـدل چـې هلک خپله میرزایي ایله په خټکی ازمییې ، مګر کله به چې خټکی ورسیدل نـو ده به دنورو بزګرانو سره دمسابقې مجلس جوړکـړ . هـرچابـه دخپـل پـالیز نـه دخوښنې خټکی راووړ ، په لاره (لور) به یې ترازې ترازې کړ . او دکلی مشـرانو به هر یو څکه او قضاوت به یې پرې کاوه . ګلاجان تراوسه اول لمبر نه و راغلی خو خپل دویم مقام یې هر کال ساته . دکلي مشرانو به دقضاوت په وخـت کـې ویل ، " ګلاجانه ، تاهم ښه خواري کړې ده ، خټکي دې خواږه دي . کابلیـان به دې تیر ایستی وو خو دکتغنی نه نه تیرېږي ، کابلیان خو بس په خټکـی کـې یوازې خوږ والي ته ګوري او وایي شیرین است . څکه نو کابلی تل زیړ خټکـی اخلي ، هغه چې نور نو لکاړ شوې وي ، بس ګوړوبی ترې جوړوي . که خټکـی پیکه وخوت شکره پـرې دوړوي . پـه دې نـه پوهیـږي چـې خټکـی ډیـر نـور صیپتونه هم لري . باید بې حده خوږ نه وي ، خرسنده او تازه وي او داسې وي

چې تالاچاړه وربنکاره کړي نه وي چې دی څو ځایه ترک وچوي، او بلځن نــه
وي او چې ته یې خولې ته واچوې . داسې وچ وي ، لکه دقند ټوټې ، هماغلتـه
په مدار مدار ویلې شي . بل دختکي عطر دی ، یو نری ، دپرخې غوندې تــازه
عطـر او وړمـه چـې داصیـل ګلاب پـه شـان لګیـږي . سـتا ختکـی خـوږ والی
لري،خرسنده دی ، خو عطـر نـه لـري ." دکلـي ټوکمـار بـه ویـل ، " خیـر دې
ګلاجانه بل کال دنیال سینګی هندونه یو څه دلونـګو عطـر راوړه اوپـرې ویـې
څخوه ، ګوندې اول لمبر شي ." دګلاجان دختکـو سـره دومـره مینـه وه چـې
دخپلو زبده ختکو تخمونه یې په یوه کدو کې دځانه سره ان پیـښور تـه راوړي
وو . انور به ور پورې خندل خو ګلاجان به ویل ، په پیښور کـې بـه دچـا زمکـه
اجاره کړو اوداسې ختکی به پکې وکرم چـې پیښوریـان ورتـه اریـان شـي ، پـه
همدې به ګوزاره کوو .

دګلاجان بل شوق دآسونو و . دوزلوبې خوبونه یې لیدل چې دی ورغومـی
په یوازې سر دحلال دایرې ته رسوي او نور چاپ اندازان ورته دآرمان غاښونه
چیچي . مازیګر چې به دپادې نه غواوې رابیلې کړې دهلکـانو سـره بـه یـې
دخره په سپرلۍ بزکشي کوله . بس ټول به په شاتورو خرونو سپاره وو او یوه لویـه
دلوخو رسۍ چې دوی ورته کبړ ویل ، دهغې یوه ټوټه به یې په زمکـه واچولـه
اویا به کوم هلک خپله خولۍ په زمکه ګوزار کړه او دهغې په وچتولـو بـه انـدو
خر جوړو . انور هم کله ناکله دا لوبه کوله خو ګلاجان استادو او ګلـه بـه لاپـه
خره باندې وډرید . ده ته دخره هر ډول خینجکې معلومې وې او ځان بـه یـې
ورسره کړاوه چې توله خرابه نشي . نورو به پیغورونه ورکول او ویل به یې چـې
ستا پښې د کولمو په شان نرۍ او اوږدې دي او دخره نه یې چاپیره کړې کولې
شې . خو داسې نه وه ، ګلاجان پوهیده چـې د خـره خیـته لویـه ده او دلکـی
خواته چاربند یې نرۍ دی ، نو به یې ځان شاته وښویاوه ، او بیـا بـه یـې پـښې
ترې راتاو او یوه په بلې کې کنجک کړې . خره به چې هر څه ټوپونـه وهـل او
دکتغنیانو په ژبه بغل به یې خالي کاوه ، ګلاجان بیغمه سپور و . ده نورو ته ویل
چې چل یې په تسمه کې دی ، سړی باید دخره په ماغزواو نیت پـوه وي چـې
دکوم پلو ټوپ وار یې دی . هلکانو به ورپورې ملنـدې وهلـې چې دکونـډ
زوی اوس دخره نه هم ماغزه غواړي اوپه خره دلمانځه نیت کوي . ګلاجان په

غويي او سخوندر هم هیله نه کوله او دکلي تهوکمار خو ورپسې جوړه کړې وه چې ښه دی چې چرګ دوه پښې لـري او کـنـه ګلاجـان بـه درسـتـه ورځ سـپور ګرځیده . دنورو هلکانو په شان دګلاجـان هـم نیـم زړه آس تـه نـه و ، دهغـې خوبونه یې لیدل مګرده آس نه درلود، بلکه په کلی کې هیڅا آس نـه درلـود ، غیر دمیرزا ستار نه چې هغه یوه بګی اویو دکتغن په اصطلاح غـورت ، آس یـې درلودل . غورت دوی هغه خوارنجوکی آس ته ویل چې پـه هـر قـدم بـه یـې دکولمو نه دغورت غږ و چت شو . دا آس هم یـوه ورځ دبګـی لانـدې دسړک دپاسه ولوید او دټپوسانو مال شو . دګلاجـان پـلار دزوی په شـوق خـبرو ځـو دومره پیسې یې نه لرلې چې اصیل آس واخلي او دوربشې وس یې هم په ځان کې نه لیده . په کور کې بس یو یابو و چې دآس پـه ډلـه کـې نـه راتـه د یـوه غوایه او خره سره دتیلو ایستلو په جواز کې تړلی و او درسته ورځ یـې دماشین آرټ تاواوه . پلاریې محمداجان هغه دخپل خره سره الیش کـړی و . ګلاجـان شاتوری پرې سپریده او هر مازیګر یې دغویانو دسمبالولو نه پس په سیند کې مینځه . ایله ددویم کال په منی کې دیابو دچاربند په هډوکو کې یـوڅه غـوښه پیدا شوې وه او ګلاجان ورسـره مـن مـن غـوښې اخیستې . وربشـې یـې هـم ورکولې. دزین او قیضې پیسې نه وې ، نو دخره کتـه یـې وربـاندې ټینګولـه او دبوږ نه یې افسار ورله جوړ کړی و . په دریم کال یـې شـایو څه ښویـه شـوه او ګلاجان په للمه کې دپسرلی دوزلوبو په میلو کې لر او بـر ځغلاوه . پـه همـدې وزلوبه کې وچې ګلاجان خپل اول نوم وګاټه . کیسـه داسـې وه چـې دکنـدوز مشهور چاپ انداز ، توخته پهلوان ، چـې وزه یـې میـدان تـه نـږدې کـړې وه، ناڅاپه له آس نه کوز پریووت . دانو یو نامی آس و او خلکو به ذات ګرګ بالـه . ویل یې چې په کوم ځنګله کې یو ځناور چې دوی کرګدن باله په یوې اسـپې ختلی و او یو خاص قسم نادره آس ترې راپیدا شو چې دکارنامو افسانې یې په کتغن او بدخشان ان ترمزاره خپرې وې . ددې آس یو خـاصیت داو چـې غیر دخپل خاونده یې بل سړی په شـانه پرینـښود . خلکـو بـه ورپـورې ویلـې چـې پلانکی داسې دی ، لکه دتوخته بای آس ، نه څوک پرې سپریدلی شي او نه په چا سپریدلی شي . دا ځکه چې ډیرو شوقیانو به خپلې اسپې (مادیانې) دنسـل ګیرۍ په نیت دتوخته بای آس تـه راوسـتی خـو ده بـه د لغتـو او کـپ اچولـو

لانديې په ګونډو کړې . اونوربه هيڅ نه و . نوکله چې پهلوان توخته په هماغـه جمعه دبزکشۍ په وخت کې د ذات ګرګ نه راغوځار شو ، د خلکو غريو وخوت چې دا نامـمکنه پيښه چې توخته دې له خپله آسه را پريوزي ، څنګه پيښه شوه . اوزبک خو دچا خبره دآس په شا پيدا شوی او توخته خـو خلکـو ويلـې دمـوره دآس دشاپورې سريښ و . بله بده په کې لا دا چې آس څنګه ياغی شو او ولـې دپخوا په شان رانغی او توخته ته يې زنګون ونه واهه . هيچا داخبره نـه منلی شوه.لو چاچې دتوخته غوځاريدل په سترګو وليدل هغـوی سره دا پوښتنـه وه چې ولې؟داځنګه کيدای شي ؟ اوزبک او دآس نه غوځاريدل ؟

دبزکشۍ ميدان دبنګي دسيند لر سرته خاورينه غونـډۍ وه چې خلکـو بـه دوره بلله . توخته په ځای پاتې او آس لا په دوړو کې ورک و. دهمدې دوړو نـه څوک راوووت ،چه اوړه يې دذات ګرګ زين و . ايله معلومه شوه چـې پـه اصل کې زين د آس نه پريوتی دی . چې دوړې يوځه کښيناستي ، هلتـه لـرې ذات ګرګ هرې خواته غـورځې کـاوه او ځوځلـی چـې ځونـورو پـهلوانانو ورپسې وځغستل ، نيوی يې ور نه کړ . او حتی دتوخته زوی چې ورنژدې شـوی و هغـه ته يې هر لغته ورکړې وه . خلکو دتوخته زوی منع کړ او ورته ويې ويل ليونيه ، ذات ګرګ خو به دې پلار درته ويلی وي چې غير له ده نه بل هيچا يـې شـانه ده ليدلې . آس څو شيبې غرګي کول ، ششنيده ، غـاړه يـې دې خـوا هـا خـوا کړوله بيايې لکۍ ډانګ کړه او مخ په غره يې را پرېښوې .

دلته و چې ګلاجان يو ليونی کار وکړ . په يابو سپور يې ورپسـې تـرات کـړ . خلکو ورپسې کتل او خندل يې چې اوس به يابو ښه ذات ګرګ ونيسي! دتوخته بای له خولې چې وينې بهيدلې وې اوس وچې شوې وې ، په خپل زيـن يـې دده لګولې وه . چاچينه ورنه وښکله او بل يې موزې وايستلې ، دغړه کـې سـره يو هلک ولاړ و ، په يوه نکلي ګيلاس کې يې دخيرنو واورو نه ډک يـو ګيلا س اوبه ورته نيولې وې ، خو توخته کله بيسده کله په هوښ پروت و چې په هوښ به شو نو يوه کمزورې موسکا به يې خلکوته وکړه اوسربه يې وښوراوه . خلکو به هم سرونه ښورول چې دادچا جادو کوډې وې چې ددوی قهرمان يـې داسـې زبون کړ . چې دتوخته درکه يو څه غلې شوه بزکشي بيرته شروع شوه . دخلکـو پام په بله شو . دقمچينو شرقهار و چې يو بل يې سره وهل ، وينې وې چـې پـه

مخونو رواني وې . دمحب الله خان دجومات خطيب يـوه ورځ په وعظ کې دکوم پيغمبر دقوم نوم ياد کړی و چې دومره ګناه يې کړې وه چې خدای امر وکړ چې ددوی دنجات يکي يوه لار داده چې يو بل سره ووژني . خطيب ويل چې دخان آباد په خلکو همداسې حکم نازل شوی چې هره جمعه به ددې په ځای چې جومات ته راشي ، پاس د غونډۍ په سر خپلې ګناوې يو دبل په وينو پريولې .

ناڅاپه خلکو وليدل چې له ورايه يو زلمی دتوخته په آس همداسې شاتوری سپور دی او تر شايې يو يابو قنجوغه کړی دی . ګلاجان آس راووست او توخته ته يې ودراوه . خلکو ده ته کتل ، بيا يې ذات ګرګ ته چې مشهوره وه چې بچک مې نه دی چې شاتوری څه چې زين کـړی دې لا وربـاندې څوک پـښه واړوي ـ کتل چې آرامه او تابع روان دی . له هغې ورځې وروسـته نـو ګلاجـان په نژدې لرې توابو کې د پهلوانچه ، مانـا کمکـی پـهلوان پـه نامه يـاديده . کالونه کالونه خلک دتوخته دآس د ياغي کيدو دمعمـا دحـل پـه فکـر کـې و و . ګلاجان هم ، لکه هميش چوپه خوله .

دپيښور په ډبګرۍ کې به هم چې کله دجلا وطنۍ انديښنو پسې واخيسـت ، يا به انور کومه ناکاره خبر ورته وکړه نو ګلاجان به سر دکټ بازو ته تکيـه کـړ ، سترګې به يې پټې کړې او ايسته به دوطن دشولو په پټو کې اويا دآس ددوړو په مينځ کې ورک شو . او د " کاکې والې ، جـامې والـئ...... " يکنواختـه غـږ بـه داسې پرې لګيده ، لکه چې دبنګي سيند دبند لانـدې آبشار تـه ناسـت وي او دهغې هر غږ دده د تصور دخغل سره غبرګې سندرې وايي .

دويم څپرکی

داڅو ورځې کيدې چې انور ترور او وارخطا و ، لکه چې يې هم زړه کـښېده او هم ساړه ، کله به يې دګلاجان دفوټوګانو پوښتنه کولـه او کلـه بـه يـې شـک ښکاره کړ چې که دی خپل نوم واړوي هم ، دګلاجان عکس چـې پـه امريکـا کې دمهاجرو ددفتر په کتاب کې قيد دی کله دده د جولې او قيافې سره سـمی کوي . دده سپين صفا مخ و دهغه ګرمو سيځلي سکاڼ . ګلاجـان بـه دلاسـا کاوه چې " موږ ته شين سترګې ټول يو ترا ښکاري ، نو موږ به هـم دوی تـه يـو

رنگې ښکارو ، ته ورځه خپل کار کوه . او که زما منې راځه دخارج دټک دسودا نه تېر شه او دکوم تنظيم په دفتر کې ځان ته کـوم کـار وګوره ، انګريـزي دې هم زده ده او د خارجيانو هم په دفترونو کې وار نه دی . دکوم مشـر ترجمـان شه ." انور په ما يوسی، وويل ، " ته څه وايې ، ګوندې مابه هر ور ، څو څوځلـې نه وي ټکولی ؟ نه رانه پير پاتې شو نه حضرت ، نه ملا ، نه اخواني . دابه ومنـې چې يوه دفتر ته لاړم ، هلته دمشر ناظر ، کلاشنيکوف په غاړه ، د يوه منشـي پـه سر ولاړو او منشي ته يـې دتعويذاتـو دليکلـو هدايـت ورکـاوه .ويـل يـې دهـر کلاشنيکوف سره دتبغ بندی، يو تعويذ هم په کار دی . بس چې هر دفتر ته ځې نور څه نشته ،دمولويانو غومبر او امرونه ، هلکه کـوزه راوړه چـې اودس وکـړم، هلکو عرب راغلی دی چې هغه بل تنظيـم تـه درنـه لاړنشـي ،هلـئ فرانسـوي عکاس راغلی ، دتلو بندو بست يې وکړئ ، دنابلده سړي سنه څوک نه پوښتـي " ګلاجان وويل ، " يوځلې به دې دجمعيت دفتر ته سرورښکاره کـړی و ، هغـوی خو زموږ دخواوو دي . ؟" انور وويل ، " اول خو داستاد دفتر ته لاړم ، خو چـې پوښتنه مې کوله په هغې کې هم ټول يادمشر خپلوان او يا يې کليوال.دتالقـانو نه کوز سړی لا مـاپکـې ونـه ليـد، کنـدوز خـوڅه کـوې .وروره ټول تنظيمونـه همداسې دي . مشر يې ځانتـه امـير وايـي او زوی يـې بيـا امـير زاده او دمشـر مرستيال دی ، که زوی يې دکار نه وي نو بيا وريرونه او که هغه نـه وي نـو بيـا نور ياران په دفتر قبضه لري . زما خو نور نمت نه و ، بس غوښتل مې چې که په کومه جوپه کې مې امريکا ته وليږي ، خوڅه سهميې چې راځي هغه هـم ټولـې په همدغو خپلو خلکـو ويشـي . " ګلاجـان ويـل ،" دکنـدوز خوبـه هـم څوک قوماندان او معتبر سړی ور سره وي !" خو انور سـروښوراوه ، " نشته او کـه وي هم ماونه پيژندل او که ما پيژندلای هم وای ، دوی مې نه پيژني . "

دمياشتو داني به يوه په بلې پسې رغښتلې او ورسره دملـګرو تـر مينځ ، زړه بداوی نه ، سوړوالی هم نه ، يو قسم يو اړخيزه خاموشـي راغلـه . ګلاجـان بـه دانور سره غړيده ، دورځې حالات به يې ورته ويل چې څوک يې ليـدلی او څه شی يې خرڅ کړي دي . ده به تل دريړې عايدات انور ته ورکـول ،ځکـه چـې هغه په حساب او دټک وپوک په انتظام کې ښه و . مګر انور به غلی و او ګلاجـان نه پوهيده چې انور دده نه شرميږي او که کومه پېښه شوې چې انور يـې ګوښه

ګنیری ته اړیستی دی . ګلاجان کندوز ته دستنېدو تابیه نیوله او بس دې ته منتظر و چې انور یو ځلې امریکا ته روان شي . ځکه دانور دپوښاک ، څښاک لګښت همدې ریړې پوره کاوه او بې له ده ریړه نه چلېده . دګلاجان دغه دملګرتوب احساس انور لاهم ځوراوه او ځان ورته دده ځیره خور ښکاره کېده.

په همدې کې اوړی راغی او دشولو وخت ته دګلاجان درسېدو تمه لنډه شوه. دپېښور بېدرګه ګرمی دواړه په عذاب کړي وو. یوه شپه چې له بام نه دتناره تپ خوت او ورسره میاشو هم وربـاندې غوټې کولې ، دوی په کټونو پراته وو ،ناځاپه انور په خبرو راغی ، " کوریې وران کړې ، که کندوز کې وای اوس به مې خویندو راته پشه خانه دروله وه ، یابه مې ایسته سیند ته وردانګلي وای او خیشت ځادر به مې په ځان غوړولی و . هلته خو دنیمې شپې نه پس هوا سړېده . دلته تیار دوزخ دی .ټوله ګناه زما ده ، تـه مـې هـم دځان سره لوپـه کړې .ماداسې غوټه کړې وه چې اوس به لادوخته امریکا کې وو . په تامې هـم خرابه کړه ، زه هم نشم تلی . " ګلاجان هیڅ ونه ویل ، انور هم غلی شو او تـر نژدې سهاره په خپلو کټونو کې سره اوښتل . ګلاجان دځانه سره ویل چې اوس کار دکاره تېر دی .که بېرته لاړشی نو پلار به وایې ، پېښور کې دې څه ګټه مټه وکړه او که لالی مې مسـاپر دی ... وړي ...: راوړي ؟ دځان سره یې دعاوې کولې چې انور دده په ځای په همدې ویزې لاړشي نو دی بـه ریړه تـر هغې چلوي چې یو څو روپۍ پیدا کړي او دیو څه سودو سوغات سره کلی ته سـتون شي .

دبرسات دبارانونو سره دډېګری دبام خواله او خوبونه ختم شول .اوبه لـه درشایي کوټې ته اوښتې او هر څه ختن او نم بویه وو . مګر ریړه لا چلـېده او د اوجاغ په سردیګی لا هم هر ماښام خوټېده .

یوه ورځ ، بلکه یوه شپه داسې یوه پېښه وشـوه چې انـور بیصبری تـه ملا وتړله، بلکه پرې وتړلی شوه . قضیه داسـې وه چې یـوه ورځ چې انـور دآی . سي . آر . سي د انګلیسي کورس نه راووت یو سړی چې ده ویل له سترګو یـې اور ورېده ، دده مخې ته راشین شو . جګ دنګ سړی و او رنګ کړې ریـره ینې تر نامه رسېده . سړي ور نه پوښتنه وکړه چې هلکه څنګه دکافرانو په جوس کې ولاړ یې ؟ انور خپل کتابونه وروښودل خوهغه کتابونو ته وهـم نـه کتـل او دده

داصلي او اوسني ځای ځایگی پوښتنه یې ورنـه وکـړه .انـور چـې عسکری نـه دتبنتېدلو خبره ورته وکـړه هغـه پـه مرمـوزه موسـکا وویـل ، " سـم وواپـه چـې دمجاهدینو نه تبنتېدلی یم . تا غونډې خلقیان نور هم ستاسره په ډېـگری کـې اوسي ." انور ډېر قسمونه وکړل خو هغه ترې روان شو اوپه همدې حال کې یې وویل ، " خبربه دې واخلم ." چې انور کورته راغی نو داکیسه یې دبـام پـه سـر نورو وطنداړانو ته تېره کړه . یوه سړی په انـور غـږ کـړ ، " خـان آبادیـه ، ددې سړی نه به لرې گرځې ، دا دحزبیانو کله خور جلاد دی ، بس چې حزب سړی وروښیي ، نو دی ورځي ، وژني یې . داوا‌ړستا لمبر دی ."

انور په ظاهره خو داخبر داری بابیزه واخیست ، خو درسته شپه یې په ویښه تېره کړه . دځانه سره یې وپتییله چې ګلاجان ته نـور انتظـار نشـي ایسـتلی ، سهار دوخته په ډار ډار قونسلګری ته ورغی او کښ په دروازه‌ورننـووت ، دوېـزې فورمه یې چې په خپل نامه ډکه کړې وه ، ورکړه . چې بېرته زاووت نو اول یـې هرې خواته وکتل او بیا یې نوراخپلې کړې .

په دې کې یوه میاشت تېره شوه او انور هره شپه له ویرې ناوخته کورته راته زیاتره وخت یې په کورس کې دکتابونو دلوستلو په بهانې تېراوه . چې بـه کـور ته راغی نو هره شپه دکله خوو په انتظـار بوړنـېده . یـوه میاشـت پـس قونسـل وروغوښت . انور بېرته دراتګ سره ګلاجان ته غـاړه ورکـړه ، او بیـایې پـه آب و تاب کیسه وکړه چې " نوی نـوزی دفتر و او یـوې ښکلـې سکرټرې راتـه ګوډ مارنینګ وویل .خه ډېره شېبه پس پخپله قونسل راووت او لاس نیولی یې دفـتر ته بوتلم . فورمې یې امضا کړې . زما نو زړه درزېده چې پوه نشي . بیا نـو لاړ د الماری نه یـې یـوه دوسیه راوایستله او بېرتـه کښېناسـت . فورمـې یـې تـرې واخیستلې او ډېرې یې لرو بر کړې . کله یې ماته کتل او کله یې فورموتـه .یـوه شوم چې کار وران شوی دی .قونسل چې به فورمې ته کتل نو وچویلی به یـې تریو کړ او چې ماته یې کتل نو موسک به شو . زه سربداله وم ، دقیامت دورځې په شان ، کله ویره کله هیله . بیا یې نو دوسیه وتړلـه او ماتـه یـې دناسـتې ست وکړ. دآی . سي. آر . سي . دکورسونو پوښتنه یې راته وکړه او دکندوز پـه بـاب یې راته وپوښتل . زما انګریزي یې ، لکـه چـې آزمیلـه . بیـایي نـو راتـه کـړه ، «ګلاجان اوته یوځای اوسېږئ ؟" ماوار دواره وویل " زه پخپله ګلاجـان یم " خو

دی راته هماغسې موسک و . بيا نو جدي شو . " دا فورمه ښکاره ده چې ستانه ده ، لاتري دګلاجان ختلې اوته خدازده څه نوميږي . سم نوم دې راوښيه !" زياتی نو زما وانی هم خطا وې نو رښتيا مې وويل " زما نوم محمد انور دی ." هغه راته وويل ،" نو دا فورمه دې يا غلاکړې ده اويا دې په پيسو اخيستې او که کو مه بله خبره ده ، حال وايه ." نو ما دځانه سره وويل ، بې هغې هم برباد شوم چې اوس مې دپاکستان پوليسوته چې ددفتر نه بهر برچه پک ولاړو ورنه کړي چې بيا هماغلته په جيل کې ورستېږم . نومې اقرار وکړ چې نوم مې محمد انور دی ، ګلاجان مې دماشومتوب ملګری دی او اوس هم سره يو ځای اوسو . هغه بې له مانه خارج ته نه ځي نو فورمه يې ماته راکړه . اوس نو دخدای دپاره ماپاکستانی پوليسو ته په ګير کې ورنه کړې . خبره وه ، وشوه ، بس نه زه ځم امريکا ته نه ګلاجان ." قونسل ډيره شيبه په چرت کې ډوب وو په همدې کې تلفون ورته راغي او چې هغه مصروف شو نو زه پاځېدم او دوتلو تابيه مې نيوله خو هغه په لاس راته دبيا ناستې اشاره وکړه . دتلفون نه پس نو قونسل ودرېد ، څپل ، ګوړاکو ، پايپ او د تماکو کڅوړه يې ديوه بشقاب نه را وچت کړل او خرا مانه دلوی ميز نه زما لورې ته راغی . په ناز و نخرو يې اول دپايپ سرخانه په يوه مخصوص چاقو وتوړله تماکو يې پکې واچول ، دچاقو سره يوه بله بلا هم وه چې سر يې پلن و ، په هغې يې تماکو کوز کښېکاږل او بيايې دجيب نه يو لايټر راوايست او پايپ يې ولګاوه . ماته يې نه کتل ، ددفتر کړکی ته ځير و او پايپ ته يې کشونه ورکول . وېرېدم چې ددې کړکی نه به بهر دپاکستاني پوليسو سره اشارې کوي چې راشئ او ويې نيسئ . خو دپايپ لوګی تاو راتاوېدل او دپوليسو درک نه و . يره زه وايم لس دولس دقيقي خوبه همدا حال و . وروسته نو په چټکی سره راغی او پڅپلې چوکی کښېناست . اوله پوښتنه يې دپاسپورټ وه . ماويل چې موږ دواړه پاسپورټونه لرو. دميزپه سر دزنګ تنی يې کښېکاږله او چې سکرټره راغله هغې ته يې په شفر کې يو څه وويل . بې هغې هم امريکايان زموږ سره سمې خبرې کوي چې موږ په پوه شو او پڅپلو کې بل وړ ژبه کوي . سکر ټره ووتله او ديو ګورت فورمو سره بېرته راغله .قونسل له دفتره ووت . زه او سکرټره سره کښېناستو او هغې رانه پوښتنې کولې اوپه فورمه کې يې داخلولې . پاسپورټونه يې رانه واخيستل لر او

برې کړل ، پوه شوه چې جعلي او مېداين دېکرۍ دي . مايې سترکې ځارلـې ، خو دتعجب کومه علامه مې په کې ونه ليـده . تقريباً نيـم سـاعت د فورمـو پـه دکولو تېر شول . چې قونسل راغی نو هغه يې لاسليک کړې او پـه هـرې يـوې باندې يې دقونسلګرۍ مهر ولګاوه ، ماسره فوتوګانې تيارې وې پـه دوو فورمـو يې زمور عکسونه ولګول او هغه يې هم مهر کړل . بيـا نـو قونسـل پـاڅېد او پـه جديت يې راته وويل ، " واخله ، داستا ويزه او دادې دملګري . معمولاًمور چې پخپله سرې نه وي موجود بل چاته دهغه ويزه نه ورکوو ، خو تاسو دومره سـره نژدې يئ چې نژدې دهغه په ځای ته تللی وې ، نو دا فورمـه سـتا او دادې د ملګري . دصحي معايناتو فورمه به نانسي درکړي ، هغه په ډاکترانو ډکه کـړئ ، همدا ستاسو پاسپورټ دی ، ستاسو خپل پاسپورټ بېرته درسره واخلئ " بيايې په موسکا سکرتېرې ته سترګه وټومبله " پرېږده چې دغه پاسپورټونه چېرتـه خـرڅ کړي چې دلارې خرڅ يې پرې وشي . " بيا يې نو ماته لاس راکړ ، " امريکا ته پـه خير لاړشئ " چې رخصتېدم راپسې غږ يې کړ ، " ملـګری تـه دې دخپـل بخـت ويزه ورکړه ، تاته يې انکل سام درکوي . هيله ده چې پخپل نوي هيـواد کـې خپل نوم بدل نه کړې . " مياشتې مياشتې وروسته انور پوه شو چـې انکـل سـام دامريکا بل نوم دی .

دريم څپرکی

مهاجر دمچنو غږې کانې دي ، چې انور او ګلاجان يې امريکا ته راوويشـتل نو په نيويارک نه ، په کاليفورنيا نه ، بلکه ايسته دامريکـا پـه جنوبـي څنـده کـې دغره ييز ايالت ، اريزونا په يوه کلي ، بلکه دکلي نه بـهر دغـره پـه ډډه ديـوې کوډلې په درشايي پريوتل . دامريکا حکومت چې چاته دمهاجرت ويزه ورکـړي نو په امريکا کې دهغه ځای معلوم نه وي . په هر ايالت کې چې کومـې خيريـه موسسې اويا شخص دهغوې دخسمانې ذمه وهله يا ددوی په ژبه سپانسر يې شـو نو هماغه ځای ته يې استوي . انـور وزمـه مـهاجر چـې زيـاترو يـې دکاليفورنيـا دپريمانی اوريدلي وې په دې اوم فکر کې وې چې همدا بـه کاليفورنيـا وي ، خوچې له الوتکې نه ستړی ستومانه او جـټ وهلـې بنکتـه شـي نـو دهـاليوود

فلمي ستوری ورته د سترې مشې ستر ګکونه وهي اونه يې دافغان مجاهد زنـده باد شعارونه بدرګه کوي . چار چاپېره ، يا دګمبيری ډاګ وي اويا دجوارو پټي .

انور دغوی په يوه وره دوه ماشينه الوتکه کې ، چې درې تنه نورې سپرلۍ هم ورسره وې ، دشيکاګو نه داريزونا دپيچ سپرنګز (دشلتا لانو چينه) نه بهر پـه ميدان کې ښکته شوه . يو جګ قدی ، سپين روبی ، سړی چې پـه غـاړه يـې ديوه نري زير ځنځير نه داوسپنې لوی صليب ځړېده پـه درنـو قدمونـو ددوی خواته راغی . ځان يې معرفی کړ" فادر ګريګوری!" انور لاس ورکړ او خپل نـوم يې واخيست . يوه وړه ، زيړ سرې شين سترګې نجلۍ هم دپادري سره وه . هغه يې معرفی کړه "پالين " هغې دخپلې لمنې يوه پيڅکه ونيوله او پـه احترام يـې زنګنونه يوڅه تيټ کړل ، " How do you do sir " ګلاجان لـړې ، ګنګس ولاړ و. پـادری هغـه تـه لاړ او خپـل ځان يـې ورمعرفـی کـړ ، هغـه زړه نـازړه لاس ورکړ. نجلۍ چې ورته په احترام زنګنونه تيټ کړل نو ګلاجـان ورتـه پـه چـوپـه خوله موسک شو او دهماغې غوندې ده هم زنګنونه وښورول. نجلۍ کټ کـټ په خندا شوه. ددوی دنه او نو سره سره . پـادري ددوی ، ميـډ ايـن ډېـکري تيمی بکسونه په خپل لاس بهر موټر ته وچلـول . پـه هوايـي ميـدان کـې لـس پنځلس کسان وواوپه حيرانتيا يې دوی پسې کتل .

پادري انور ته دمخکينی سيټ اشـاره وکـړه ، نجلـی دګلاجـان سـره شـاته کښيناسته . دسړک دواړو غاړوته تر ځوسترګو کـار کـاوه ډاګ او اغـزي وو . دلتـه هلته يو نيم لوی عکس هم دسړک دواړو غاړو ته په لرګينو ستنو سرېښ شـوی و ، دموټرو ، دکوکاکولا، او يو ځای ديـوه وحشـی آس او ورسـره دسـګرټو دشـنې ډبلی اعلانونه وو . داعلانونو په عکسونو کې به خلکو دوی تـه خنـدل او چـې موټر ترې تېر هم شو ، ګلاجان شاته وکتل ، عکس لاهم همده تـه خنـدل . څه کم يو ساعت مزل وروسته مـوټر دغـره پـه ډډه دلرګونـه دجوړې شـوې يـوې کوډلې مخې ته ودرېدل . پادري بکسونه دننه وچلول . درې کوټې چې غولې يې دزېړو لرګو وو . يوه بلې ته خلاصېدې . پادري په سينخوی کوټه کې بکسونه کېښودل . انور پوه شو چې دادناستې خونه وه . په سم مينځ کې يو ګردی مـيز و او په هغې باندې منې ، کيلې ، او نورقسم ميوې چې دوی نه پېژندلې په يـوه لوی شکاره کې دلې وې . پالينی درې قابونه ، دچړو پنجو سره چې پـه سـپينو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسمالونو کې تاو وو دکوټې دځنګ پخلنځی ته راوړل او په میزېې واوښل . لکه چې دې لا دوخته تابیه نیولې وه . دچا یو یو ترموز یې هم راوړ . بیایې نودرې پیالې ورسره کېښودې . پادري میلمنو ته دناستې ست وکړ ، خو خپله هماغسې ولاړ و . انور کېښناست خو ګلاجان ته حیا ورتله چې یو مشر سړی ولاړ وي او دی کېنيني . پادري ، لکه چې پوه شو ، ورغی او په اوږه یې لاس کېښود چې کېنيني . انور په عاجزی یاده کړه چې دده ملګري سم په انګریزی نه پوهېږي . پادري موسک شو .انور ته یې وویل چې زه اوس ځم ، تاسو ستړي او دجټ سفر وهلي یئ . لږ آرام وکړئ ، زما دتلفون نمبر ستاسو د خوب په خونه کې دتلفون لاندې پروت دی ، چې ستومانی مو ووتله نو ماته تلفون وکړئ . په همدې وخت کې چې پادری دانور سره غږېده ، پالین ګلاجان دلاسه نیولی په پخلنځی ګرځاوه .دشودو او هګیو او چرګانو ډک فریج یې ورته خلاص کړی و او بې غمه یې په انګریزی تشریحات ورکول .دپادري ورته پام شو او انور غوښتل مداخله وکړي ، خوپادرې یې په سینه لاس ونیو ، " پرېده چې څه کوي". پالین دفریج په څنګ کې داش ور وښود . یوه تنی یې کښیکاږله دیوه نغری نه شنه شغله جګه شوه . هغه یې مړ کړ او درې نورې یې په نوبت تاوکړې . بیایې ټولې مړې کړې . ګلاجان په موسکا دنجلی معلمي تعقیبوله . تشناب یې وروښود او هلته یې دسرو او تاودو اوبو ګوتکونه وروښودل او نږدې یې دده لاس سوځولی و . حتی دهرې کوټې دبجلی دسویچونو او تنیو عملي تجربې یې پرې وکړې او بیا یې لاس نیولی مینځوی کوټې ته راووست . پادري پالین ته مبارکي وویله چې ډېره ښه معلمه وه . دواړه رخصت شول او پالین ددروازې تروتلو پورې ګلاجان ته لاسونه ښورول .

دهغوی موټر لاپه کږلیچې کې نه و ورک شوی چې انور په کوټه کې ړاتن شروع کړ ، ګلاجان ورته حیران حیران کتل ، خو انور داسې په مستی ځنې اچولې چې ګلاجان دڼ ، ارې ورځې ورته لاسونه وپړکول . په همدې کې دانور سروڅرخېد او هماغلته په لرګین غولی پریووت . ګلاجان هم ستړی و ، خو ملګری یې د خوب ترکوټې کش کوده ، څادر یې ورباندې وغوړاوه او خپلې کوټې ته راغی . اډکوډ یې ستړي وو ، خو خوب نه ورته .تشناب ته لاړ ، حیران و چې څنګه استنجا وکړي ، نه کوزړی وه اونه بل څه ، نو یې اوبه ترمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ، په لاس یې وازمیلې او بیا یې ځان لوڅ کړ او دشاور لاندې ودرېد. صابون او قسم قسم بوتلونه په تاخچه قطار ایښی وو. ده په بوی یو صابون خوښ کړ او څو څو ځلې یې ځان دسر نه تر نوک پورې ومینځه . ویښتان لاهم دخیرې دلاسه ځپلي وو . دځانه سره یې ویل چې دادکالونو خیرې چې دکندوز نه مې راوړې وې ، په دوه درو اوبو کله پستیږي . هماغلته یې اودس وکړ . دشاور دپردې نه بهر ، په یوې الماری کې لس شل سپینې تولیې ، یوپه بل ایښې وې . دځپل تیمی بکس له یې جالماز را وایست ، خو حیران و چې قبله به څنګه سیخه کړي ، نو بیا یې ګویا څلوروارې ، څلورو خواووته ، دمازیګر لمونځ وکړ ، یوه منه یې دمیز له سره واخیسته ، یوچک یې ترې وکړ او په ټالي ټالي دخوب خونې ته روان شو .

ګلاجان چې دخوبه پاڅېد ، دسمڅې دیارانو په شان په دې نه و خبر چې چېرته دی او څو ورځې ویده و . دهوارنګ هم داسې و چې پته نه لګېده چې خړ سهار دی که سکنی مابنام . خودبزګر دزوی نه په اسانه وخت نه خطاکیږي. کړکۍ یې پرانیستله ، بهر دناآشنا مرغانو دغږنه پوه شو چې سهار دی . ترموز لاد چای نه ډک و خو یخ و ، اودی نه پوهېده چې څنګه نورې چاپې جوړې کړي . د شودو بوتل یې راوایست ، خو اوس داڅنګه تودې شي . نغری یې څو ځلې بل او مړ کړ ، خو دیګی نه و ، بېرته لاړ او یو کیله یې سپینوله چې چاور وټکاوه . چې خلاص یې کړ نو هماغه پالین وه اویوه ټنډ غومبورې ځاغه ښځه چې شین دسمال یې په سرپورې تړلی و ، په درشاینې ولاړه وه . یوه لاستیوره ټوکرۍ یې په لاس کې کړې وه . ګلاجان ورته په سر دننوتلو اشاره وکړه ښځې ځان معرفي کړ ، " I am susy " ګلاجان پالین ته اشاره وکړه " پاولی مادر ؟" هغې سر وښوراوه ، " aunt" ګلاجان پرې پوه نه شو . سوسی دننوتلو سره سم ، دسرنه دسمال خلاص کړ اوپه زغرده یې ټوکرۍ پخلنځی ته یووړه . بیانولکه دایې چې خپل کور وي ، دسناري په تیارولو لګیاشوه . په پخلنځی کې یو میز او دوه چوکۍ هم ایښې وې . په میز یې یو سپین کالی چې دټوکرۍ نه یې ایستی و ، وغوړاوه، دوه قابونه یې دکاچوغواو لاس پاک سره پرې واوښل . دالماری کړکۍ یې خلاصه کړه اویوه نوې کرایی یې ترې واخیسته ، په نغری یې کېښوده. ګلاجان کتل چې هلته دیګی او قسم قسم کاسې کېږې دي او په خپلې

نادانی یې وخندل . څلور هګۍ یې په غوړو کې سرې کولې . غوښتل یې چې د ګلاجان نه پوښتنه وکړي چې څه قسم یې غواړي خو پوهېده چې جنجال پېښېږي نو د هماغسې یو مخه یې پخې کړې . د فریج دیوه بوتل نه یې دمالټو شربت په دوو ګیلاسونو کې واچول . څلور توټې پرې کړې ډوډۍ یې په یوه بل ماشین کې کېښودې او چې سرې شوې پخپله یې بهر توپ کړ . ګلاجان په ځير د ښځې کارروایي څارله او ښځه هم پوهېده چې دی یې څاري . پالین دانور کوټې ته لاړه او شیبه پس یې لاس نیولی راووست . ددوی نه یې تېر کړ او ښځ یې تشناب ته بوته ، هلته ورسره بوخته وه ، لکه چې د هرشي تعلیم یې ورکاوه . ښځې دفریج نه دمربا یو بوتل وایسته او ترڅنګ یې په یوه اوړدوړي قاب کې دسپین کړی ګنی په رنګ اوړده شیان کېښودل چې کوچ و . ګلاجان هغې ته هم ست وکړ خو هغې په موسکا، په خپلې خیټې لاس تېر کړ ، مانا ، مړه یم . نو ګلاجان ډوډۍ واخیسته او پخپلې برخې دوو هګیو یې پېښه وکړه . سوسي او پالین ورته په دلچسپۍ کتل . پالین دوې پارچې ډوډۍ په سپین سترکتوب د ګلاجان دمخې نه وچتې کړې . په ډېرناز نخرو یې ، په یوې باندې په چاړې کوچ اوپه بلې باندې مرباوغوړوله . یوه یې په بلې کېښوده ، ګلاجان ته یې ونیوله . ګلاجان په خوړه خندا ترې واخیسته او بیایې دهغې نه مړۍ بیله او په هګیو پورې کړه . سوسي چایخوښه په نغری ایښې وه . دتشناب نه دانور شړپ شړوپ راته او چې ډېر وروسته راووت نو لاپې هم سر خیشت څلېده . ګلاجان دسبناری نه پس پاڅېده چې پالین دمالټې دشربتو ګیلاس ورته ونیو . ګلاجان دهغې دپاره نیمایي وڅښه خو هغې سروښوراوه اوپه اشاره یې دوڅښه امر ورباندې وکړ . ګلاجان داسې وښوده چې ډاربړي نویې تول پسه سر واړاوه او تش ګیلاس یې ټسکور ونیو او ویې ویل " ښه مورجانې ، اوس دې یقین راغی ؟" پالین پرې پوه نه شوه خو درضایت خندا یې وکړه او دلاسه نیولی یې د ناستې خونې ته بوته . بیایې نو دانور سره هم همداکانې وکړې . چاخوښې دخوټېدو شکیلې شروع کړل ، ګلاجان هم پاڅېد چې وګوري دا چای میرات مړی چېرته دی . سوسي ترموس په سرو اوبو کې کنګال کړ ، پاس دالماری نه یې یو تورختین مرتبان راکوز کړ . دهغې له مینځه یې دوه وړې کڅوړې راوایستې، ګلاجان ته یې وښودلې . بس کاغذي کڅوړې وې خو کاغذ یې دتشناب دکاغذ

په شان نری و . هغه يې په ترموس کې واچولې ، ايشيدلی اوبه يې پرې تويې کړې او دترموز سر يې وتاړه . پنځه ګوتې يې ګلاجان ته وښودې . دی پوه شو چې پنځه دقيقې انتظار وباسي چې چای دم شي .

چې انور سبناری ختم کړ . نو ګلاجان ددبکرۍ دوختونو دعادت سره سم پاځېد چې لوښي پرېمنځي ، خو سوسی وار ړومبی کړ ، ټول لوښی يې کنګال کړل او بيايې دلوښي مينځلو په ماشين کې ودرول . ديوې ډبلۍ نه يې څه پوډر دماشين په يوې کڅوړې کې واچول او ور يې وتاړه . ماشين يې چالان کړ او د " ګوره چې په امريکا کې څه کارونه روان دي !" په علامه يې وموسل . پالين دې خوا ها خوا لره بره کېده او دانورسره يې څه ويل . انور ګلاجان دخان سره دخوب کوټې ته بوته او هلته دواړو خپل خيرن کالي په يوه کڅوړه کې سره واچول او بهر يې راوړل . سوسی بيا کارروايي کوله خو پالين کڅوړه واخيسته ، ګلاجان ته يې اشاره وکړه او يوې بلې ورې دخرځخاني په شان کوټې ته ننوتله . هلته يې جامې په يوه ماشين کې واچولې ، دوه کاچوغې پوډر يې ديوه ستل نه په کې واچاوه ، دتودو اوسړو اوبو تنۍ يې سره برابرې کړې او ماشين يې چالان کړ . دهغې څنګ ته بل ماشين تش پروت و . پالين دهغې وربېرته کړ . مينځ يې دغلبيل په شان سوری سوری و . په اشاره يې ګلاجان پوه کړ چې دا دکاليو وچولو ماشين دی .

سوسی او انور خوړه مرکه شروع کړې وه چې ګلاجان يې په تور بور خبرنه و ، نو دپالين سره بهر ووت يو وړوکی پټی يې په کوډلې پورې لګېدلی چې ګلاجان پوه شو ، يو وخت باغچه وه . دوه درې ډکي سارايي ګلان نيمه مړاوي ولاړوو . د ګلاجان لاسونو دزمکې او خاورې پسې خارښت کاوه . ګلانو ته ورغی ، څه وچ ډنډر يې په نوکانو غوڅ کړل ، په يوه لرګی يې دبوټي بيخونه راوړسپړل . پالين ، اشاره ورته وکړه او روانه شوه . لږ لرې يوه بله وره دلرګو نه جوړه شوې کوډله وه بادو باران او دکالونو بې پرداختی کړه کړې وه . دجندرې په خای يې په وره کې يو دوسپنې کنجک لګيدلی و . پالين ور پرانيست . اوپه درشايي ودرېده . ګلاجان دننه شو . دغنو جالې وې او له شاتنی کړکۍ نه يې يو خيل مرغان بهر والوتل . يوې خواته بيلونه ديوال ته تکيه وو او لرونه په ميخونو ځړېدل . ګلاجان يو بيل راواخيست او په لاس کې يې

وا ړمییه، بل یې راواخیست . دایې بېرته کېښودل ، اول بیل یې بهر ته راوایست او نبغ باغچې ته لاړ . دپالین دلیوالو سترګو لاندې یې اول لاس ته لاړې ورتوکړې او بیا یې ټوله باغچه واړوله . پالین دکوم ځای نه داوبو ربړي نل راکشکوده اوګلانو ته یې اوبه ورکړې . په همدې وخت کې سوسی او انور راووتل ، سوسی پوه شیبه دګلاجان ننداره وکړه او بیا یې پالین دخانه سره موټرته وخېژوله او روان شول .

انور ، لکه بیزو چې نوي چاپېریال ته راشي دپخلنځي ټول سامانونه یویو له ځیلو ځایونو وچت کړل ، وایې زمیل او بېرته یې کېښودل . دتشناب تولیې یې پټ په پټ وشمېرلې ، دکوټې کړکۍ یې پرانتې ، بېرته یې بندې کړې ، فرج یې خلاص کړ او هر خوراکی شی یې بوی کړ ، کوچ یې وځکل ، دوطنـي کـوچـو تروسکن خوند یې نه و ، داسې لګېده ، لکه دکونځلو تیل چې پرند شي . پاس درف په سر په ارت خولوبوتلونو کې قسم قسم مسالې وې ، خوانـور پکې یکـی یوه ، د بوی نه وپېژندله چې تور مرچ و . چې ګوته یې په لاړو خیشته کړه او نور یې وځکل یـو دسوندې ، بـل دکـور کمـن او بـل دزنکـی خونـد کـاوه . دلوښومینځلو ماشین غلی شوی و . وریې پرانیست او دهغې تود براس یې په مخ ولګېد . وریې هماغسې آره تی پرېښود . ګلاجان ورته کتـل او دده دتجربې نه یې زده کول . په آخر کې یې دومره وکړل چې دکالیو دماشین نـه یـې جامې وښکې او په هغه بل ماشین کې یې کېښودې ، دپالین دهدایت سره سم یې تنې راښکله چې کالي وچ شي بیا یې پخلی ته مخه کړه . دفرج نه یـې یـو سـلامت چرګ وښکه ، پرې یې مینځه ، اود ونډی کولو په وخت کې یې پام شو چـې یـا چاړه ډېره تېره ده اویا غوښه نرمه . انـور ورتـه دکـم ځای نـه دپیازو کځوړه ومونډله . او هغه بوتل یې پیدا کړ چې کوکنګ ایل ، دپخلي غوړي ، وربـاندې لیکل شـوي وو . بیا یـې نـو پخلـنځی ګلاجـان تـه پـرېښود ، کـوټی تـه لاړ او دتلویزیـون دتنیـو سره یـې لوبـې شـروع کـړې ، خـو تصویرونـه ټول تـت راتلل . دتلویزیون ترڅنګ یوه کتابچه وه چې په هغې باندې دزقوم دونې تصویر و ، په لوی خط وربـاندې لیکـل شـوي وو : اریزونـا . انـور پـه پاکستان کـې ، داسلام آباد په لارې دزقوم اغزنې ونې دکوروڼو ترشا ، په وچ ډاګ یا هدیرو کې لیدلي وې . ددې پانې یې له اوږدو اغزو دکې وې او دیـوې پـانې پـه بېـر بلـه

راشنه شوې وه او همداسې تر هغې لويدې چې زياتي به دې دهغې دبار دلاسه کور شو . په کندوز کې دا بلاوې نه وې ، هلته صرف زوزان و و . انور کتاب پرانيست او په لوړ غږ يې ، چې ګلاجان يې په پخلنځي کې واورېدای شي ، دکتابچې اول مخ ولوست .

دامريکا هر ايالت ځانله حکومت ، دمشرانو اوکشرانو جرګه ، اساسي قانون،ايالتي سرود ،نښانونه او ټرت ولغت لري . داريزونا نوم دسره پوستو هنديانو له ژبې نه راغلی چې " وړوکې چينه نوميږي " داريزوناملي بوټي زقوم ، ملي مارغه يې هغه چتکی دی چې دزقوم په ونه لک بوک کيږي ، دولتي شعار يې " دولت دخدای له لورې دی " او ملي پارک يې هغه ځنګل دی چې اوس يې ونې دخدای په قدرت په کانو بدلې شوې دي .

ګلاجان چې مخ يې ددېګي دتاونه لرې نيولی و او په خمځي يې لړه په خندا وويل ، " اوس يې درګز کړه ، انور جانه دځوزانو نه خلاص شوې ، په زقوم واوښتې ." قورمه يې راوايسته او کالي يې وغوړاوه . انور دکتابچې هغه پانه کېت کړه چې دی وررسيدلی و . په قاب کې ښايسته زيات لعاب ووخو دچرګ درک نه لګېده . ټول ويلې شوی و . ګلاجان وويل ، "داهم دپېښورپارامي چرګان دي ، غوښه په اوله دړه کې لادرکه شي ... يره ، چې په ډېران کرواړې ونه کړي ، رنګ دې ورک شي . "

څلورم څپرکی

پادري ګريګوري چې خپلو ديني لاربشودنو،وربانديې دټول بشريت دژغورلو دين ايښی وه انور دغو ته پخه ايښې وه چې عيسوی کوی به يې . پخوا دهغوی تر راتګه دوه درې مياشتې يې ګويا خپل کورنی کار وربانديې کړی و . قرآن شريف يې په ترجمه کې لوستی و او په ځينو مخونو يې په ژېړ قلم جملې او فقرې نښه کړې وې . په عين حال کې يې تعجب کاوه چې دغسې ساده او له دنيا نه ناخبره خلک څرنګه دشوروی اتحاد په شان قوت سره ډغرې وهي . دافغانستان په تاريخ يې هم څه کتابونه کتلي وو ، نو ډېرليواله و چې يو ځلې دغه زلميان کچ مېچ کړي ، د همدې کبله ددوی سپانسر شوی و .

PROPERTY OF ACKU 10809

انور يې سمدلاسه په څو كورسونو كې شامل كړ او ګلاجان ته يې په خپله په كليسا كې انګريزي وربښودله . دګلاجان خونده نه وه خو انور خپل كورسونه په شوق په مخ بيول او هر كورس به چې خلاص شو داعلى درجې تصديقنامه يې راوړه .په كور كې دانور او ګلاجان تر مينځ دومره زيات دزړه خواله نه وو ، انور چنداني وخت نه درلود . ډېر كله بـه دشپې ناوختـه راغـى او دګلاجـان خـو هماغه زوړ ددهقاني دوخت عادت پاتې و چې پس دماښام دنـاري نـه خـوب . ديكشنبې په رخصتيو كې به انور دخپلو ملګرو سره ميلې يا پارټيو ته ته ، ګلاجان به دلوست دپاره ديكشنبې ، مازيګر چې عيسويانو به خپل ددعامراسم ختم كړي وو كليساته ورته او بيا به كه هر څومره ، پادري ورته دموټر ست كـاوه ، ده بـه د خپل كتابګي سره پلى كورته راتګ غوره ګانه . په لاركې به دګلي خلكـو ورتـه كتل ، له لرې يې لاسونه ورته ښورول او ده به هـم ددوى كـار كـاوه ، پـه دې فرق چې هغوى به دلاس دښورولو سره موسكا هم كولـه او ده فكـر كـاوه چـې وريورې خاندې به .

دپادري هغه وخت ويره پيداشوه چې يوه ورځ ګلاجان دسبق لپـاره كليسـا ته ورغلى و ، پادري لا خلكوته وعظونه كول ، ښايسته ډېر وخت پـاتې شـو ، پـه همدې كې دماسپښين دلمانځه وخت شو . ګلاجان چې په كوږ كې يـې اودس كړى و، هماغلته په كليسا كې پـه يـوه كونـج كـې پـه لمـانځه ودرېد . عبـادت كوونكو دسترګو په ترڅ كې ورته كتل او پادري هم ناارامه شو . بيا يې نـو فكـر وكړ چې سړى به عيسوى لمونځ كوي خو چل به يې نه ورځي .په هغه مـازيګر چې ګلاجان كورته وربېد ، دپادري موټر يې ولاړ وليـد . پـه ښـړه ورغـى چـې ميلمه ته عزت وركړي . روغبړ يې وكړ او بيـا يـې پـه يـوه قـاب كـې دوه مـڼې ، دچاړې اولاس پاكه سره را وړل ، پادري په ډېر دقت منه پوسته او څلورتـرازې كړه . دمينځ نه يې زړې په ډېر دقت پـه چـاړې وايستل ، بيـا يـې يـوه تـرازه واخيسته . ګلاجان ته ګډشو چې جيزس دښيادم ناجي دى او كليسـا د جـيزس كور دى او بايد چې دپاكې عقيدې او په جيزس باندې دمينتوب او مينـې سـره كليسا ته ننوزو .. دګلاجان سرپه دې انګريزۍ نه خلاصـېده خـو پوهـېده چـې دكاپرانو ملا په خپل حساب وعظ كوي .چې هغه غلى شو نو ده ورتـه لنـډه پـه لنډو څواب وركړ " يوور پيغمبر جيسز، اوه ر پيغمبر ، محمد يـوور ديـن عيسـايي ،

اټ . ر دین اسلام ." پادري گریگوري پس له یو څه فکر نه د گلاجان په خبرې پوهېده ، ویې موسل ، پاڅید ، د گلاجان په اوږو یې لاس کېښود ، " You'l come around, so.. . اخر به گوتو ته راشې زویه !

دسرک نه یوه نرۍ په سرو خښتو فرش لارد گلاجان دغوی کوډلې ته تېره شوې وه . ددې یوې خواته پخوانۍ باغچه وه چې گلاجان یوه هفته وربانديې کار وکړ ،څلور ورکوټي دایروي پټي یې پکې جوړکړل . په هر یوه کې یې څلور کونجه واړه کوږو کي جوړ کړل او دسرو خښتو دډېرۍ نه یې چې دهغې بلې وراني کوډلې مخې ته دلې وې اولاهم دکوم پخواني ساختمان سمیټ ورپورې نښتي وو ، وړې کنکورې جوړې کړې اوگویا دکندوز باغچه یې ترې جوړه کړه . دنرۍ لاربلې خواته شړه زمکه یې هم همدې ته ورته سازه کړه اود کندوز په اصطلاح سوال اوځواب پټي یې جوړکړل . لا یې بوټي په کې نه وو ایښي او چنداني نه پوهېده چې څه شي پکې وکري .انور به چې سهار او ماښام پرې تېرېده نو خندل به یې ، بس داریزونازقوم او ځوزان دي ، پکې کره یې ، خوارمان چې یو اوښ دې هم لرلی . "

یوه ورځ گلاجان په باغ کې بوخت و، اوس یې نو دکور چاپېره ځای صفا کړی ، لگیاو وروستیونه یې چې له کالونو کالونو دکاله څنگ ته لوېدلې پرته وه په تېر وړوله . تېر یې په هماغې کړې کوډلې کې چې اوس یې ضامن ورکړی و، پیداکړی و . تېر پخ او خوله یې څو ځایه اوښتې وه ، نو په شواخون یې لرگی خوړ .تراوسه یې څلور نورې زړې او پریوتې گرگې هم وهلې وې او وچې ځانگې او دډونه یې یو ځای دلې کړي وو . اوس په یوه ډډ ناست و او په حپلو تناکو لاسویې ژبه تېروله . که گوري یوسړی په سرک ولاړ دی او دی ځاري.گلاجان د ډډنه کوز شو ، اوپه لاس یې دسترې مشي اشاره ورته وکړه . سړی دسرک نه دده په لور راغی . چې نژدې شو ، نوگلاجان په اول ځل یو ژوندی تور پوستی امریکایي ولید . لاس یې ورکړ . تور پوستی ځان معرفي کړ "کارل کولی". ده هم خپل نوم ورته ووایه . بیا نو تور پوستی په وینا سرشو او هیڅ دریدن یې نه و . گلاجان دځانه سره وویل ، څه ، لکه ماته ژرنده سر یې ، ماته سمه انگریزي نه راځي ، ستا ژبه خو کوم بل شی ده . خوتور پوستی بېغمه گډو . چې ځان یې ښه ستړی کړ ، نو دگلاجان لاس یې کښیکاږه او روان شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان بېرته په ونې پښه وکړه او دځانه سره يې ويل ، دا لا بله بلا وه ، نوم يې څه و ؟ کور کولی؟ ورسره جوړېږي هم .شين سر ، ګوړګوټی ويښتان ، لکه قره قلي خولی . ښه شو ، په ياد خو به مې پاتې شي . ساعت لانه و تېر چې يو موټر کورته نږدې ودرېد . بيا هماغه تور پوستی و ، داخلې يې يو شی دځانه سره رااخيستی و . نيغ ونې ته ورغی ؛ د خپل ماشين ، يو مزی يې کش کړ . دچالانېدو غږ شو ، تور لوګي ترې ووتل ، دونې په يوې لويې څانګې يې کېښود. اويوه تنۍ يې کښېکاږله . دسترګو په رپ کې ، څانګه غوځه شوې وه . ګلاجان اريان شو . ده دکندوز په ښار کې دترکاڼانو په دوکان کې داروماشينونه ليدلي وو ، چې دچارتراشونه يې دړې بيلولې ، خوبې مزي اره يې نه وه ليدلې. ورغی چې دی يې هم وازمييې ، خو تورپوستی سر وښوراوه او ګويا ده ته يې دهغې استعمال ښوده .اره يې په بلې څانګې کېښوده هغه هم غوځه شوه . بيا يې نوپه اشارو او تجربو دهغې چل ګلاجان ته وښود ، تر دې چې هغه هم يو څانګه غوځه کړه. بيايې دهغې دپرچاوولو ، تنۍ وروښودله . بيايې نو ګلاجان ته ونيوله او موسکی شو .ګلاجان هر څه No , No ورته وويل خو کره کولی ترې روان شو .

انور ښه په دمه کې و ، هر مازيګر به ياد ملګرو سره ورک و اوبيا به هغوی ورسره کورته راتلل . په دغو کې دوه نجونې هم وې چې انور ويل دده همصنفيانې دي . ګلاجان په دې کارونو کې نه و ، څو ځلې چې سوسی او پالين به راغلې او په کوټه کې به لرې برې شوې ، دی به په کومه بانه دکور نه ووت ، بس هفته کې يو ځل دپادري ګريګوري سره انګليسی درس ، نور په انګړ کې کار ، کالي پريولل ، ډوډۍ پخول ، سودا اخيستل ، دګلاجان زياتره ناسته ولاړه دتورپوستی ،کره کولی سره وه . دهماغه په موټر کې به مارکېټ ته ته . پادري هره مياشت دوی ته دفوډ ستيمپ په نامه يوه کتابچه ورکوله .په دې کې دلوټونو په شان کاغذونه وو. شين يو ډالر ، زيړ پنځه ډالره او ډاسې نور . بس دکوپون په شان به دې هر څومره چې سودا وه ، پانې ترې وشکولې او دوکاندار ته به دې ورکړې .دامريکا حکومت دخلکو دپاره اقل حد درآمد ټاکلی ، که دهغه حدنه کمې پيسې لرې نو کمبوت يې حکومت په فوډ ستيمپ او نورو دغسې وړيا مرستو پوره کوي .دفوډ ستمپ يو نقص دادی چې په هغې

.باندې يوازې ساېه ، شودې او غوښه باب اخيستل کيداى شي ، دډېلې خوراک، سګريټ او داسې نور نه پرې اخيستل کيږي . کره کولي په دې موقع ګلاجان په ټول مارکيټ وګرځاوه او قسم قسم غوښې او خوراکه باب به يې ورښودل او چې به دخوګ غوښې ته راغلل نو ګلاجان ته به موسکې شو ، مانازه پوهيږم چې تاسو دسور غوښه نه خورئ ، يوه ورځ کره کولي دخپلې ښځې او لور سره راغلل . ګلاجان دځانه سره ويل ، " اوس يې درګز کره کتغنيه !" ښځه يې يوه پيله دخداى وه ، لورېې تنکۍ وه ، ښايسته سترګې يې وې خو پوزه يې پيته وه او ويښتان يې ګوړکوتي او په رنګينو مريو جړاووو . ګلاجان ټولوته چاى کېښود . په همدې وخت کې انور دخپلو سپين پوستو ملګرو سره راغئ . بس هاى هوى و او خنداوې وې ، ګلاجان يو څه وشرمېده ، ځکه دغو نوو راغلو په تور پوستو ميلمنو چرت خراب نه کړ . ديوه سره لوى ټيپ ريکاردر و چې په جګ آواز يې کومه دګډا بدله غږوله او دانور په شمـــول ټول ورته نځېدل. کره کولي نور څه ونه ويل ، دکورنۍ سره ولاړ شو او دلاس په ښوورولو يې دګلاجان سره خداى پاماني وکړه ، دکوره ووتل .دانور ملګرو يو قسم ته ملنډې وروړې کولې ، يوه يې خپله پوزه نيولې وه چې ګويا تور پوستي بدبوى کوي.

پنځم څپرکى

دګلاجان انګريزي هم دپالين او سوسې دبرکته يو څه دګوزارې شوې وه . اوس يې هم هره هفته ، يو ساعت دپادري ګريګوري سره درس وايه ، خو خبرې يې ددوى سره روانولې . ديارلس کلنه پالين ، ګلاجان پاولۍ بلله دسوسې سره چې دکور دهر ګوټ نه خبره وه او ګلاجان به ورته په پښتو ويل "ته دسپي غوندې سوس وهي " ، دده دبدې ورځ ملګرى وو . سوسې به کله په ټوکو ګلاجان ته ويل ،" زما سره واده وکړه !" ګلاجان به ويل ، " too fat" مانا يې ېره چاغه يې . دهغې د ځورولو دپاره به يې دوه بالښتونه ترکميس لاندې کړل او هرې خوابه يې په کوټه کې توس واهه .سوسې به سره شوه او پاولۍ به دخندا نه په غولي رغښته . سوسې به بيا دګلاجان دساده توب پېښې کولې ، يوه کاچوغه به يې را وچته کړه اوبويوله به يې ، ماناته دومره وحشي يې چې فکر کوې کاچوغه دخوراک شى دى . يوه ورځ ديارلس کلنې پالين هم ګلاجان

ته وویل ، " زما سره واده نه کوې ؟" ګلاجان وویل ،" You crazy , marry uncle?
مانا ، ته لیونی یې چې خپل تره سره واده کوې . I pind you good husband.
ښه مېړه به زه درته پیداکړم .

یوه دمبې ورځ چې ګلاجان بهر وووت ګوری چې تـور پوستی کـره کـولی دلرګو په دلی لګیا دی ، تول یې په یـوه انـدازه واړه کـړي او دکـور داړخ پـه دیوال تکیه ، باره ترې جوړې . ګلاجـان کورتـه بوتـه او چـای یـې مخـې تـه کېښود. یو ساعت غلی و ، بیـا یـې ګلاجـان تـه وویـل ، " داسـې ښکـاري چـې ددهقاني شوقي يې ، نوراځه چې یو شی دروښیم ." دواړه بهر ووتل،کره کـولی خپل موټر ته لاړ ، او ګلاجان ته یې اشاره وکړه . دموټر دشانه یـې پـه ګډه، یـو شور رنګی ماشین ښکته کړ . ارابې ، دبایسکل په شان دوه ښکرونه او یــوه پـره لرونکې وسپنه . کره کولی ماشین دکور څنګ پټي ته ورغړاوه او، یـو مـزی یـې کشکود او دماشین غره هار جګ شو .ماشین یې په زمکـې روان کـړ او ګلاجـان کتل چې سم صفا لاسي ټراکټور و . دځانه سره یـې وویـل ، کـور دې وران شـه پرنګیه چې څه پټنې دې راایسـتې دي . ده ټراکـټور پخواهـم پـه کنـدوز کـې لیدلی و ، ځینو بایانو به لرل او دخلکو زمکې به یې په پیسـو اړولـې ،خـو هغـه بیدرګه غټ وو،کره کولی . په نیم ساعت کې دګلاجان دواړه پټي واړول اوپـه دویم ځلی یې ، دبزګرانو په اصطلاح ښه حلا ل کړل . دايې هم پرېښود او لاړ . ګلاجان ورپسې کتل او فکر یې کاوه چې په عجیبه خلکو واوښتم .

شپږم څپرکی

دانور کره وړه په ټوپونو امریکایي کېدل . شپې به چـې کلـه راغـی نـو ږغ ډېلی به ور سره و ، لکه سړی چې وظیفه کوي ، که به یې خوراک کاوه او که به یې کالی اوتو کول ، سربه یې ښوراوه او کله به چې په جذبه کې راغی او بدلـه به یې بېحده خوښه شوه ، ګلاجان ته به یې ویل ، " ددهقان زویه ، check this one out . له دې طرفه یې ګز کړه .

انور او ګلاجان په یوه کوټه کې خووو ، دیوه وطن او یوه کلي خو وو ، مـګر اوس یې دنیاګانې سره بېلـېدې . انـور شـګلنه زمکـه وه ، دامریکـا دکلچـر هـر څاڅکی یې زغمه او دنوړو تلوسه یـې کولـه . دګلاجـان پـورې دامریکـا جامـه

داسې ناشولته ښکارېده ، لکه دښځې پورې ړېره . ګلاجان په ډېرو زاريـو انـور مجبور کړ.چې د کاليفورنيا نه يوه افغاني جنتري راوغواړي ، چې هغه راغله نـو ګلاجان وکتل چې دروژې دمياشتې ايله.لس ورځې پاتې دي . په انور يـې ژړا وکړه خو هغه ورته وخنـدل او بېرتـه يـې دخپـل ټيـپ ريکـارډر دغـوړې سـره دملنګانو دالاهو په شان سرښورول روان کړل . ګلاجان داپاتې لس ورځې روژه و ، دورځې به چې دده درې ملګري ، پاولـی ، کـره کـولی ، اوسوسـی ورکـره راغلل ، نوده به ورته دمسلمانانو ددې دود کيسې کولې او هغې بـه چـې کـوم دخوراک شيان راوړي وو ، کراره به يې پـه فريـج کـې کېښودل . چـې ده بـه لمونځ کاوه ، هغوی به غلي ورته ناست وو ، په ملندونه ، په تعصب نه ، بلکه پـه يو قسم اسرار آميز درناوي به غلي ناست وو او خدازده چې په زړونـو کبې يـې څه ګرځېدل . يوه ورځ کره کولی په ډېر تکليف او قسم قسم الفاظو او دلاس په اشارو ګلاجان ته وويل چې ته چې لمونځ کوې نو پـه مابـاندې دلـرې ځايـه ، ديوې ساده دنيا نه دکوم ګوټک معنوی تماس سره لرې راځي . ګلاجـان چـې دا خبره انور ته تېره کړه نو هغه وخندل ، " ته به داسې ورته ښکارې ،لکـه دده خپل دافريقايي پلرونو نمونه چې بس هرې ونې غنـې تـه لـک بـوک کـېدل . " دانور له خبرو دين ته ديو قسم سـپکاوي بـوی راتعه ، ګلاجـان پـه بيـره کلمـه (کليمه) تېره کړه .

اووم څپرکی

يو ځلې دکره کولی ميلمه و ، دغوايه دغوښې اوړدې ، پلنې ټوټې يې ورتـه دکور مخې ته په برنده دسکرو دنغرې په سر ورتې کړې ، دستېک پـه نامـه يـې يادوي او دامريکايانو دټولونه معتبر خوراک دی . روغې لويې پټاټې يې دپوټکي سره دسکرو داور په خوړلن کې پخې کړې ، دسلاتې يولـوی ښانـک چـې دوی يې سالاد بولي . درومیانو ، نوش پيازو ، کاهو پاڼو ، اويو قسم لعـاب سـره چـې ډريسينګ ورته وايي او سلاتې سره يې ګډوي ، په ميز کېښودل شو . کره کـولی په عمل کې کونډو ، زامنو،لوڼو يـې هـم ودونـه کـړي وو او بيـل وو . بـس دی يوازې و .ښځه يې دلورسره اوسېده او کله کله به يې ګذر پرې وشـو . ګلاجـان هسې هم دکباب دبوی سره ورې کېده ، خو دادب نه يې ځان ټينګ کـړ چـې

پائین راورسیږي . هغوی په پنجې او چړې ډوډۍ خوړه خوده غوښه په غاښو شکوله او دسالادنه یې هماغلته په ښانګ کې نوالې جوړولې. خو هغوی ، لکه چې دعمرونو ورسره روږدي وي ، هډو ورته کتل هم نه .

ګلاجان اوس یوازې و. انور دخپلې ګرل فرینډې (ملګرې) سره کالیفورنیا ته کډه شوی و ، ویل یې چې هلته کار او سوشال ، یا دحکومت مرسته پریمانه ده .

دګلاجان داول نه دسوشال او دخوراکو دکوپون سره ورانه وه ، خو رغېدن یې ترې نه و . دخان سره یې ویل ، که خپل پلار ته ښیزې نه کوم دناکامه ورځې به یې کوم ، دبیکمال سړي برخه خواره ده .خو بیا به خجالته شو او ویل به یې هیڅ پلار خپل زوی دامریکا ژوند ته نه دی روزلی ، که په وطن کې وای ، لوی دهقان به رانه جوړ و ، مسته قولبه به راته ولاړه وه ، دعیش ژوند به و او دپلار به هم اوږې راسره سپکې وې ، پلار مې څه ګرم دی ، داوو پښتو همداسې لوی شوي یو . خوبیا دوطن حالات ورپه زړه شول ، خوهلته به مې نو څه کړي وو ، یا به عسکری ته تلم اویا به دمجاهدینو سره ټوپک په غاړه لټېره ګرځېدم .

یو سهار کره کولی دګلاجان پسې راغی او په موټر کې یې خپل کورته بوته . په پخلنځي کې دمالټې شربت ، او یوقسم امریکایي پراټې چې په سرېې یو بیحده خوږ شربت وراچوي او په هر پټ کې یې کوچ وروېلې کوي ، په میز ایښې و. ګلاجان په خپلې بې انتها اشتها ټول ګروټ کړل او کره کولی نورې پراټې پرې واچولې .

وروسته نو دچای دلویو پیالو سره بهر په برنډه کښیناستل . یو څه سره خاموشه وو ، ګلاجان پوهېده چې کره کولی څه ویل غوښتل . کره کولی خو ځلې غاړه تازه کړه خو ، لکه چې نه پوهېږي چې له کوم ځایه یې پیل کړي ، بېرته به غلی شو . په آخرکې یې سر وښوراوه او ویې ویل ، " زه ډېرې خبرې لرم او زړه مې ډېر کیږي چې ټولې درته وکړم ، خوداسې ښکاري چې یو څوکاله خو به درسره وم ، په مدار مدار به یې درته کوم . خو اوس به ، که نه خپه کیږې ، ستانه یوه پوښتنه وکړم . ګلاجان هماغسې غلی و او ورته کتل یې . کره کولی وویل ، " ستا خوقسمت، لکه چې همدلته په امریکا کې دی . ملګری

دي ، انور، هم درنه لاړ ، نو څه وایی چې یو څه په ځان تکیه شو ؟" ګلاجان پوه شو چې دتکیه شو مانا تکیه شې ده خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولی وویل، " زما او سوسی او پالین په نزد ته ښه زلمی یې ، هوښیار یې ، انګریزي دې هم دغه دی بې چوخسه یاده کړه . دسوشال او فوډ ستیمپ نه دې هم بد راځي . نو څه وایی چې کوم کار ، بار شروع کړو ؟" ګلاجان په خندا وویل ، " زه پوهیږم چې تاسو راته څوریږئ ، خو چې فکر کوم غیر له دهقانی بل کمال زه نه لرم او دهقاني دلته بل شاني ده .زه وایم چې وطن ته دبېرته تلو تابیه ونیسم ، کـه څنګه ؟" کره کولی وویل ، " ستاخوښه ، امریکایو آزاد ملک دی ، څوک دچامخه نشي راګرځولی ، خوکه زما نه پوښتنه کوې ؟" ګلاجان وویل " یوځلې خومې پوښتنه وکړه ، اوس رابانديې قسم خورې ؟" کره کولې هم وخندل او ویې ویل ، " دپالین او سوسي نه هم پوښتنه وکړه ، بیا به نو زه دخپل زړه حال درته ووایم."

اتم څپرکی

په دې ماښام داپښتو سروکی په اریزونا پورې ښه لګېده ، چې " نرې باران دی پاس په لوړ یې وروینه ." ګلاجان او ملګري یې دسوسي کره میلمانه وو. بس هاټ ډاګ (کوټلې غوښه چې په کولمه کې پوښلې وي) و، چې د ډوډۍ په مینځ کې تاوېده او همداسې کپ کپ دکوکاکولا دغوړپونو سره خوړل کېده . وروسته نو ټول دګلاجان خبروته انتظار وو . ګلاجان وویل ، " ماتاسو ته پخواهم ویلي وو ، چې زه کوم کمال نه لرم . بس ساده دهقان یم . کره کولی ټینګ دی چې له دې سوشال نه ځان خلاص کړم او تاسو ته معلومه ده زما هم دهماغه اول نه ترې بد راتلل . زما سره یوه پروژه ګی شته ، خو خدازده چې کار به ورکړي.که نه ، که اجازت وي درته وبه یې وایم . " پالین په ټوکو وویل ، " ته چې په ماته ګوډه انګریزي هرڅه ستې غپوې ، نن ماښام دې وار دی . ګلاجان سوسي ته وویل ، " دا بدرنګه پیغلوټې درکورې کړه ." بیا یې نو شروع وکړه ، " دا څوکاله چې زه د امریکا میوې وینم نو جوړه یې په درست جهان کې نشته . ښې منې ، ښې هندوانې ، ښه شوتالان ، خویو میوه چې مزه یې باران وړې ده ، هغه خټکی دی ." پالین خبره ورغوځه کړه ،" ولې ؟ موږ یو قسم

نه ، دوه قسمه ختکی لرو ، یو یې هغانی ډیو دي چې ته به یې په مانانه پوهیږې، مانا دشاتو پرخه . بل کاتې لوپ . " ګلاجان وخندل ، " دواړه بې خونده دي، لکه بوس . دالوی شیرازه وطن چې خدای تاسو ته درکړی پالین غچ اخیستلو ته قابو وه او ویې ویل : " مه وایه چې خدای تاسوته درکړی، وایه موږ ته راکړی . ". ګلاجان موسک شو ،" پالین ، بس بې جوابه دې کړم . ماویل ، امریکا دوه سوه قسمه منې او انګور لري خو بس دوه قسمه ختکي دي چې ځنې وخت خلک دناچارې ورځې بوره وربانديې دوړوي ، ایله دخوراک شي . زموږ په وطن کې ، مقصد مې اوغانستان ذی ، هلته شپږاوه قسمه داسې ختکي دي چې دخوند نه به یې څه درته وایم ؟" کره کولي پوښتنه وکړه، " خواږه دي ؟" ګلاجان وویل " خوږوالی خو یې یکې یو صفت دی . دهغې خوتاوویل چې چاره په شکرې هم کیږي . " ګلاجان دېروخت فکر وکړ چې انګریزي یې ورجوړه کړي ، بیا یې سوسي ته وویل ،" ختکی خوڅه دشربتو غړ که نه ده چې یوازې یې خوږوالي ته وګورو . هغه ښځې یې چې په ځان وهي چې ښه بوی ورکړي ، هغې ته په انګریزي څه وایي ؟" سوسي وویل ، «پرفیوم ، Perfume " ګلاجان وویل دهغې بوی ته څه وایي ؟" سوسي وویل ، «فریګرینس fragrance » ګلاجان کره کولي ته وویل ،" زموږ ختکی همدا فریګرینس لري چې موږ یې عطر ، وږمه بولو . لکه دګلاب بوی خو دهر ګلاب نه، موږ یو قسم ګلاب ته چې سور نه دی ، دپالین دغومبوري په شان دی ، خو دهغې په شان مردار بوی نه لري ، اصیل ګلاب وایو ، یو قسم ، څنګه یې ووایم؟ ، نرۍ خوږه وږمه ده ، لکه دماشوم دخولې نه چې دمورپې یې رودلې وي ، راځي ، زه یې سم نشم ویلی." پالین چې د ګلاجان دخبرو په وخت کې په منډه تشناب ته لاړه وه او مخ یې پاک پریوللی و ، په غوسه ناک غږ وویل ، «وحشی وحشی لګیا یې ، خپل تور مخ نه وینې په نورو لګیږې " سوسی پالین ته سترګې برګې کړې خو هیڅ یې ونه ویل . کره کولي وویل ،" ښه دایې بل صفت شو ، نور څه لري ؟" ګلاجان وویل، " اوبلن نه دی ، " پالین غچ ته تیاره وه . " نو البته چې شنه یې راشکوئ ، پخه میوه خامخا اوبلنه وي . " ګلاجان په بې حوصله ګۍ وویل ، " موږ یې اوبلنه بولو خو ترجمه یې نه راځي . خو دا زموږ ختکی وچ کلک دی ، لکه دقندو کندوري ، چې بیا په خوله کې ویلي

کېږي . بله دا چې بیحده خواره نه دي چې ستوني وسوځوي . پاتې شوه دپالین دخاموالي او پخوالي خبره . زموږ خټکی داسې پاخه وي چې ډېر کله هماغلته په پالیز کې دخپله انده دجرړې نه بیلې پرتې وي . داخبره هم په خلکو کې مشهوره ده چې که آس دپالیز له څنګه تېرشي نو یې په دربهار خټکی ترک چوي . دابه هسې خبره وي خو زموږخټکی چې دچاره څوکه دچاخبره لاپرې تېره شوې نه وي ، پخپله خیري شي . موږ هم یو قسم آبی خټکی لرو ، موږ یې خاده بولو ، مانا وحشي ، چې دپالین به خوښ شي ، تول دشربت نه ډک ،خوچې دوه ترازې وخورې نو نس دې پرې ډک شي او دژبې څوکه دې وسیځي . " بیا یې نو پالین ته په موسکا وکتل چې هغې به څه غاښ ماتوونکی ځواب جوړکړی وي خو هغه ، لکه چې دتاثیر لاندې راغلې وي ، دچایو دپیالې سره ولاړه وه ، په دلچسپی یې غوږ نیولی و . ګلاجان وویل ، " نوداسې دي زموږ خټکی او مافکر وکړ چې دلته به ښه بازار پیدا کړي . "

کره کولی په خپل پاینې خوارې کولې . لایتر یې ورته نیولی و خو دهغې کیس ختم و . غاړه یې تازه کړه ، " داخو، که همداسې وي ، لکه ته یې چې وایې ، ښه پروژه ده او دکامیابېدو چانس یې زیات دی خو دوه پوښتنې دي.یوه داچې ستاسو ددې صفتي خټکي تخم به له کومه شي ، بله داچې ستاپې کرل زده دي ؟ او دادویمه پوښتنه ځکه کوم چې زه په خپله هم دهقان یم ، دجوارو او پنبې او ځینو نورو شیانو ، خو په عمر مې خټکی نه دي کرلی .

ګلاجان وویل ،" تخمونه یوڅه ماسره هم شته او نور مې دیوه اشنا نه چې د مجاهدینو په ذې پیره کې امریکاته راتلونکی دی غوښتي دي . پاتې شوه د کرلو خبره زه دامنم چې دهغې استاد نه یم ، هیڅ کله په وطن کې زما خټکی په مسابقو کې ګټه نه ده کړې .خو په دویمه ، دریمه درجه کې راغلی یم . "

کره کولي وویل ، " داسوال حل بوله . یوه بله مهمه پوښتنه دخاورې ده . همدا خټکي چې ته یې صفتونه کوې ، که په داسې کوم بل ځای کې وکرې چې دخاورې ترکیب یې فرق کوي ، مثلاً دالکلی په ځای یې تیزابي خاصیت ډېر وي ، یا یې فیصدي فرق وکړي یا زمکه ډېره وچه یاډېره نمجنه وي ، نو بیا یا دسره کیږي نه او دمره غوني په شان ترخه وي یایې خوند بدل شي . "

ګلاجان وویل " په دومره کړت وړت یې نه پوهیږم ، مقصد زمکه وچه ، یو څه شګلنه وي بیا نو دغویي سره کافي ده "

کره کولي وویل ،" دلته اکثر کیمیاوي سره استعمالیږي خو دغویي سره هم شته یوه لاره داده چې دقسم قسم ترکیبونو خاوره بیله بیله ډېرۍ کړو او بیا په هر یوې کې تجربه وکړو چې کومه ورسره لګي . خو کاشکې په همدې خلاص شوي وای . آب او هوا خو زموږ په لاس کې نه ده ، هلته.په افغانستان کې ستاسو آب وهوا څنګه وه ؟" ګلاجان وویل . " یره ، دکندوز آب وهوا خو داسې بویه چې دهمدې ځای په شان وه ، لمده بل ، ساړه یې همداسې دي ." کره-کولي بیا دپایپ په لګولو لګیا شو ،او عجیبه داچې داخلې یې اور واخیست . یو ژور کش یې ورکړ ، اوپه لاس یې دلوګو راپورته شوې غوړاسکې سره خورې کړې او په ارام غږ یې وویل ،"بس تجربه یې په موږ او کامیابی په خدای ."

نهم څپرکی

دمنی دآخر یوه ورځ ګلاجان او کره کولي په اور ګاډي کې دنیویارک په نیت روان شول .ګلاجان بې هغې هم بایدنیویارک ته تللی وای ، خو وېرېده چې لاربه ورکه کړي . داخبره یې کره کولي ته وکړه او هغه بې له دې چې ګلاجان ورنه وغواړي ، وویل ، " زما هم نیویارک ته زړه کېده ، چې یو ځلې دآزادۍ مجسمه په سترګو ووینم . "

دنیویارک په روز ویلټ نومې هوټل کې دمجاهدینو ګڼه ګونه وه . ټول مشران راغلي وو ، بلکه کشران یې ، چې یا به یې ورور و یا وراره او یا تحویلدار، داهم ورسره وو . هوټل ، لکه چې دکوم پاکستانی دی ، ځکه هره خوا غوړځني ، تور مخي ډېر لرو برکېدل او په انګلیسي کې یې د (ډ) او (ټ) نه کوکارې ایستلې . دملګرو ملتونو دعمومي اجلاس ورځې وې .

دکنفرانس لویه کوټه کې دمجاهدینو ډله ، لکه خیرات ته چې سره کېنیني سبا ناري ته پنډه وه . لویې ږیرې یې خلالولې او ، یو بل سره له پس پس نه وروسته به یې یو دبل ورانه ته ټس ورکړ ، بیایې خوله په خندا چت ته ونیوله ، ونولېد .

دهوټل خادمان راغلل او دوی ته یې وویل چې سبناري په رستوران کې تیار دی خو دوی دترجمان په خوله ورته وویل چې همدلته یې راوړه . دهیئت کشرانو خپل څادرونه یوه پړه بل پسې وغوړول ، دسترخوان یې تــرې جورکړ خادمانو سرونه په تعجب وښورول او بیا په مایوسی لاړل چې درستوران نه ډوډۍ راوري او دوی یې په زمکه وخوري.

شیبه پس دمجاهدینو پشهاز او چرپار ګډو . یوه یې دبل نه پوښتنه وکړه . "مولوی صاحب داخوبه دخوک شودې نه وي؟" مولوي صاحب یوه ځوانکی ته چې کوز په ادب ناست و وویل ،" انجنیره ، دبوتل دا لیک ولوله چې دڅه شی شودې دي ؟" دهر مشر سره په امریکا کې اوسیدونکی یو ترجمان هم و ، یا به یې خپلوان یا دتنظیم غړي وو ، چې دتعلیم دپاره یې دجهاد په کالونو کې امریکاته استولی و و. دغه ځوانان هرکال امریکا دخواخوږۍ په نامه دبیلو تنظیمونو نه امریکا ته رابلل . یکی یوه تنظیم ځپل غړي امریکاته.نه ور پریښول او هغه دخالص و . هغه به ویل چې دوی هلته په امریکا کې کاپران کیږي . دغو ترجمانانو زیاترو دلته امریکایي چارې کولې او ګویا که حل نه وي نونیمه حل شوي وو خو د هیئت دراتګ دخبر سره به یې په بیړه ږیرې پریښودې او یونیم څادر ، وطني جامې او تسپې به یې دبوختی نه راوایستلې . کرۍ ورځ به دخپل مشر پسې روان وو او شپې به دهوټل په کومه خونه کې دڅادر لاندې ویده شول . یو خو عمومي لیدل ، کتل او مجلسونه وو چې هلته له افغانی او امریکایي لوري یو رسمي ترجمان ترجمې کولې. مشرانو په خپله هم په پیښور کې یوه څه په انګریزۍ ژبه ګوتې وهلې وې او کله کله یې دخپل ترجمان نه خبره اخیسته او خپله به ورګډ شول ، پښتو اړانه به یې داسې په انګریزۍ واړوله چې امریکایي لوری به یې دځان پورې اریان کړ . دپیښور " کوم چه دی "به یې ډېر پکې وایه our jahad which is,it is not pight por Afghnistan , it is for islam. If it was for afghanistan man can tell monster after it, but the thing مانا زموږ جهاد which is is afghan made of mud, he die, but islam no die کوم چه دی ،دافغانستان دپاره جګړه نـه ده ، داسلام دپاره ده ، کـه یوازې دافغانستان دپاره وای ، نوسړی به ویلی وو چې ، یره ، بلا ورپسې . خبره کومه چې ده داده چې افغان خودخاورې نه جوړ بنیادم دی ، فانی دی ، مګر اسلام

باقي دی . نو بيا وروسته نورو په مشر شاباسي وايه : يره مولويصاحب ، عجب غابن ماتوونکی څوب دې ورکړ!" ددوی خپلو ترجمانانو به رنې رنې ورته کتلې او خوله به يې نشوه چوله کولای .

مګر هر مشر خصوصي ليدل کتل ، ځانله خارجي ګماشته ګان لرل ، خارجي خبريال چې ددوی جبهې ته دفلم اخيستلو لپاره تللي و ، دسی ا ی اې مامور چې په پيښور کې ده ته موظف و او هيڅ بې هيڅه په همدې وخت کې په روزويلټ هوټل ورپيښ شوی و ، دکانګرس وکيل چې ده خپلې جبهې ته بيولی و . هر مشر دغه خواخوږي ، دتماس دغه چينلونه له بل مشر نه پټ ساتل او چې به سړی راغی نو دهوټل خپلې کوټې ته به يې بوته . ترجمان به يې هم خپل اتباري سړی و .

دانو دمجاهدينوهماغه پيره وه چې بيايې په واشنګټن کې ريګن ته داسلام په دين دمشرف کېدو بلنه ورکړې وه او هغه ويلي‌وو چې " داخو دې په زړه پورې خبره وکړه !" وروسته چې بيا خلکو دهيئت مشر ملامتاوه چې مولويصاحب ، ته دافغان ولس دتبليغ دپاره راليږلې وې او که دافغانانو دداعيي په خاطر ؟" مولويصاحب ، لکه هميش ، غابن ماتوونکی ځواب ورکړی و ، "هلکه، ځان پوه کړه . زه دافغان ولس راليږلی نه يم ، داسلام داعيي راليږلی يم ."

په دويمه درجه مشرانو کې دکندوز دنازکمير په نامه ديوه مشهور بای وراره قوماندان څيرک مير ، هم و چې دګلاجان سره يې ان دپيښور نه خط کتابت درلود . ګلاجان ورنه دخټکو دبيل قسمونو تخمونه غوښتي وو او هغه لوز کړې و چې داپيرته چې امريکا ته راشي نو اک ناک يې دځانه سره راوړي . ګلاجان دکره کولی سره دهمدې دپاره دروزويلټ هوټل ته راغلی و . ذواړه دخونې په کوز سر کې ځانله ناست وو . څيرک مير به کله کله ورته وموسل خو نورو ته يې ددوی دمعرفی کولو تکل نه کاوه . دګلاجان زړه ميښ ميښ کېده چې دمشرانو سره د زړه خواله وکړي خو په دې ورځو کې په هوټل کې دومره دقسم قسم افغانانو ګڼه ګوڼه روانه وه چې چا ګلاجان ته کتل قدرې هم نه دی يو کشر سړی و او چندانې به نه وخپه شوی خودلته دکره کولی په مخ کې

شرمېده چې وطنوالو هيڅ راى نه پرې واهه . نو دختکي دتخمونـو داخيسـتلو سره سمدلاسه ، بې خداى پامانۍ دخپل ملګرى سره روان شو .

نيويارک درې بغرۍ دى ، آسمان خراشونه ، بازارونه او منډيۍ يې ديهودانو دي . تنګې کوڅې ، قاچاق خانې ، دغلو او غدوى او قتلونو ځالې دتورانو .قمار خانې او دکچنيو سالونونه يې دسلې دګمبينو او جان ګاټې دډلـو بدماشـانو او مافيا . دکره کولي سره ، دګلاجان سات څو ورځې يوځه تېر شو ، البتـه د ويـرې سره . دنيويارک دنګو مانيو يې سرګرځاوه او دتورانو تورو خونو او ناآشنا غرګيـو يې په زړه کې ترهه پيدا کوله . دتورانو يوې لويې ډلې د آزادۍ مجسمې سيـل ته بوتلل . داديوې چتې پيغلې مجسمه وه ، دسرچـار چاپيره يـې درنا دشـغلو شپول واوپه يوه لاس کې يې يو مشال نيولى و . تـرې لانـدې پـه يـوه دړه څه ليکل شوي وو او کره کولى يې داسې ترجمه وکړه : دنړۍ نتلو ، وږو ، رټلو ، بې کورو ، راشئ ، زما غيږ درته خلاصـه ده او مادرتـه دآزادۍ مشال بـل سـاتلى دى.دشپې له خوا يې دزمکې لاندې په نيمـه تيـاره خونـو کـې دتورانـو جـاز موسيقى او نڅاګانې ورباندې وليدې . دګلاجان دې خبرې ته ډېـر پـام و چـې توران چې عشقي بدلې بولي هم ځانونه داسـې ورسـره خـوځوي ، لکـه کـوم مرموز بوت ته چې عبادت کوي .

چې بيرته دخپلو تخمونو دډبلۍ سره اريزوناته ، خپل کلي تـه ورسـېدل نـو ايله د ګلاجان سياله وشوه .

لسم څپرکى

ګلاجان ايله دومره پوهېده چې په امريکا کې لويې لارې هره يوه يـو نمبـر لري ، که لمبر جفت و ، نو لار دختيځ نه لويديځ ته او که طاق ونـو دشـمال نـه جنوب ته غځيدلې ده .

اتم لمبر لويه لار ، نيغ په نيغه داريزونانه دکاليفورنيا ښکلى ښار ، سانتيا ګو ته چې دځينو مهاجرو افغانانو ځاله ده ورځې . دلارې دواړو غاړو تـه کـال دولـس مياشتې ونې ، غنې او شنيلي دي ، داريزوناپلوته دزقوم او نورې اغزنې ونـې او دکاليفورنيا خواته دنښترو او نـورو تـل زرغونـو ونـو ګڼ ځنګلونـه . سوسـي او ګلاجان په همدې لار کاليفورنيا ته دکوم افغان واده تـه ور روان وو . پـه اصـل

کې دی انور په تلفون کې وربللی و ، چې هم به دکالیفورنیا سیل وکړي او هم به واده وخوري او ګلاجان چې لايې موټر چلول زده نه وو . سوسي دځانه سره قنجوغه کړه ، بلکه ځان يې دهغې پوزې قنجوغه کړ .

دافغانانو واده نه و ، بله تماشه وه . ګلاجان نه پوهېده چې افغانانو په کابل کې هم ودونه همداسې کول ، په دې فرق چې کمیسونه لږ تر اوس نه اوږده ، ګریوانونه يو څه ناارتي . اوس ترپوندۍ نیایسته زیات جګ ، دورانه تر غړي پورې بربنډ . دګریوان کوز ترهغې پورې چاک چې دټټر ناوه يې دنامه دغوټۍ پورې ښکاریده . انور دخپلې امریکایي ګرل فرینډې سره يو قسم موزیک ته تاو راتاو کېده چې په غوږو ډېره ناتراشه لګېده .دسنذرغاړو غږ په دې جګ ، جړ ساز کې ورک و ، ایله دومره ښکارېده چې خوله يې ښوري او يو قسم دمبوره يې لاس کې نیولې چې يو مزی يې چېرته برق کې ټینګ دۍ او پخپله هم کله په وراندې او کله وروسته غبرګېده او سترګې يې کله داسې پټولې ،لکه ربنتیا چې کومه سوې سندره بولي. خوچې.ښه به غوږ شو نو هسې ایرانی پارسي به يې اورېده ، لکه بوی سرش بر بره ، طوطی سبزش خره ، آهینه ګوش بره ، دوستت دارم خر خره او همدغسې نورې قافيې چې په کندوز کې به تاجکو ماشومانو بللې او لاس په لاس به د ونې نه چاپېره تاوېدل .

دسوسي هم ګداته زړه کېده خو ګلاجان ته يې کتل چې لکه بوت يوې څواته ولاړ دی . کوم چاسوسي ته دنځابلنه ورکړه ، هغې ګلاجان ته وکتل چې په خپل ځای میخکوب په مرموزه موسکا خپل دکوکاکولا ګیلاس ته ځیر دی . سوسي هم دنورو په شان په دې غربنده نځا ورګډه شوه . پس له ډېره وخته چا د ډوډۍ دتیارېدو غږ وکړ . عجیبه ده چې افغانانو امریکایي توب زیاتره دنمایش لپاره کاوه ، خو چې دډوډۍ خبره راغله نو امریکایي نوبت او بل ته لار ورکول هېر وو ، ټولو دپسونو درمې په شان دډوډۍ په سالون برید ښخ کړ . دا امریکایي عادت هم هېر و چې يو ځلې قاب ډک شي نو بیا خو باید میلمه دمیز شاوخوا نورو ته پرېږدي . دزیاترو خلکو په لاس کې یونه ، دوه او کله لادرې بشقابونه وو او هر چا خپل زوی لورته غړونه کول . زړې بوډۍ ، چې لايې هم څپوټۍ په سرکاوه ، هم له نورو کمې نه وې . دبی بی حاجي په نامه يوې بوډۍ که ټول نه ونو نیم غوری په نکوښېدا دځانه سره روان کړی و .

ګلاجان چې لاهم په بله کوټه کې دخپل ګيلاس سره ولاړ پاتې و ،وموسل . په همدې کې دګلاجان يوې نجلۍ ته پام شو چې دکوټې په بل سر کې يوازې ولاړه وه . دهغې جامې سم دم کوچانۍ وې ، خو دهرې ورځې نه ، بلکه دودونو او اخترونو کوچانۍ . يوټيک يې هم په تنده ، بلکه دپيکي په سر ځلېده ددرو رنګونو درايي جامويې دپانوس رڼاکوله . له سترګو يې دوحشي آس شغلې ختلې . يوه شيبه خو ګلاجان ترور شو ، دکندوز د ودونو چتې يې سترګو ته ودرېدې چې هيڅ بې هيځه ، لکه زرګې لر او برکېدې او خپله ښکلا يې په خلکو زباتله . ګلاجان سترګې وموښلې ، چې هسې پريښانۍ به وړې و ، خونه نجلۍ وه او ديوال ته يې تکيه وهلې وه، لکه خوب چې ويني ، ګوري چې هغه هم ده ته ځيره ده . په همدې خوب کې يې وليدل چې په ورو ورو قدم وچتوی او دده خواته راځي . ګلاجان لاحول وويله او سر يې دې خواها خوا وښوراوه چې په سدشي ، خو نجلۍ لاهم دده لوري ته قدمونه وچتول . هغه وخت يې تکان وخوړ چې نجلۍ مخامخ ودرېده اوپوښتنه يې وکړه."وطنداره، ښنګه دې وموسل ؟" ګلاجان وويل ،"هسې ، څه مقصد مې نه و ." نجلۍ وويل، " نه ، په زړه کې دې څه وګرځېدل چې موسک شوې ؟" ګلاجان چې لا يې هم خپل ګيلاس ته کتل وويل ، " هسې ، دخپل وطن دبزکشۍ صحنه راته سترګوته ودرېده . ورته ګوره مه ، خو هغه زړه ښځه وينې ، چې په کونج کې ناسته ده ، هغې ، لکه چې بزدحلال دايرې ته ورساوه." نجلۍ يوه مسته خندا وکړه او دهوډۍ سالون ته روانه شوه . ګلاجان چې په زړه کې يې ډيره دخندا سره جوړه وه ، کله کله بوډۍ ته کتل چې شوله سرپوي او لاندنۍ ژامه يې دهرکپ سره په پاسنۍ پورې نښلي . يوه شو چې غاښ يې نشته، کړشو په ده ، هم يې زړه پرې خوږېده او هم يې خپله خندا نه شوه درولی .دکندوز دژمي يوه شپه ورپه يادشوه چې خويندو يې دملواري دمور په خوله کې دګوړې کندوري ايښې و . هغه هم دقرنونو وه . په دې شپه يې ماشومانوته دنامستلم با-چاکيسه کړې وه او بيا په نيمايي کې ، پخپله خوب وړې وه . خوله يې وازه نيولې وه ، دوی چې ګوره ورواچوله ، نوبيا يې هرڅه انتظار وايست چې کومه پيښه به وشي ، خوهغه هماغسې ، خوله له ويلې شوې ګوړې ډکه ويده وه . ګلاجان په همدې فکر کې و چې کتل يې هماغه نجلۍ ددوو ډکو قابونو سره

بېرته راغله او په خندا یې وویل ،" مـاهم وزه دحلالې دایـرې تـه راوړلـه خـو چندانې شي پکې نه و پاتې ." ګلاجان چې ورته وکتل نـو د زړه پـه کـوم ځای کې یې دګرز ګوزار وشو . بیرته یې سترګې په خپل ګیلاس ښخې کړې . نجلـی لاهم خندل خو ورو ورو یې خندا په موسکا بدله شوه اوپه شرمیندګوکي غږ یـې وویل ، " هــن، درواخلـه ،"ګلاجـان لاس وروغځاوه او بې لـه دې چـې ورتـه وګوري، بشقاب یې ترې واخیست. نجلی په چوکۍ کښیناسته او ده ته یـې هـم ست وکړ. دواړه په آرامه او بې خبرو په خوړلو لګیاشول . وروسته نجلی دده نـه قاب واخیست ، ورکه شوه . ګلاجان دځانه سره ویل ، " بیخ دې ووزه ، پـه دې ښایست . !"

سوسي را پیدا شوه اوګلاجان ته یې وویل ، " یوه بجــه ده ، بیرتـه روان نـه شو؟" ګلاجان وویل ، " اصلي ما ملې لاپـاتې دي . بیغمـه خپلـه ګډاکـوه ." څه کش وکړې شروع شو .څو کسو یو میز ، دوه چوکۍ په یوه جګې چوتـرې کـې کیښودې . له بلې خونې یې ناوې راوسـتله ، ګرچـاپیر یـې ماشـومان لـر اوبـر کېدل، په سرېې قرآن ورباندې نیولی و او کومه بدله یې ویله چې " استه بـرو ، مای مان استه برو . شاې خوبان استه برو ، دختر خان استه برو ." سوسي پوښتنه وکړه ، " داځه وایي ، دا څه لوبه ده ؟" ګلاجــان وویـل ، " زه نـه پـه پوهیـږم ، دهندوانو یا ایرانیانو کوم دود به وي " عجیبه داوه چې دناوې لمـن دطـاووس دلکۍ په شان ورپسې ځکیده ، چاترلکۍ نیولې وه ." ګلاجان تـه خنـدا ورغلـه . خو تر شاې کوچانۍ نجلۍ ورو وویل " اوس نو وزه دلکۍ سره دحلال دایـرې ته راوړي ." نجلۍ مخکې شوه او دګلاجان ملګرې سوسي ته یې وویل :" خاوند دې دی ؟" هغې په خندا وویل ، " کاشکې؟" بیایې نو ځان معرفي کړ، ." زما نـوم سوسی دی ، سوسان ټایلر." نجلۍ وویل ، " زه روهیلـی یم ، ستا ملګری څوک دی ؟" سوسی لکه چې څه شراب یې چښلي وي وخندل ، " تاسو سره نه پیژنئ؟ روهیلۍ څه ښه نوم دی ، روهیلۍ داګلاجان دی ، په دویم نامه یې زه هــم نـه پوهیږم . ګلابه یې اول نوم وي ، جان په یې وروستی ، بـس مـوږ یـې ګلاجـان بولو ." بیایې ګلاجان ته مخ کـړ ، " داستاسـو وطنداره ، روهیلـی ده. دې هـم دویم نوم نه دی راکړی ، لکه چې په تاسو افغانانو باندې دنامه تنګسه راغلـې " ناځاپه روهیلۍ ، لکه پخوایې چې اکټ کاوه بدله شوه . دسوسي سـره یـې پـه

لاس روغبړ وکړ خو ګلاجان ته یې مازې سروخوځاوه . درې واړه دناوې په سیل لګیاشول ، چاکومه آئینه ناوې او هلک ته ونیوله او بل چا دمالېدې کاسه لاس کې نیولې وه او هلک په کاچوغه دهغې نه کوم شی چې روهیلی ویل ، لیتی به وي ، دناوې په خوله کې ورکول . روهیلی دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، " دناوې لاس مات دی که څنګه ؟" ګلاجان وموسل ، " نه ؛ دکابلیانو رسم همدادی ." سوسي دې صحنې ته ډېره مدهوشه وه او شرابو یې بارخوګان لاهم ورسره کړي وو ، نو خوله یې له حیرانتیا وازه پاتې وه . روهیلی وویل ، " تاسو خولکه چې دکوم بل ایالت نه راغلي یئ ، دناوې کور راباللي یئ که دهلک ؟" ګلاجان وویل ، " خداکه هیچارابللی یو ، هسې زما ملګری ، انور تلفون راته وکړ او موږ هم بدر راغلو." روهیلی وویل ، " داد بدر لفظ خولکه چې په ترکستان کې رواج دی ." ګلاجان په یو څه قهروویل ، " که ته یې ووایې نو څنګه به یې ووایې ؟ " روهیلی وویل ، " موږوایو ، ایسته راغلو ، یا ایسته راروان شوو . خوزه دکتغن دژبې سره آشنا یم ، یو تره مې په سپین زرکې مامور و او پلار مې دایلبند نه دراستنېدو په وخت کې زه یو څو ورځې هلته پرېښودم . دا څو ورځې کالونه شول او مکتب مې هماغلته تر شپږم جماعته پورې ختم کړ . هرکال به مې تره په ژمي کې جلا آباد ته ، چې زموږ کډې وې ، راوستلم ."دګلاجان دلچسپي راوپارېده ، " په قام څوک یې ؟" هغې وویل ، " کوچی." ګلاجان وویل ، "کوچان خو ډېرې طایفې لري ، اکاخیل ، ګاړی ، دستوخیل ، کندازیان ، کوم یو ؟" روهیلی وویل ، " داټول چې تاياد کړل نقلی دي ، زه اصیله احمدزی کوچی یم . " ګلاجان په تعجب وویل ، " ماویل ته ټوکې کوې چې وایې کوچی یم . موږ به چې دپسرلی له خوا دکوچانوکډې لیدې چې هر سهار به په ورځو ورځو دمیږو ،اوښانو ، لویو تره خولو سپیو سره دکلي شاته بدخشان ته تلې نوپه سړک باندې به ورته کښیناستو ، او ددوی سیل مو کاوه ، خو هغوی کندهاري کوچان وو . " روهیلی وویل ، " داحمدزو کډې هم پکې وې . بې هغې هم په آبول کې سره یو ځای کېدل او زما تره هم هماغلته ددرانی کوچانو سره خپلوی کړې وه چې بیا کندوز ته کډه شو " ګلاجان نیمه جدي او نیمه په ټوکه وویل ، " دکیږدی نه تر امریکا پورې خو ډېره لار ده ، دلته څنګه راغلې یې ؟" روهیلی یوه دنګ ځوان ته ګوته ونیوله ، " دهغه جوارګر دلیدو دپاره

راغلې يم ." ګلاجان وويل ، " خاوند دې دی ؟" روهيلی کټ کټ وخندل ، "نه، داجوارګر زما ورور دی ، رازق . " ګلاجان پښه نيولی شو، "نو جوارګر ولې ورته وايې ، ښايسته زلمی ښکاري ." روهيلی لکه چې ورور سره يې ضد وي وويـل ، « جوارګر خونو دی ، درينو نه نيولې دلاس ويګاس تر قمار خانو پورې يوه تـرې نه ده پاتې ... دچرګ نه نيولې تر آس او غويي پورې داسې شی به نه وي چـې دی وربانديې شرط ونه تړي ." بيا يي پـه مينـه دخپـل ورور پسـې چـې ديـوې ببرسرې سره په نخالګياووکتل ، " خو څه وکړم ، په ژونـد کـې همـدا يـو ليـو ن غرتی ورور راپاتې دی ، " ګلاجان يې پښتو ويلو ته اريان و ، " مور او پلار نه لرې ؟" روهيلی په مسته خندا وويل ، " هرڅه لرم شـکر ، خـو رازق جـان دمـوره يـو دی" ددوی مرکه نوره هم ګرمېدله خو سوسی ګلاجان پـه ډوډي (پـه نيغـرک) وواهه او ګويا دتګ تلوسه يې ښودله . چې دا ونه شونو ګلاجان يې په راښکلـو دکوټې نه وايست . خدای پاماني هم دګلاجان د زړه سره شاته پاتې شوه .

دسهار درې بجې چې سوسی او ګلاجان بېرته اريزوناته روان وو پـه لارکـې ګلاجان دسوسی نه پوښتنه وکړه ، " دروهيلی لمبر دې واخيست ؟" خو سوسـی نيمه نشه په ډرايو بوخته وه ، دسړک بيلوونکې ښنې يې بيندو دارابوپه مينځ کـې وې ، موټر بې غمه کوږ ووږ روان و او سوسي ورسره ټالی خوړلې . خماري نيمه خلاصې سترګې يې ګلاجان ته کړې او ځواب يې ورکړ "روهيلـی يـې بيـا څوک ده ؟"

يوولسم څپرکی

ګلاجان په اول ځل ماراييی خړ تومی چرګان لېدل چې هره خـوا الـوزي . دی او کره کولي هم دنورو پـه شـان پـه ښکـار وتلـی وو . دنوامـبر مياشـت وه خودمنی بارانونه لا شروع شوي نه وو . چې روانـېدل ، ګلاجـان پوښتنـه وکـړه چې په امريکا کې دښکار دپاره اجازه په کار ده ؟کره کولي ويل ، چې هر ښکار بيله اجازه او ليسنس لري . حتی کبان هم بې وخته نيولی نشـې . يـو خـو بـايد دهغوی دنسل ګيزی وخت نه وي ، بله داچې يوازې نر به يې ولې . پـه کبـانو کې دنر ښځې فرق نشته ، مګر دښکار موسم يې معلوم دی او په هره پـيره کـې دا ټاکل شوې ده چې څومره کبان نيولی شی او دکب لويوالی بايد څو انچـه

وي . دخړتومي چرګانو يوازې دنر چرګ اجازه شته . دهر ښکار وخت او موسم معلوم دی . نوامبر بې هغې هم دشکر دوړخې مياشت ده . ددې مياشتې په څلورمه پنجشنبه موږ امريکايان کاله په سر يو ځړتومی چرګ وريتوو او ديو قسم سارايي ترشو دانوسره يې خورو. دهر ځای نه دکورنۍ غړي په يوه ميز را غونډيږي ، دډوډۍ نه سرکې دخدای شکر ادا کوي چې دوی ته يې داسې ښيرازه ملک ورکړی دی . په دې مياشت دغرڅو ښکار هم مجاز دی . خو چې ودې ويشت نو پوليس ته به يې ورښکاره کوې چې هغه يې دنر ښځې تصديق وکړي او ذا ومني چې کبلی او وروکی نه دی ، په هماغې قسم مرده کی چې په دې فصل کې يې اجازه ده ، په هماغې ګولۍ دې ويشتلی دی . په ژمي کې چې غرڅې کلو او ښارونو او هوارې ته مخه کوي ، هلته يې بيا په توپک دويشتلو اجازه نشته ، په ليندې او غشې يې ويشتلی شې . ګلاجان وويل ، "داخونوښکار نه شو ، بس سپورټ دی . "کره کولي وخندل ، "ښکار خو بې هغې هم سپورټ دی ." ګلاجان وويل ، " په موږ کې ښکار دګيډې مړول دی ."

دولسم څپرکی

ټول ژمی ، ګلاجان او ملګرو يې دپسرلی دکر دپاره پلانونه جوړول . کره کولي په کاغذ باندې نقشې جوړولې . دسپارو او نوروشيانو دپاره يې لستونه جوړول کټلاګونه يې کتل ، دهغوی نه يې په تلفون کې دبيې پوښتنه کوله . سوسي چې د غره په لمنه کې يې دپلار نه څه جايداد ورپاتې و، سل ايکړه زمکه همداسې شړه پرته وه ، دهغې کاغذونه او قواله يې راپيداکول ، دماليې اسناد يې راټولول . يوه ورځ دکره کولي او ګلاجان سره ولاړه او دخپلې زمکې چار چاپيره يې په درو ورځوکې دلرګی کټاره تاوکړه . خوپالين ويل ، " ډير به ورته نه ليواله کيږو ، ځکه چې که کار ورنه کړي بيا به مو زړونه خوړين وي ." پخپله پالين هم وزګاره نه وه ، هرشی ته يې دوسيه واچوله او چې به کوم سند يا معلومات په کار شول نو هغې به په کمپيوټر کې پيداکاوه . په ټولو کې ګلاجان بيکاره و . لټ نه و . خو دامريکا په لارو چارو يې سرچندانې نه

خلاصیده . کله به حیران شو چې دا امریکایان ولې هرشــی تــه دومره پلانونـه جوړوي ، ولې دومره منظم دي . په وطن کې خو ورځه ، یوه پرې سپره کـړه ، او ویې کړه . یوه ورځ یوه بله عجیبه پیښه شوه چې ګلاجان ورته دخنـدا شـین و. کره کولي ورته وویل ،" دختکی تخمونه چېرتـه دي .؟" ګلاجـان ورتـه هغـه لوی کدو وښود چې په تاخچه کې ایښی و . کره کولي هغه راکوز کړ ، سر یـې خلاص کړ ، ټول تخمونه چې لاسره سریښ و له بیلو کڅوړو نـه چـې وربـاندې دتخم قسمونه په نښه شوي وو وایستل ، کڅوړې او کدو یې دیوه سپین کاغذ پـه سروځندل او بیرته یې ځای پـه ځـای کـړې سـر یـې ټینـګ کـړ او ټول یـې پـه ریفریجریټر کې کیښودل . کاغذ یې سره را ټول کړ او څه خاوره چې پکې راټوله وه هغه یې دپوړۍ په شان . ټینګه کړه ، په پاکټ کې یــې کیښوده ، څه شـی یې وربانديې ولیکل ، دپوستي ټکټ یې پرې ولګاوه ، په یوه بل کاغذ کـې یـې کوم شی ولیکه ، داټول یې په پاکټ کې واچول ، سرېې ورله سریښ کړ او لــه کوټې ووت . شیبه پس چې ستون شونو وې ویل، " بس ، دخاورې کار هم سـم شو ، دکرنې دفتر ته مې ولیږه چې خاوره یې تجزیه کړي ." ګلاجان کـټ کـټ وخندل ، " عجب به یې تجزیه کړې ! . ماته به دې پخوا ویلی وو چې یو بوتـل خاوره مې هم راغوښتې وای . دغه دوړې چې تــاراټولې کــړې ، داڅه دللمې دي او څه داسقلان ، مانا څه دللمي ختکیـو دي او څه دآبـی ، نـوښه بـه یـې تجزیه کړي " !" سوسی او پالین هم وخندل خوکره کولی په چـوپـه خولـه بیـا دخپل پایپ سره چې میرات مړی هیڅ اورنه اخیست ، پهلواني شروع کړه .

دیارلسم څپرکی

ماوتسی تونګ په چین کې خپل څلور تنه مخالفان ګینګ آف فور مانا څلــور بدما شان بلل . پالین هم خپلې ډلې ته ګینګ آف فور ویل . ددوی غونـډه اوس تقریباً هرمازیګر وه . داسې نه وه چې یوازې په خپلــې پــروژې غـږیدل ، بلکـه هریوه دخپلې ورځې دکار نامو کیسې کولې او په سبا به یې په همـدې لـړ کـې دنوو پیښو غبرګون ورسره کاوه . ټول دګلاجان ســره دچـایو پـه څښلـو روږدي شوي وو. یو مازیګر خبره په هغه پادري راغلـه چــې دګلاجـان سپانسر شـوی و اوس یې هره یکشنبه ګلاجان ته دکلیسا دڼګ بلنه ورکوله . په ټولو کـې سوسـي

پادري ته ډېره په غوسه وه . يوه ورځ خوېې صفا ورته ويلي وو، "مقدسه پلاره، دخداى په دې لويه ورشو کې ډېر دينونه ، ډېرې عقيدې او لارې شته . مونږ عيسويان يو خو دحقيقت کلي زمونږ په لاس کې نه ده . ګلاجان مسلمان دى ولې يې ځوروې ؟ زمونږ پيغمبر ، جيزس (عيسى) مني ، ديهودانو پيغمبر ، موزس(موسى) مني ، انصاف خوداوايي چې مونږ هم بايد دده پيغمبر ، محمد ومنو . که يې نه منو وخوېې زغمو." ددې يکشنبې په سهار بيا پادري تلفون کړى و . پالين وويل ،" يره دغه پادريان خوداسې دي ، لکه مچان ، چې يو وارې يو ځاى ، شى پيداکړى نو بيا يې چې هر څو شړې ، بيرته راځي . مچ وژونى يې يوازينى چاره ده ." خوکره کولي ورباندې غږ کړ، " پالين يو څه سوکه شه ، ټوله پادريان مه سپکوه ." په همدې کې بيا د تلفون شرنګى شو ، ګلاجان ورپاڅېده،"پادري به وي " خو چې تلفون يې جګ کړ د يوې نجلى غږ وچې پښتو يې ويله . ګلاجان لاس په غوږې پوښ کړ ، ملګروته يې اشاره وکړه چې غلى شئ او دروهيلى سره يې خبرې شروع کړې ، هغوى دده ليوالتيا ، دده ژبه او دمخ سوروالى څاره .تقريباًنيم ساعت ګلاجان په تلفون کې مشغول و ، داسې ښکارېدل چې مقابل لوري ډېر غږېږي او ګلاجان غوږ نيسي .

چې تلفون خلاص شو نو ګلاجان نوروته کړل ،" تاسو امريکايان ريډيو څه ته وايئ؟" پالين وويل ، " ريډيو هغه ماشين دى چې خلک خبرې پکې کوي او مونږ يې اورو." ګلاجان وويل ، " نه کوم قسم لوبه ده ، که څه بلا ؟" سوسى په خندا وويل ، "نو ريډيو نه ده ، بلکه روډيو ده . رښتيا بله هفته دالوبه همدلته په اريزونا کې زمونږ دښارنه بهر کيږي . تابه هم ورولو ." ګلاجان په وارخطايى وويل،" دا نجلى چې تلفون کړى و ، " سوسى ته يې وکتل ، " هماغه دسانتياګونجلى ده ، وايي چې دخپل ورور سره دريډيو يې بولئ که بله بلا ، دهمدې لوبې سيل ته راځي او وايي که دلته ورته ديوې شپې داوسېدو دکوم هوټل بندو بست وکړو. " .

کره کولي چې مړ پايپ يې کشکوده اوپه چوکى کې وړاندې وروسته زنګيده وويل ، " ولې همدلته دانور په خونه کې ورته ځاى نه جوړوو؟" دګلاجان رنګ سور شو ، " ښځه ده ، ورور يې ورسره دى ، زه دوه بسترې نه لرم. دميلمه دپاره هيڅ شى هم نه لرم ، افغانان به تاسو ته معلوم نه وي ،

هغوی بل قسم میلمانه دي . " پالین حملې ته تیاره وه ، " نو نجلی دې ستاسره په بستر کې څملي ، څه کیږي ؟" ګلاجان ترخه کاته ورشتی کړل خو سوسي مرستې ته ورودانګل ، " زه به یو بستر را وړم . " ماښام چې ګینګ روانېده نو کره ـ کولي ، یو ځلې شاته وکتل ، همداسې مړ پایپ په خوله ، یې ګلاجان ته په موسکا دشیطنت نه ډک ستر ګک وواهه .

څوارلسم څپرکی

په سبا چې ګینګ راغی نو ګلاجان دکره کولي نه دزروډیو دلوبې پوښتنه وکړه . کره کولي ، خپل پایپ ته چې په اول کوشش یې ولګاوه خامتما په خپلې همیشکې چوکی ټالی خوړلې او په آب وتاب یې ګلاجان ته معلومات ورکول :

روډیو لوبه نه ده ، لیونتوب دی ، ځان مرګ تـه ورکـول دي . دځنګلونونه وحشی آس راولي او څوک دې نر شي همداسې شاتوری دې پرې سپور شي . هلته لرې بیا دغویانو دسپرلی میدان دی ، ډېر لوی دپیل په شان ینده غویان وي چې دډیرې مستی ښکرونه دکتارو او ونو سره جنګوي . دغه دواړه داسې تازه وي چې تر اوسه یې په شاباندې سپرلی او په غاړه جغ نه وي لیدلی . ځینو خویې په اول ځل هغه بنیادم لیدلی چې دی یې په ځنګله کې په غشی بیهوشه کړی او همداسې بې هوښه یه سرتړلی واګون کې یې نیغ دروډیو میدان ته راوړي .

آس یاغویې پـه یـوې اوږدې ویـالې کـې دریـدلی وي ، چـې دپاسـه پـرې لوبغاړی ټوپ کړي ، نومیدان تـه راخوشې شي او هـره خـوا ټوپونـه وهـي ، لوبغاړی باید اته ثانیې دهغې په شاسپور پاتې شي ، بیا که راولویږي هم بـاک یې نشته . دآس سره خویوڅه ګوزاره کیږي ځکه دهغې په طبیعت کې په بنیادم پښه کیښودل نشته او که لوبغاړی له اولې لتې بچ شو نو ایله لاس وپښې بـه یـې خوږ یامات شي . دغویې په برخه کې خو که مرګ نه وي خطر خو خامخا شته ، ځکه چې لوبغاړی پریووت ، نو دادکاپر شـي لنډ پـرې راتـاو شي او پـه تیـرو ښکرونو یې ترهغې مروړي او هواته ارتوي او بیرته یې نیسي چـې نـور شورونه خوري دانو دمچ او پیل جنګ دی ، بنیادم دګټلو هیڅ چانس نـه لـري . خو

کاوبایان یې یا دپیسو دپاره کوي چې قهرمانان هرکال په بیلو ایالتونو کې دهمدې رودیو له برکته درې ځلورمیلیونه ډالره ګټي اویایې بس دخپلې نارامۍ دخروبولو او ښودولو دپاره کوي.

په بل شنه سهار خور وړور راو رسیدل او دروغبړ نه پس سمدلاسه دګینګ سره په ګډه دلوبې سیل ته روان شول.

دلوبې دمیدان نه چارچاپېره دلرګیو دیوال تاو شوی و. ښایسته زیات خلک وو ځینې کاوبایان دخپلو چترې وزمه پلنو خولیو سره دلوبغالې په دیوال ناست وو او ننداریان ددیوال نه بهر په لرګینو اندرپایو چې پوړی پوړی جوړې شوې وې ناست وو. کاوبایانو میدان ته کتل، اوردې دسندا دخرمنې موزې په پښو، سره دسمالونه په غاړه پراته، ځینو دتماکو پاڼې ژدولې، هرې خواته یې لاړې توکلې.

دګلاجان په اټکل زر دولس سوه کسان سیل ته راغلې وو، بسته کورنۍ دماشومانو سره په رنګ رنګ جامو، ځینې دکاوبایۍ خولۍ سره ناست وو. دکوکاکولا بوتل په یوه لاس او دپولیو دک کاغذی ګیلاس په بل لاس، ټولو هغې خپرۍ ته کتل چې کاوبای دآس سره ترې میدان ته راوزي. دې دملګرو او میلمنو سره په یوه قطار کې ناست و. دروهیلۍ وړور رازق. په خپله روهیلۍ او بیا دې او بلې خواته یې پالین، سوسي او کره کولي... داسې ښکاریده چې روهیلۍ چندانې د لوبې دننداري لیواله نه ده او دده سره یې خبرو ته تلوسه ډیره ده. پوښتنه یې وکړه. "مور ته مو هوټل سرشته کړی دی؟" ګلاجان وویل،" هوټل څه کوئ، زما کوډله شته، تاسودواړو ته مې بسترې پکې ایښې دي." ګلاجان غوښتل چې د روهیلۍ نه پوښتنه وکړي چې دده تلفون یې څنګه پیداکړ، خو بیا یې پام شو چې مور یې نمبر ورکړی وي. په لودسپیکرونو کې دآسونو او دهغو دچوړه کاوبایانو نومونه یادیدل او دخلکو دچکچکونه ګلاجان پوهیده چې دانوزبده پهلوانان دي. په ګلاجان هم یو قسم دانتظار لیوالتیا راغلې وه او ورسره یو قسم بله لیوالتیا هم دروهیلۍ له شغلو ورتیریده. په همدې کې اول کاوبای دآس په سپرلۍ راووت آس لامیدان ته راوتلی نه و چې ټوپونه او خینجکې یې شروع کړې. کاوبای هم ورسره کله دې خواکله ها خواتالی خوړلې. آس لا دمیدان بل سر ته رسیدلی نه و چې کاوبای را

پریووت، څوکسو په منډه هغه را پاځوه ، خولۍ یې ، را وچته کړه او سیب ته یې کړ . لوډسپیکر وویل ، " څلورثانیې !" ګویا ویې نـه ګټلـه . بـل کاوبـای دخلکـو دچکچکو سره راوووت ، آس هرې خواټوپونه وهـل او کاوبـای ځان ورپـورې ، لکه سرینښ شوی چې وي ، ټینګ کړی و . دروهلیې ورور د شوق نه ټوپونه پیـل کړل او چاورته دشانه ناري کړې ، " ځوانه ، کښینه ! ، زموږ مخه دې بنده کـړې ده . " روهیلۍ خپل ورور له کرتۍ راکش کړ . لوډسپیکر بیا غږ کړ ، "اوه ثـانیې ، یوه ثانیه کم راغی "

لوډسپیکر وویل ، " داخلی داسې یو آس راووزي چې تر اوسه پورې چاپـښه نه ده ورباندې اړولې او له همدې کبله موږ ورباندې دکوه قاف دشهزاده نـوم اینبی دی .او دهغې انعام دی ، شـل زره ډالـره . " دخلکـو چکچکـې ، هـلا لا جوړه شوه اوټولو سترګي ځپرۍ ته نیولې وې . په همدې کې یو کاوبای دیـوه تورآس سره خرامانه راووت ، آس غاړه یوې خواته کـږه کـړې وه . او خلکـو هلا لا جوړه کړه . کاوبای خلکوته په احترام لاس دخپلې لوبې خولۍ زی ته ور وړخو وروته رسېد . آس داسې جګ ټوپ وکړ چې کاوبای څوثانیې ارتـې پـښې په هواکې پاتې شو او بیا په زمکه راولوېد .لوډسپیکر غږ کړ ، " څلورثانیې " بیانو ائونسرداټوکه هم وکړه ، " نه مې وو درته ویلی ؟" دګلاجان تلوسه مخ په زیاتېدو وه . اوکه هر څه روهیلۍ ورته خبرې کولې دی پرې نه پوهېده . بـل کاوبـای دهمدې آس سره میدان ته راغی . خو دهغـه حـال هـم همداشـو .لوډسـپیکر وویل ، "داسې ښکاري چې په دې آس کې ، په شلو زرو ډالرو کـې دبنیـادم برخه نشته .نوبل آس به راولـو ." لوبـه ترمـازیګره پـورې روانـه وه .لوډسـپیکر وویل، " دابه زموږ وروستـې آس وي ." رازق ګلاجـان تـه وویـل ،" ودې لیـده ، دامریکابزکشي ؟" ګلاجان وویل ، " داکاوبایان خو زموږ ازبکوچاپ اندازانوتـه کوزه هم نشي نیولی !" رازق په ټوکه ګلاجان ته چلنج ورکړ ، " یـره ، زرډالـره درکوم که په دې آسونو دې پښه واړوله ." ګلاجـان وویـل ، " هنـدوان څوک . اوښان څوک ، زه څوچاپ انداز نه یم ، مـادخپل وطـن ازبـک چـاپ انـدازان یادول ." رازق لاهم زړور شو، " نو ته هسې لافـې ولـې کـوې.ازبـک یـادوې او ازبک یادوې . ازبک دکاوبایانو نسوارهم نه دي . اوکه پخپله دومره نریـې داګز دایي میدان !" ګلاجان څو شیبې روهیلۍ ته وکتل او بیا یې رازق تـه وویـل ،

یره داشرط خو درسره تړم ، خوزر ډالره به په کیشتونو درکوم ، ټولې روپۍ اوس نه لرم ." رازق په حیرانۍ ګلاجان ته وکتل ، "رښتیاوایې ؟" ګلاجان سروښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .رازق خپل دکوکاکولا بوتل روهیلۍ ته ورکړ او پا څېد، دلوډسپیکر اورفریانو پلوته چې دمیدان په بل سر کې په جګې چوتـرې ولاړ وو ورغی . له یوڅه ځنډ نه پس ، لوډسپیکر غږ کړ ،"ښاغلیو اومیرمنو، یو نوی زیری ! په ننداړچیانو کې چا دکوه قاف شهزاده ته چلنج ورکړی دی ." ننداړچیانو په یوه غږ په ملنډو دخنداغریو جوړکړ . په دغسې لوبو کې بـه کلـه ځینـې مسخره ټوکماران درنګینو جامو سره راووتل او په یوه ډنګر یابو سپاره به میدان تـه ګډ شول ، آس به په لاره سم تلی نه شو خو دوی به ځانونه دې خواهاخوا کړول ، لوډسپیکر وویل ، "داسړی دافغانستان نه راغلی مهاجر ګولاجین ، دی ، خـدای دې وکړي چې نوم مې سم تلفظ کړی وي " دخلکو خنـدا او چکچکـې نـورې هم زیاتې شوې .

کره کولي او نوروملګرو یې ګلاجان ته کتل ، چې آرام ، په چورت کې ډوب په خپل ځای ناست وو . رازق راغی او ګلاجان یې ترلاس ونیو ، دهغه ددربېدو سره خلکو ورته لاسونه وپړقول ، په ملنډو نه ، بلکه په یو قسم زړه سواندې چـې امریکایان یې معمولاً دخوارو خارجیانو پـه هکلـه لـري . روهیلـۍ هـم ورسـره ګېرګه پاڅېده خپل ورور ته یې وویل ، " جواری او لیونتوب هم یو حد لري ، لږ وشرمیږه !" خو ګلاجان وویل ، " اوس نـو خـدای راوسـتې ده ، بـس تـه راتـه دعاکوه !" بیانو لاړ ، کره کولي ته یې لاس ورکړ . پالین او سوسی راغلل او دی یې په دواړو مخونو چپ کړ . په اوله ځل پالین لـه ټوکـو او پیغورونـو پـاتې وه . رنګ یې سپین تښتیدلی و او دمړو اوښکو په مینځ کې یې وویل ، " پـه ځان پـام کوه چې بیا به داسې مهربان ورور له کومه کړم . "ګلاجان وموسل او زوان شو . ډیره شیبه رفریانو دګلاجان سره خبرې کولې او دلوبې مقررات یې ورته تشریح کول . بیا یې یو کـاغذ وربـاندې لاسلیک کړ چـې کـه څه ضرر ور ورسـېده ، هیڅوک مسوول نه دی .

ننداړچیان هم بې تابه وو، او ځینو یې دتګ تابیه نیولـه ، پـه همـدې کـې لوډسپیکر په خبرو راغی ، " میرمنو او ښاغلیـو ، دادی دکـوه قـاف دشـهزاده او

ښاغلی ګلوجین مقابله " بیانو ، لکه چې دانانسر خواخوږي هم راپاریدلي
وي "افغانه وروره ، کامیابی دې غواړو" ټولو دتشویق لاسونه وپړقول.
ګلاجان خپل ملاوستنی چې دسنډا دځرمن او دکره کولي تحفه وه یو څو
سوړ په نور هم مضبوط کړ او بیا ورغی او دځېړې دویالې په سر درفري اعلان ته
منتظر ودرېد. ځانته یې پام شو چې زنګنونه یې یو څه رېږدي. سترګې یې پټې
کړې او ځان یې دخان آباد دبزکشی دغوندۍ په دوړو کې په ذات ګرګ باندې
سپور ولید، دیاغی آس خوله له ځګونو ډکه وه او چاپ اندازانو ورته چکچکې
کولې. په همدې کې درفری داعلان غږ راغی او دآس په شاېې ودانګل.
دواړه بهرمیدان ته راووتل. آس بیا یوه ثانیه آرام ودرېد. ګلاجان پوه شو چې
دایې چل دی او سرې خطاباسي. دپخوانو کاوبایانو دسپرلی په وخت کې یې
د آس دستور لیدلی و. یو لوی ټوپ هواته او بیا دبغل خالی کول. دکوټې د
مشهورې زلزلې کیسه یې دډېګری په کوم دوکان اورېدلې وه. په کوټه کې په
اول سرکې ټکان کوز وپاس و، چې دډیوال هره خښته یې له بلې نه بیله کړه او
بیا یې دچج په شان څنګ په څنګ ټکانونه شروع کړل، چې ټولې خښتې کانې
او هرڅه یې ورژول او ورسره یې دا ټیکلی هم اورېدلي و: "زمکه دمکې به
زنګیدله لکه ټال په شان دزلزلې به خوځیده امر درب".
ددې بې پیره آس ټکانونه هم همداسې و. نوکله چې آس شاتنی پښې
هواته کړې او ګلاجان یې پاس ګوزار کړ، ګلاجان له تجربې پوهیده چې آس
په کومه خې. بیرته په آس سپور راغی، دې لاسم ناست نه و چې آس بغل
خالی کړ، یوې خواته یې ودانګل، دچج نوبت راغی، ګلاجان دخرو
دسپرلی نه ددې قسم ټوپ سره بلد و او ځان یې راټینګ کړ. آس بیا خپلې
خنجکې تکرار کړې ددې سره یې خوله شاته اړوله چې ګوندې چک ولګوي.
خو ګلاجان پښې دآس دخیټې پورې نښلولې وې. د ګلاجان زړه کې ګرځیدل
چې دا اته ثانیې خونیمه ورځ شوه، ولې رفري غږ نه کوي؟ دتوخته بای آس،
ذات ګرګ یې سترګو ته ودرېد، چې دغوندۍ په شېله، په یوه ورکې خوړکې
داسې نښتی وچې راختلی نه شو او په همدې تنکه وچه ویاله کې یې کله مخ
کې او کله شاته زور کاوه. دګلاجان پام شو چې آس ته کوم تکلیف ورپېښ
دی. ځکه چې سترګې یې برګې راختلي وې، ششنیده او زګیروی یې کول. په

کراره ورغی ، دآس لکه یې ونیوله ، ګوري چې تر لاندې ، یو لوی شین وزری
مچ ورپورې نښتی دی ، ګلاجان پوه شو چې داهماغه بې پیره شی دی چې
دغویانو تر لکۍ لاندې په کونه ونښلی ، هم یې چیچې او هم یې وینې زبیښې ،
البته بد دړد به کوی چې غویی برېړې او لکۍ ډانګ ځان په غرو رغو ولي . له
همدې امله یې بزګران غویباړی بولي . همدا دکافر بچی اوس دذات ګرګ
دلکۍ لاندې په غوښه پورې نښتی و . ګلاجان پس دڅو ناکامو کوششونو بیا
آس راګیر کړ اودسترګو په رپ کې ، پخواترډې چې آس بیا ودانګې ، غویباړی ،
دغوښې نه وشکاوه او په لاس کې یې وسرویه . آس آرام په ځای ودرېد ، بیا نو
نه خینجکې وې ، نه شیشنې ، او ګلاجان همداسې شاتوری پرې سپور توخته
ته راوووست . مګر دغویباړی خبره یې هیچاته نه وه تېره کړې ، او خلکو پرې
پهلوانچه نوم ایښی و . ګلاجان بې واره دخپل وطن دخوب نه راوېښ شو او
ګوري چې آس تر لاندې لا خینجکې وهی او اته ثانیې نه پوره کیږې . په
همدې کې لوډسپیکر غږ کړ ، " اته ثانیې پوره شوې !" خوګلاجان لاهم له
وېرې دآس په شا ځان ټینګ کړی و . لوډسپیکر والا مست شوی و ، " نن موږ یو
نوی قهرمان لرو ، ګلوجینه ، بس دی راکوز شه ." ایله ګلاجان په سد شو او
دلږګو کټارې ته یې ورټوپ کړ او هلته نورو کاوبایانو داسې پاس راښکه ، لکه
دبزکشی وزه . دننداړچیانو غریو غوړونه کڼول او لوډسپیکر هم ورسره چیغې
جوړې کړې وې ؛ ګلاجان ببر سر رفریانو راګیر کړ او خلکو هم چارچاپېره دګڼه
ګونې کړی جوړه کړې وه . ښایسته ډېر وخت پس ، ګلاجان دخلکو دمینځه
ځان راوښکه او خپلو ملګرو ته ورسېده . اول چاچې ځان ورورساوه ، روهیلی
وه، خو پالین وار ړومبی کړ ، لویه ړمنځ یې په لاس کې نیولې وه او دګلاجان
جړوېښتان یې ږمنځول او مچې یې ترې اخیستې . کره کولی دخپل مړه پایپ
سره خرامانه راغی او ګلاجان یې په غېږ کې ونیو . سوسی نوروته شا اړولې وه
او له خوشالۍ یې ژړل . ګلاجان هرې خواته وکتل او بیا یې وویل ، " کره
کولي ، هغه ستا کنابونه څه شول چې تاویل نن ماښام به یې په موږ وخوري ؟"
په لارکې دکره کولي تر زاړه او زنګ وهلی موټره پورې خلک لیکه ولاړ وو
او مبارکی یې ورکوله . ګلاجان چې له اصله شرمیندوکی و ، زمکې ته کتل ، خو
پالین به دهر چانه تشکر کاوه ، لکه چې ګلاجان ددې مخلوق وي . په موټر

کې نورو ګلاجان ته کتل خو هغه لا رازق ته غخولی و ، " راوشمېره ". رازق هم تیار زرګون ورته ونیو ، ګلاجان واخیست او بیایې روهیلی ته ور اوږد کړ خو پالین په هوا کې قپ کړ ، " دطالع روپۍ به نه پردی کوې !" روهیلی بدبد ورته وکتل .

دکره کولي میرمنې په برنډه کې دبلربکی (کباب) نغری لګولی و. کره کولی په لایتر اور وراچاوه لو دکوټې نه یې اخته شوې غوښه راوړه ، پرې وایې چوله سوسی او پالین هم بوختې شوې . عجیبه داچې دروډیو رفریان او انانسر هم دخو نورو کسانو سره راغلل ، دبرنډې لاندې ودرېدل ، تر څو کره کولی ورته مت وکړ . ګلاجان هم دخپلو ملګرو سره دکباب په پخولو لګیاشو . دهغوی په شونډو یوه وېره موسکا انځور وه .

کره کولی ، وچ پایپ دشونډو له ګوټه خوړند ، نغری ته ولاړ و ، غوښې یې مخ څټ اړولې ، رازق دنووراغلو رفریانو سره په مرکو اخته و او دشوقه یې لاسونه هرې خواته اچول او کټ کټ یې خندل . روهیلی دبرنډې په ګوټ کې ستنې ته تکیه وهلې ولاړه وه او لرې دغرو لمنې ته یې کتل چې دلمر سترګه په غرغرو ورډوبېدله . څو ځلې خو رازق ګلاجان ته په لاس اشاره وکړه چې درفریانو دلې ته ورشي ، خو هغه ځان لرې ساته دوی ته به یې وموسل او بیرته به په دې او هغې بوخت شو .

چې کباب تیار شونو ټول کولې ته ننوتل او دمیز نه چار چاپېره کښیناستل. کره کولي سر په لاسونو تکیه کړ ، سترګې یې پټې کړې او ویې ویل ، " خدایه ستا شکر کوو چې دیوې مرۍ ډوډۍ لایق دې ولیدو . " امریکایانو ورسره "آمین ". کره او بیا یې دکبابونو په ټوټو برید ښخ کړ . ټولو دکره کولی دخوندورې ډوډۍ صفتونه کول خو پالین ځان پکې شریک کړ ، " سلاد ماجور کړی دی !" ټولو وخندل .

وروسته له ډوډۍ سوسی فرینې په میزکېښوده هر چا خپل واړه قابکی ترې دکول ، دناستې کوټې ته تلل . خو رفریانو ګلاجان ایسار کړی و او په خبرو خبرو یې برنډې ته وایست روهیلی هم په پته ، چې پالین خبره نه شي ، ورووته، دګلاجان څنګ ته ودرېده ، لکه چې پوهېده چې څه شی را روان دي .
رفریانو ګلاجان ته وویل " اوس چې ته قهرمان یې ، نو دډالرو وبالـه دربانـدې

سپره شوه . مونږ غواړو چې ستا سره ګټوري مامليې جوړې کړو. " ګلاجان روهيلې ته وويل ، " داخلک څه څه وايي ؟، کومې مامليې بنيسې ؟" روهيلې وويل ، " زه څه پوهيږم ، په انګريزي خو يې تر ماته ښه پوهيږې ، ماخو فقط ددوو مياشتو يو کورس لوستې ، خولکه چې غواړې ته ورسره قرار داد وتړې چې دروديو په لوبو کې به ګډون کوې او بس ددوی ، هغه توری څه و ؟ چاپ انداز ، ددوی چاپ انداز به يې . هرکال به تاته پيسې درکوي ." ګلاجان رفريانو تـه موسک شو ، " زه دآس کسبي نه يم ، دغه سپرلې مې دشوق دپاره وکـړه . ستاسـو شل زره ډالره هم نه غواړم ، ما مازې خپل شوق کاوه ." روهيلې ګلاجان ته ترخـه شوه ، " زه خو څه ستا دپلار ترجمانه نه يم ؟" ګلاجان په تعجـب دهغې غوسه ناک مخ ته وکتل ، بيايې په بابيزه واخيسته او ويې ويـل ، " تـه ودرې چې کـره کولې ورته راولم ." بيانو کره کولې په تفصيل سره دګلاجـان خـبره ورتـه بيـان کړه ، رفريانو سرونه وښورول او يوه يې وويل ، " دا آزاد ملک دی ، مـونږ پـه زور درباندې قرار داد نه شو کولی ،.خومـونږ ويـل ، سـتا او زمـونږ داوړو خـير پکـې دی.داهم ورته ووايه چې هرکال ديو ميليون ډالرو ضمانت کوو . " کـره کـولې ترجمانی ته خوله جوړوله خو ګلاجان وويل ، " يو څه خوزه هم ددوی په خبرو پوه شوم ، ورته ووايه . ميليون دې په تاسو بختورشي ، زما ددې قسم کـار سره جوړه نه ده . " کره کولې وويل ، " وروڼه په ځان مه بندوه ، ورته وبه وايم چې ګلاجان اوس حاضر په نورو کارونو بوخت دی ، تشکر به ترې وکړم او وبـه وايم چې که بياوزګار شو په تاسو به غږ وکړي . " ګلاجان په خندا وويل ، " په هر قسم يې چې ورته وايې ، مقصد ددې بلانه مې خلاص کړه . " کره کولې موسک شو، رفريانو ته يې تفصيل ورکړ . خو رفريان نه قانع کيدل . د هغوی تر مينځ ښاپسته ډير وخت خبرې روانې وې ګلاجان ديـوه بېغـرض پـه حيث بېرتـه کـولې تـه ننووت.

دشپې ناوخته ميلمستيا ختمه شوه . روهيلې وويل ،" مـونږ تـه موکـوم هـوټل ټيولی دی ؟" ګلاجان وويل ، " نه شپه به زمونږ کره تيره کړئ . هلته يې هغې هم دانور خان کوټه خالي پرته ده . " روهيلې موسکه شوه . کره کولې ټول په موټر کې دګلاجان کورته ورسول . هلته پائين روهيلې ته دخوب کوټه وروښوده ، پـه تشناب کې يې نوې توليې ورته کيښودې، او بيا نو کينګ رخصت شو .

ګلاجان رازق ته وویل ، " تاسو خور او ورور به په یوه کوټه کې پریوزئ ، د انور په کوټه کې او که وایې نوته راځه زما په کټ پریوزه ، زه به په کوچ ویده شم . " رازق په نورو سودا وو کې وو ، " ولې دې دروږیو د دلالانو تجویز رد کړ؟ ته نه پوهیږې چې دامریکا روپۍ خویا په لوبو کې دي او یا په قمار خانو کې ؟" خو روهیلې مداخله وکړه ، " وروره ، جوارګري ډې په تـا بختوره شي ، نور خلک دې حرام کسب ته مه لمسوه . " ګلاجان دواړو ته کتل او مداخله یې نه کوله . روهیلې ګلاجان ته کړه ، " درازق خبرې مه اوره اومه ورنه خپه کیږه ، هغه خدای همداسې ښویولی دی ، هغه متل څه دی چې وایي نیکی لـه دې ملاماته ده ، بدی له نغارې وهې . ماته خوب راځی . " ګلاجان ورسره ترکوټې لاړ خو هغې په دروازه کې وویل ، " بس ته ورځه ستا معشوقې ، پالین ، راته کټ او هرڅه ښودلي دي . " ور یې پورې کړ او دشانه یې پسې غږ کړ ، "هسې ټوکه مې کوله ، شپه په خیر ."

ګلاجان په تشناب کې اودس تازه کړ او بیا دناستې په کوټه کې په لمانځه ودریږ . په دعاکې پس دمړو او ژوندو چې دعادت لـه مخې بـه یې په شونډو تیریده ، په پټو سترګو ځان ته دعا وکړه ، " خالقه ، دشیطانی وسوسوې نه مې وساتې ، دجوارګری نه مې وساتې . یـوه مړی حلالـه روزي راکړې او دخپل وطن سوب مې وکړې ." چې دخوب کوټې ته لاړ ، رازق په ریښتیا هم دګلاجان په بستر ویده پروت و . غلی وووت . دتشناب دڅنګ الماری نـه یې دوه شړۍ راوښکلې ،د خوب په خونه کې یې یوه په زمکه وغوړوله ، دکوچ داشاتکیه یـې پرې کیښوده ، پریووت ، کلیمه یې وویله ، بله شړۍ یې په ځان راکش کړه او تر سهاره دبنګی دسیند دسرپه غونډۍ دبزکشی په دوړو کې ورک و . په خوب کې دده آس تل هماغه ذات ګرګ و .

څه ښکالو راوینښ کړ ، دلمانځه وخت و ، چې داودس دپاره تشناب ته روان شو ، ښکالو له هماغه ځایه راتله . بیرته په خپل ځای کښیناست . روهیلې خیشته پیشته ، مخ او سر په تولیې پوښلی ، راووتله . دده په لیدو یې ټکان وخوړ ، خپلې کوټې ته ننوتله . ګلاجان هم اودس وکړ او چـې راووت نـو روهیلې ولاړه وه ، هرې خواته یې ترورر کتل . ګلاجان ژر هغه جالماز چې دپېښور نه یـې راوړی و، هغې ته ورکړ . روهیلې په خندا وویل ، قبلـه کومې خواتـه ده ؟ ګلاجـان اوس

دکره کولي دقطب نما په مرسته قبله سیخه کړې وه . دشرمه سور شو خودسهار په خړه کې روهیلۍ نه شولیدلی . هغې ته یې جالماز وغوړاوه او لرې په یو څادر په خپله هم ودرېد . په خاموشۍ یې لمنځونـه وکړل او ګلاجان ډېر پام کاوه چې دخپلو کلیوالو په شان د سهار په لمانځه کې پشهار ونه کـړي او ساړه اسویلی ونه باسي . درکوع نه پس یې هم ملا په قیام کې نېغه راسته کـړه او دنورو ورځو په شان یې ونه کړل چې درکوع نه پس همداسې کړوپ سجدې ته لاړ شي .

دلمانځه نه پس ګلاجان دسبناری دجوړولو په نیت پخلنځی ته لاړ ، چاځوښه یې دتازه سړو اوبو نه ډکه کړه ، په نغري یې کېښوده ، نغری یې چالان کړ ، خو نور نه پوهېده چې څه شی پاخه کـړي . روهیلۍ دپخلنځي دروازې ته تکیه وهلې وه او ده ته یې کتل . چې د ګلاجان تکنی تـوب یې ولیده نو راغله او ویې ویل ، " بس تا خپل کار وکړ ، نور یې ماته پرېږده . دښځو کار دی ، ته ورځه ، بېلمازه مخنته ورور مې راپاځوه چې مشوکه خو په اوبو کې لمده کړي . " ګلاجان په خوشالۍ وووت. روهیلۍ دپخلنځی نه غږ کړ ، " هـګۍ څنګه غواړې " ګلاجان وویل ، " یو مخ ، خاګینه ، چـې سره ګډې نـه شـي . " رازق له خپل بستر نه غږ کړ ، " زما هـګۍ بدیشی ، ماتـه ، سیریال ، ورغستلی جوړ کړئ . " شیبه پس روهیلۍ په پتنو س کې سبناری راوړ، خپـل ورور تـه یې وویل ، " ټونکه دې ومینځله ؟" رازق ورته په قار وویل ، Shut up وروسـته ، چې روهیلۍ لوښی پخلنځی ته یووړل او ماشین کې یې کېښودل ،رازق ورغـږ کړ ، "بس نو روانه خرمانه شه چې ځو زه ځم ، په موټر کې تیل اچوم ، نوته به تیاره وې . "

روهیلۍ او ګلاجان دچایو دپیالو سـره دمیزدووخواتـه مخـامخ کښیناستل . اوږده شیبه غلی وو ګلاجان یو خوکم خبری و، بل وېرېده چې دنجلـی پـه مخ کې کومه غلطه خبره ونه کړي . روهیلۍ هم له همدې ویریـده او دهغې بلـه کمزوري داوه چې دخبرو شروع کول تل ورته سخت ښکاریدل. دکره کـولی خبر ، خاموشي د کند خاصیت لري هرڅومره چې ډېر پاتې شي هماغومره یـې سربېښ ماتول ګران شي . ګلاجان ددې کش حالت دماتولو په نیت ، پـاڅېد ، دروهیلۍ پیاله یې دمیز له سره واخیسته ، او دهغې دتازه کولو دپـاره پخلنځی

ته ننووت. له هماغه ځایه یې غږ کړ ، "ولې مودومره بیره ده ، یــو څو شپې بــه پاتې شوي وئ چې د اریزونا سیل مو درباندې کړی وای ." دروهیلـی دخنـدا غږ راغی ، "تاسو غیر له اغزیو بل څه نه لرئ او موږ خــو څه اوښان نــه یـو چې خوز وخورو؟" ګلاجان وویل ،"نه دلته لوی پارکونه دي،آبشارونه دي،دلېک میډ Lake mead ډنډ په امریکا کې ساری نه لري او دګرینډ کینـیـن مَلـی پـارک تــه څوزه لاړ نه یم خو وایي چې په اصل کې په اریزوناکې شـروع کیـږي " دچایو پیالې یې دناستی خونې ته یوورې او بیا یې په مینه روهیلي تــه وکتـل ، دهغې رنګ سور شو ، خبره یې تېره کړه ، " دپارکونو شوقي نه یمـه ، دآس سپرلی تـه مې لایو څه شوق کیږي ."ګلاجان وویل ،" اوس خو آس نه لرم ، ګونـدې کـال ته کوم تټو واخلم " روهیلي په یو څه تونده‌لهجه وویل ، " تټوان دخدای بلا ډېر دي ، په پارکونو کې په یو ډالـر هـم سـړی پـرې سـپریدلی شـي ، زه مستانګ غوارم." ګلاجان په تعجب وویل ، " دایې لاڅه بلا وي ؟" روهیلـي وویـل " ورور مې راته ویلی دي چې دا بل خېل آسونه دي . رازق وایي چې پخوادلتـه هـم تک رانګ په آسونو کېده خوبیا چې اورګاډی راغی ، آس دموده ولوېد، خلکـو همداسې په ځنګله کې خوشې کړل . " ګلاجان وویل ، "نو چې خوشې کـول یې ، ولې یې په بل چانــه خـرڅول ؟" روهیلـي موسـکه شـوه ، " ایلـه ذې یـوه ناپړیته وویشته . آس نو چاخیسته ؟ ټول په اورګاډي ورمـات وو .څه آسـونه خـو دخلکو نه یاغی شوي وو ، هغه هم ورسره ګډ شول بیا همالته په ځنګلونـو کـې ګلې ترې جوړې شوې ، نسلونه یې زیات شـول ، او اوس هـم وحشـی ګرځي . دامې هسې خبره کوله ، دامې درته ویلـې چـې رازق خوهسـې جـوارګر دی ، خوماچې بیګا ددلالانو لیوالتیا ولېده نو وایم چې که دپیسو شوقی یې." ګلاجان وویل ،" شوقی به یې یم که به نه یم ، خوماته دلالان ، دغه ټوله مامله بې اودسه ښکاره شوه . په امریکې کې به څوک دپیسو شوقي نه وي ،دلته خو غربت او فقر فخر نــه دی لوی شوم ګنل کیږي . خــو زه وایم چې پــه حلالــه یــې وګټم ." روهیلي پوښتنه وکړ ، " د حلالې لار دې موندلې ده ؟" ګلاجان په شـرمیندوکی خندا وویل ، " یوڅه خیال پولاو خوشته ، خو وګورو چې څه کیږي ؟" روهیلـي وویل ،" ته خویې راته ووایه ؟"ګلاجان وویل ، " تراوسه څه نشته ، خوکـه ژونـد وفاوکړه..." روهیلي یې خبره ورغوځه کړه ، " په دې خوانه ځوانی کې دومـره

نااميده يې ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "نه ، داهسې زموږ دکلي اصطلاح ده. مقصد مې داوچې که خير و شپږ مياشتې پس به دې خبره کړم . " روهيلي هم وخندل ، " هلکه ، زما دې نوره هم تلوسه کړه چې داخه دسرو زرو په کان اوښتي يې اوکه دې دتيلو څاموندلې ده ؟" ګلاجان ورته وموسل او نور يې هيڅ ونه ويل . په همدې کې رازق راورسېد او روهيلي هم خپلې خونې ته لاړه چې ځان تيار کړي . ګلاجان تر موټره پورې ورسره ووت او چې هغوی روانېدل نو روهيلي وويل ، " ترشپږو مياشتو پورې خدای پامان ." رازق خپلې خورته په تعجب وکتل بيايې اورې په بې پروايي پاس وار تولې او اکسليتر ته يې لته ورکړه . دګلاجان په ګوګل کې کوم ځای تش پاتې شو .

پنځلسم څپرکی

ګلاجان نه شاعر و اونه دتخيل سړی . دده تجربه دمينې په باب لنډه اوپه نشت حساب وه . يو اوړی ، دی به و ، ددولسو کالو ، ديوه واده په سهار چې دکور په چوتره باندې تولې ميلمنې رنګې بنګې پرتې وې ، ده ديوې ويندې ښځې يو تي وليد چې دشنه بخمل کميس نه راوتلی و . دهغې په ليدو يې په وارخطايي کوتې ته منډه کړه . خوزړه يې صبر نه شو او شيبه پس بيا راووت اوپه چل يې ځان دهغې کټ ته ورساوه او دهغې دسپين تي ننداره يې وکړه . اوس يې هم دهغه غلچکي عيش خوږوالی په ماغزو کې و اوتل يې دځانه سره خپله خيالي محبوبا په شنه بخمل کې ليده . نور نودی په دې کې پوره ګليوال و ، يوه ښايسته نجلۍ چې کره وره يې سم وي ، دښې کورنۍ وي ، ستن او سکوې يې ياد وي ، په پخلي کې ، په کور کولو کې پواړه نه وي ، په رويبارانو راپيداکړه ، جرګه ورولېږه او بيا يې واده کړه . اوس يې روهيلي ته هم همداسې زړه کېده خو چل يې نه ورته .

شپاړسم څپرکی

کوز ، دکاليفورنيا دخليج نه بارانونه داريزونا په جنوبي څنډه شروع شوي وو . دپسرلي شنيلی راروان و . دګلاجان ګنګ هر يودپروژې په خپلو برخو لګياو. سوسي خپله ميراثي زمکه دغره په لمن کې ورخپله کړې وه ، دهغې چارچاپېريې دلرګو کتارې نوې کړې وې ، او اوس دکره کولې نوبت و. هغه په

ځمې کې ددهقانی سامانونه اخیستی وو . دهغو پیسې یې په قسطونو ماتې کړې وې اوسوداګرانو چې اوس ګلاجان پېژانده ورسره منلې وه ، چې یو کال به هیڅ پیسې نه اخلي او بل کال به دسود سره دهغې قسطونه میاشت په میاشت ورکول کیږي . په سامانونو کې بس هماغه شیان وو چې ګلاجان په وطن کې پېژندل ، خوټول په یوه لوی ماشین کې چې دوی ورته کمباین ویل . یوه ، غابښور ، ماله ، دا ټول ورسره وو چې هر یو دضرورت په وخت کې په دې ماشین پورې نښلول کېدل . کره کولي دخپل مړه پایپ سره درسته ورځ په خپل ګراژ کې دخپلې دې نوې نانځکې سره بوخت و . پالین په کمپیوټر کې جدولونه ، دجمع وخرځ پاڼې ، حتی رسیدونه چاپول .

چې هواماته شوه او دازغنو بوټو او زقومو خپرې ترخې شنې شوې ، نو ګلاجان دختکو تخمونه راواخیستل ،سم نیمایي یې کړل . نور یې بیرته ځای په ځای کړل او دایې په بیلو بیلو داوبو ډک ګیلاسونو کې خیشته کړل . په هر ګیلاس باندې دتخم دقسمونو نومونه تیار لیکلي وو . په بل سبا یې ، دپسرلی دآخر یو پوست او نمجن سهار و چې کره کولي دګلاجان پسې راغی او په خپل ټراکټور کې یې دغره دلمنې پټیو ته بوته . کره کولي لاد وخته شل جریبه مځکه په ټراکټور وهلې وه ، په ځلورو برخو یې ویشلې او په هره یوه کې یې دولسوالۍ دکرنې دماهر په لارښودنه دخاص ترکیب سره شیندلی او بیا یښې ښه حلاله اړولې وه . په دې ورځ نو ګلاجان ددوچو(جویو) او ویالو دکنلو هدایت ورکړ او کره کولي دسترګو په رپ کې په ټراکټور دوچې (نرۍ ویالې چې وروسته اوبه ورکې خوشې کیږي او دنیال بیخ لمدوي .) وایستلې، ګلاجان دبسم الله سره دختکی زړي ، دوه دوه، درې لویشتې ترمینځ ددوچې دپاسه په خاوروکې ښخ کړل . یوه ګوته خاوره یې پرې راواړوله . په هر قطار کې یو قسم ختکی ترمازیګره یې تخمونه کرل . کره کولي لرې په خپل ټراکټور کې ناست و او دده کارروایي یې څارله . چې کار خلاص شو نو ګلاجان لرې ودرېد او په مینه او ارمان خپل کښت ته خیر و ، چې کره کولي دچرګې دسرې غوښې دسینډویچ سره راغی ، دده تر څنګ ودرېد ، سینډویچ یې ورکړ او په خپله هم دټېرو ، دغلامۍ دوختونو په شان چې پلار یې ورته کیسې کولې ، ودرېد او د ګلاجان په شان ده هم پټی ته کتل . چې بېرته راتلل کره کولي ورته

توضیحات ور کړل چې په اوله برخه کې څه قسم خاوره وه او څه ترکیب یې درلود او دویمه یې څنګه وه ؟دګلاجان په دې خبرو سرنه خلاصېده ، ویې ویل، " دابه دوه هفتې پس معلومیږي ."

کره کولي چیرته دانتظار حوصله لرله ، هرسهار به پټي ته ورته او دخیریت احوال به یې ګلاجان ته رساوه . ګلاجان به په خندا دامتل ورته ترجمه کاوه چې مدعی سست ګواه چست . سوسی او پالین هم په انتظار ناستې وې خو پالین ویل ، " یوه روځ به ووینې چې زقوم او ستاسو دوطن داوښانو ځوزان راشنه دی ." کره کولي به قسمونه خوړل چې هغه ځای چې تخمونه ښخ دي ، ده ولیدل چې مځکه لږه راجګه شوې ، پرسبدلې ده خوپالین به ورپورې ملنډې وهلې ؛ " دځوز قاعده همداسې وي ."

یوه شیشته پیشته ، بارانی ورځ وه چې ناځاپه کره کولي ، داخلې په ټراکټور راغی او بې غږ او غوږه یې ګلاجان بوته . ګلاجان چې هرڅه کتل ، بس هماغه توره خاوره وه چې اوس دباران دلاسه خټه شوې وه . کره کولي ویل ، " هوغه دوچه وینې، دآخر خواته ، هوغه شین بوټی وینې ؟" ګلاجان په احتیاط ورغی . بوټی خو و ، دوې پاڼې یې هم لرلې ، خو دتوت پاڼې شنه په ځای توربخن و . لاس یې ور وړ ، زیږ لګیده . یوه پاڼه یې راوښکله ، ورسره دځوز غوزه راووتله . هغه یې ټراکټورته راوړه او کره کولي ته یې ورکړه . هغه معاینه کړه او بیا یې سروښوراوه ، " I, d be damned "ماناتولعنت دې وي په ما ! مګر ګلاجان دځانه سره وویل ، بس چې ځوز راغی نو خټکی هم نشالا چې راځي .

شپاړسم څپرکی

په بل سهار چاور وټکاوه ، چې ګلاجان پرانیست نو پادری و. ګلاجان دځانه سره وویل ، " لعنت!" خو پادري ننه ووت او همداسې په ولاړې یې وویل ، "خبرشوم چې دروډیو قهرمان درنه جوړشوی دی ." ګلاجان وموسل او نوریې څه ونه ویل ، پادري وویل ،" خبرشوم چې شل زره ډالره دې ګټلي دي ." ګلاجان بیاهم غلی و .

پادری وویل ، "اوس خوبه دعیسی په معجزې قانع شوی یې ؟" ګلاجان وویل ، " پخواهم قایل وم." پادری وویل ، " پوهیږم خواوس هم په محمد ایمان

لرې." ګلاجان په قهر وویل ، " زه په خدای ایمان لرم ، محمد یې پیغمبر دی په هغه اوپه ملایکو ایمان لرم . ټول پیغمبران مې قبول دي ." پادري وخندل ، "داخبرې موډیرې کړې . اوس ددې دپاره نه وم راغلی ." ګلاجان په تعجب وویل، " نو څنګه راپیښ شوې ؟" پادری وویل ، " ماویل چې که په دغو شلو زرو ډالرو کې ، چرچ ته هم څه بسپنه ورکړې !" ګلاجان پوه شو چې پادری دخپلو پخوانیو خدمتونو بدله غواړي . نو په خندایې وویل ، " داچک لاپه لاس نه دی راغلی ، خو چې راغی، بس ، ته ووایه چې څومره غواړې ؟" پادری وویل ، " زه سوال نه کوم ، چرچ هیڅکله سوال نه کوي ، نوته پوه شه او سخاوت دې ، دچرچ دترمیم دپاره بسپنه ټوله شوې ، زرکه څه دپاسه زرکمبود دي ." ګلاجان وخندل ، " پادری صیب ، بس دوه زره دې په ماشوې !" پادری په خوشالی ګلاجان ته لاس ورکړ ، دصلیب هغه زنځیر چې یې په غاړه پروت و ، هغه یې مچ کړ او لاړ .ګلاجان سروښوراوه او دځانه سره یې وویل ، رښتیا چې په امریکا کې پیسه ایمان دی !

په بله ورځ پټي ته دروانېدو په وخت کې یې کره کولي ته داکیسه تېره کړه. هغه پایپ له خولې راوایست ، ایسته یې لاړې توکړې ، "پادری نه دی دسپي زوی دی ." خوددې سره کره کولی پټي ته ورمنډه کړه . ګلاجان وارخطا شو چې هسې نه چې مړو په تخمونو برید کړی ، دی هم ورچټک شو . ګورې چې په یوه قطار کې توت پاڼې شنې ، پاڼې دخاورو نه راوتلي دي . اوله لیکه ټول لګېدلی، دویمه لیکه یونیم ځای تش دی ، دریمه لیک هم ټول لګېدلی ، نورې لیکې خالي وې . ګلاجان بوټوته په ګونډو شو . یوه نه بلکه دواړه تخمونه راټوکېدلی ، ښایسته ، ښویې ، غوړې پاڼې . نویې کره کولي ته وویل چې دا باید پټ شي چې باران او باد یې خراب نه کړي .کره کولي ده ته وویل ، "ته کښینه، زه راځم " په ټراکټور کې ورک شو او چې نیم ساعت پس راغی ، کاغذی لوی ګیلاسونه ورسره و ، ګلاجان وویل ، چې دا خو هوابندوی او بوټی وژنی ، خوکره کولی هم بزکرو ، په هر ګیلاس کې یې هره خوا سوري جوړکړل ، بیا یې ګیلاس دبوټي په سر راشپول کړ او شاوخوا یې خاورې واړولې . په دې شپه نو دګینګ خوشالي وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووه لسم څپرکی

ګلاجان نه و خبر چې په امریکا کې دختکو په پالیز څه آفت لګیږي . په وطن کې خو داول دوو هفتو آفت ، مارغان او کشپان وو چې تاندې پانې یې خوړلې ، وروسته نومړې او شمشتۍ او ګرو ګوتۍ وې چې دخوراک نه یې ورانی ډېر و ، پټي به یې ټول ګوړ ګوړ کړ ، بوټۍ یې ټول سرکپ کول . چې به ختکی بچی واچول نو د آسمان څکالو لیړونو به وربانده دسپینو زرو لاړې جوړې کړې او دسرو تورو خالونو والا ، مامۍ چې ځینی یې زر زرې چینه بولی ، هغو به پکې ماره کوله .

خودلته دکره کولي دیوې بلې بلا ، ګوفر نوم اخیسته چې دزمکۍ لاندې سوړه جوړوي او دبوټۍ ریښې خوري . کره کولي ، دختکو سره په یوه قطار کې کوم قسم بد بوی شی ښخ کړ چې دولسوالۍ دماهر په وینا ، دغه مضر شي ته کانګې وروليی . دپیش پړانګ ، ګیدړ ، ګورګوټۍ او نورو خلوربولو دنیولو پړکې او تلکې یې دپټي چارچاپېره پټې کړې وې . ځای یې په نښه کړی و چې پخپله دوی ژوبل نه کړي . ګلاجان غوښتل چې دپټي په سر دیوې کوډلې تجویز وکړي چې دی به دوطن په شان شپه ورځ پکې اوسي ، خو شرمېده چې ور سترګی او وحشی به ښکاره شي . په همدې چورت کې و چې په خپله کره کولی داکار وکړ او ویل یې ، " ورځ ته ورسره تېروه ، ستا ختکی ستا په ژبه ښه پوهیږي ، خوشپه به زه وربانده پیره کوم . که خوب راته نو په موټر کې به سرولګوم .

هوا تاودېده خو بارانونه لا نه وو درېدلی . اول کارچې ګلاجان وکړ ، دکره کولي کاغذی ګیلاسونه یې لرې کړل ، ویل یې چې تازه هوا وخوري نو بوټی زور کوي . اوس نوهره ورځ دنورو دوچو ختکو هم یو په بل پسې نیښ واهه . دوه هفتې پس پالین او سوسی هم دګلاجان سره راغلل . کره کولي لګیا و هغه مړې ګور ګوټۍ او شیشکې یې دتلکو نه خلاصول چې دشپې ګیر شوی وو . پالین وریرډیده ، "کره کولي ، دا مردار شیان زما دسترګونه لرې کړه ، خوامې راهسکیږي !" کره کولي ورته وخندل ، اوس نوټول دوه جریبه پټی بخملی شین خو نه ، خویوه شین چکې ډاکه وربانده غوړېدلې وه .

اتلسم خپرکی

دسرطان اوله (دجون ۲۲) دگلاجان په ژوند کې مهمه ورځ وه . پرون په اول ختکی کې دپخوالی علامې ولیدل شوې .هرې خواته یې په پوټکي باندې توري لیکی غزیدلې وې ، خویوه بله ورځ یې غوښته چې ، لیکې یوځه نورې هم توري او رنې شي . نن ټول ګینګ دپالیز په سر راټول شوی و ، ګلاجان ورغی او ختکی یې په احتیاط دبوټي نه راکش کړ . چې دخپله انده دبوټي نه بیل شو نو ګلاجان خوشاله شو چې پوخ دی . دجیب نه یې چاقو راوښکه ، اول یې سر غوڅ کړ ، چې حلال شي ، بیایې درې ترازې ورنه بیلې کړې او ملګروته یې ورکړې . ده هم ځانته یوه وړه ترانګه بیله کړه . ټولو ته یې دخوړلو اشاره وکړه . هرچا په هغې چک لګاوه او بیا یې دقاضیانو په شان ټنده تریوولـه او دهغې خوند یې ازمییه . تر ټولوکره کولي جدی وو . ډیره شیبه یې شخوند واهه او فکر یې کاوه ، په آخر کې یې سر دتصدیق په اشاره کوز وپاس وښوراوه، " لعنت دې په ما شي ، که به داسې مزه تر اوسه ماځکلې وي !" ګلاجان هم دشخوند په حال کې موسک و ، " ودریږه چې زموږ قاضنه ، پالین څه حکم کوی . " پالین خپله ترازه خلاصه کړې وه ، نه پوهیده چې په پوټکی څه وکړی، هغه یې ګلاجان ته ورکړ ، " ګلاجانه ، ته څه بلا یې چې په موږ نازل شوی یې؟ دناڅاپي زیري چینه یې ، تل خلک اریانوی ، دآس سپرلی دې څه وه چې اوس دې دامریکا ختکي وشرمول !" سوسی د ختکی پوټکی په لاس دپالین لاس ونیو او دنڅا دربهاریې دپالیز داویړه خاورونه دوړې بادولې .

نولسم خپرکی

دجولای خلورمه ، دامریکا دآزادی دجشن دمیلو ،اورلوبو ، رسم ګذشتونو ، او مسابقو ورځ وه . خو ګینګ دې سات تیزیو ته وخت نه درلود . ښاارونه خو څه کوې چې کلی او باندې هم په ځان بسیا دي ، یو سړک او دهغې دواړو غاړوته څو دوکانونه ، یوه ډاکخانه ، او دموټرجوړولو دوکانګي لری ؛ په خپله ځانله رسم ګذشت او اور لوبې کوي . کره کولي دې پلان ته دختکی جنګ وایه . او ویل یې چې نن به دګلاجان بخت یادرز په زمکه لګیږي اویابه ستورو ته رسیږي . دریمه پکې نشته . پرون په اول ځل ګلاجان یو داسې کار وکړ چې

هم يې ورته زړه کېده او هم ساړه ، خو بيا يې په دې ځان خوشالاوه چې خپله وعده مې پوره کړه . انور ته يې تلفون وکړ او ورنه يې وغوښتل چې سباته دجشن سيل ته راشي . انور په تلفون کې ورته وخندل ، "ستاسو دکلي جشن داسې دی ، لکه دبغلان او کندوز تر مينځ دپراته کلي ، علي آباد. بس نو دسړک په سر دوه لکړې ودروي ، په زر ورق يې وپوښي ، دوه لالټينونه ورپورې وځړوي او هغې ته بيا دولتي دروازه وايي ، دايې شوجشن ! .راشه کاليفورنيا ته چې درته معلومه شي چې جشن څه ته وايي" ګلاجان وويل،"دادې منم ، خو زما ستا پورې يو ضرور کار دی ." انور وويل ، " بې هغې مې هم بله مياشت ددرتلو نيت دی چې دواړه د پادري نه يو څه تشکر خو وکړو!" ګلاجان وويل ، " پادري په توبه وله ، زماخپل درسره کار دی او سبا دې هم‌دلته غواړم ؟" انور وويل ، "بياخوبه دبابو مسابقه نه وي ؟ ګلاجان وويل ، " نه بس راشه ." انور په حيراني وويل ، " هلکه ، ته خو پخوا دومره زړور ،دومره سرانښ او بېړندوی نه وې ، خامخاکومه خبره شته ، بس نو دربه شم ." ګلاجان پخواتر دې چې انور تلفون کښېږدي ويل ،" هغه جوار ګر رازق او دهغه خور هم درسره راوله ." انور په خندا وويل ،" بې پيره ، اوس دربانديې پوه شوم . ما دېر بدکارونه په ژوند کې کړي خوداکار نشم کولی ، خپله ورته تلفون و کړه !" بيا يې نو تلفون کېښود . ګلاجان بياورته تلفون وکړ ، " زورآوره ولې دومره زر په غوسه کيږې ، که يې ته نشې خبرولی نو دتلفون لمبر خويې راکړه ؟"

انور دپخلاينې په‌لهجه وويل ، " بلا ورپسې ، زه به ورته ووايم ، که درتلل نو بيا به يې درولم .زه پخپله خو درځم چې درځم . "

دښار دمرکزي پارک په سم مينځ کې يو ورړوکي سيند روان وچې دلته هلته يې په سرکټاره داره لرګين پلونه تېر شوي وو .داهاړ ټکنده غرمه وه ، دواړو خواووته جشن روان و . کورنيو نری برستنې او ځادرونه غوړولی وو،په هغې باندې په پوښلې لاستيورو ټوکريو کې دميلې دخوراک څښاک وو . ماشومانو لږ لرې د ونو نه چاپيره لوبې کولې او څوک په ځانګو زنګېدل . ميندو پلرونو شيبه په شيبه ورپسې غږونه کول. داورلوبې پيل ته لاوخت پاتې و . ښځو اونارينه وو خپلې جامې دامريکا په ليکه بيرغ سينګار کړې وې . دسيند نه لږ لرې ، ونو ته نژدې ، دخوراک اوڅښاک چوترې دامريکا په بيرغونو پوښلې وې،

دکاندارانو هم ، کاغذي رنګيني ټوپۍ په سر کړې وې او چې به ماشوم ورپیښ شو نو د خوږو او شیریني غونډارې چې دنري لرګي خلې يې لاستي و ، هغو ته ور کول . ماشوم به په تراټ لاړ او ډیلار نه به يې پیسې ورته راوړې .دسیند دې بلې خواته دیو قسم څغاستې مقابله وه . خلک په یوه لیکه باندې پښې په جوالونو کې ننوتلې تیار ولاړ وو .دوی باید شل متره لرې یوې بلې لیکې ته ځانونه اول ورسوي . لکه ترړلی چرګان درفری دشکیلی سره ټول په ټوپونو ور روان شول .میرمنو او ماشومانو خپل سرې هڅاوه او لاسونه یې ورته پرقول ، ځینې په اولو ټوپو کې راپریوتل او دوه درې تر مینځ ځاینه ورسېدل ، ایله یو سړی ټاکلی ټک ته ورسید او دننـدار چیانو فریـو او چکچکې شروع شوې .

ورپسې په ډاګه باندې دختلو مسابقه شروع شوه . بس یوه ښویه ډاګه دریدلې وه او خلکو به په نوبت په لاسونو لاړې توکړې اودختلو تکل به یې کاوه ، ځینې خوتر نیمایي ورسیدل او بیرته وښوییدل .خو هیڅوک دډاګې سرته ونه خوت.

سړنۍ میله په دې هم مسته وه چې دهمدې ولسوالۍ Peach springs ،بلکه دکره کولی یو ګاوندی / ټاماس لی /کانګرس ته انتخاب شوی و او دجولای ځلورمه ده هم دکانګرس دزیاترو نورو وکیلانو په شان په خپل کور او دخپلو موکلینو سره تیروله . دادټولې ولسوالۍ دپاره یو افتخار و ، دلوډسپیکر دهر اعلان سره دټاماس لی نوم یادیده او دهغه دخدمتونو -چې یې ولسوالۍ ته کړي وو - ستاینه کیده او خلکو چکچکې کولې . دامریکا دملي ترانې نوبت راغی او ټول خلک ، حتی ماشومان ودریدل او ټولو په شونډو دلوډسپیکر سره سم دخپل وطن ملي سرود وایه . وروسته ، دټاماس لی دیوې لنډې وینا نه پس چې په هغې کې یې دخلکو نه مننه وکړه ، خپل خدمتونه یې وستایل او دامریکا داساسي قانون اوموسسینو ، چې دوی ورته بابا ګان ویل ،درناوی-یې وکړ ، دهلکانو او نجونو رسم وګذشت شروع شو او دهري جوپې په تیریدو خلکو لاسونه پرقول.

لوډسپیکر وویل ، " اوس نودخوراک مسابقه ده ." دولس اوږده په سپین دسترخوان پوښلي میزونه دبیلو بیلو خوراکو دپاره واوښل شول اوهرې ښځې خپل پخ کړی ننکولی په ټاکلی میز کیښود . دهر لوښي مخې ته دپخوونکی

نوم لیکل شوی و . دهر پخلي میرمن دکاغذی قابونو اووړو کاچوغوسره د خپل لوښي مخې ته ولاړه وه او خلکو ته دخپل خوراک نمونې ورکولې . تر څکلـو او خوړلو وروسته به بیا هر سړی درایو صندوقونو ته روان شو اوخپله رایـه بـه یـې ورکې واچوله . ټول خلک په خوراک بوخت وو او یو قسم آرامی راغله . کورنیو دخپلو ټوکریو سرونه بیرته کول ، دکوکـاکولا او نـوړو څښـاکونـو بوتلونـه یـې دکنګل اوبو نه راایستل او سرونه به یې خلاصول .

انور ، روهیلی او رازق دګلاجان پسې ګرځیدل خو دهغو درک نه و . نو بیـا دوی هم دمیز په خوراکونو پیښه وکړه . لوډسپیکر دهغو میرمنو نومونه یـادکړل چې په پخلي کې یې مقابله ګټلې وه او خلکو چکچکې او هورا وې وکړې .

خوړل لانه وو ختم چې لوډسپیکر وویل ، " نن موږ تاسو ته یو Surprize لرو . " د څوتنو حاضرینو غږ شو چې "څه سرپرایز (نوی زیری)؟" لوډسپیکر وویل " نو چې حال درته ووایم ، بیا خونو سرپرایز نه شو؟" نندارچیانو غاړې اوږدې کـړې چې که دلوډسپیکر والا سره څه دهک اریانی کوم شـی وي ، خـو هیـڅ نـه و . ټول خلک منتظر ناست وو . لوډسپیکر وویل ، " دغـه دي دسـر پرایـز میزونـه را روان دي . " دوو تور پوستو پنځه اوږده میزونه راوړل . دهر میز په سـر یـې بیـل رنګ څادر وغوړاوه ، او دمیز نومره یې ورباندې کینبوده. او بیا یې په هـر یـوه باندې درې لـوی ډک ښانکونـه کیـښودل او تـر څنګ یـې کـاغذي قابونـه او پلاستیکي پنجې کینبودې .

لوډسپیکر غږ کړل . " نن موږ ډیکې یوې میوې پنځه قسمه تاسو تـه درکـوو. تاسو به ورباندې رایه ورکوئ چې کوم یو میـدان ګټي . مګر تاسـو یوازینـي قاضیان نه یئ. دکانګرس وکیل ، ټام لی چې موږ یې په راتګ سر لوړي کـړو ؛ د جرماني پلار ، دپولیسو افسر رابرټ ، چې دډیرو به زاره ترې چاوده وي؛ زموږ د کلیسا پـادري چـې ددوزخ او جنـت دواړو کلیګانـې یـې پـه لاس کـې دي ؛ دولسوالی متقاعد قاضي چې اوس هم په غر غړې او دار عقیده لري او دتاجرانو رئیس ، جفري، چې دمالیې په ورکولو عقیده نـه لـري ، دوی بـه بیـل قضاوت وکړي " خلکو د لوډسپیکر ټوکوته لاسونه وپړقول .لوډسپیکر غـږ کـړ ، "مـهرباني وکړئ ، شروع وکړئ ، خوزه خپلو پنځو محترمو قاضیانو ته خـبر داری ورکـوم

چې د پنځو مېزونو میوه ، ټوله ، دوی ونه نغري ، نورو ته دې هم موقع ورکړي." د خند او هورا آوازونه اوچت شول.

په همدې وخت کې روهیلۍ ګلاجان صحی (صحیح) کړ چې دخپل ګیټګ سره لرې د یوې ونې لاندې ولاړ دی . دخپل ورور او انور سره ورغله . پس دروغبړنه ګلاجان وویل ، " معافي غواړم ، ایله همدا اوس وزګار شوم . " انور په تمسخر وویل، " بېدرکه ښکلې جشن مو جوړ کړی دی !" ګلاجان وویل ، "ډوډۍ موخوړلې ؟" روهیلۍ وویل ، " هو تاته مو ډېر انتظار وکړ ، خو بیا مو یو څه ساسیج ، دهغې ریړې نه واخیستې ، بس ماړه شوو ." ګلاجان وویل ، " راځئ یو څه خټکی دربانديې وخورم ." بیا یې انور ته وکتل ، " یو څه اسقلاني مې کرلي وو ، ماویل ته به یې د کندوز په یاد وخورې ." انور له خندا شین شو ، " بس دهمدې دپاره دې راغوښتي وو؟" ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ ، دکره کولی دموټر نه یې یو خټکی راووړ ، هر یوه ته یې یوه ترازه ورکړه ، انور چې خټکی وڅکه ، نو دشوقه یې سترګې پټې کړې ، " یره دکوندز زویه ، داخټکی خو ریښتیا په دې ارزیده چې دکالیفورنیا نه ورته راشم . نور هم شته ؟" ګلاجان وویل ، "موټر خوبه دې درته ډک کړم !" روهیلۍ دخټکي نه خوند اخیسته خو په تعجب یې ګلاجان ته کتل . رازق ګلاجان ته ویل ، " تر اوسه په تاپه غوسه یم چې دروډیو معامله دې ونه کړه ، اوس به ستا خو څه کوې ، زما جیبونه هم دډالرو ډک وو . زما پلانونه ، خوبونه ،ټول دې ابته کړل . " ګلاجان هیڅ ونه ویل ، لاړ بل خټکی یې راووړ . لړ لرې . سوسي اوپالین هم شخوندنونه وهل ، یوازې کره کولی ، دخپل پایپ سره ، غلی ولاړ و او مسابقه یې کتله . هلته لرې څو کسان لګیاوو دهر صندوق رایې یې شمیرلې او نتیجه یې انانسر ته ورکوله . ناڅاپه لوډسپیکر ژوندی شو ، " په خوشالۍ سره دمقابلې نتیجې اعلانوو . درایو شمیر : کانتي لوپ خټکي شل رایې ، هانی ډیو خټکیدو شپیته رایې . او زما سر پرأیز اوس شروع کیږي چې هغو درو نورو میزونو اول میز ، درې سوه پنځه رایې ، دویم میز دوه سوه دوا ویا رایې او دریم میز یو سل شل رایې ګټلې دي .تاسو به وایئ دانو څه سر پرایز دی . اجازه راکړئ چې ووایم دغه درې قسمه خټکي چې اول لمبر راغلل ټول په اول ځل امریکا کې کرل شوي دي ، دادیکي یوه سړي دزحمت برکت دی اوپه تاسو کې به زیاترو خلکو د هغه نوم

پخوا هم اوریدلی وي ، میرمنو او ښاغلو ! ګلاجان افغاني مهاجر !" دخلکو هلا لا شروع شوه . ګلاجان هم خوشاله معلومېده او کره کولې چې تل سنګین اوبا وقاره و ، دخوشالۍ نه خپله خولۍ پاس ګوزار کړه او ، بیا یې لکه چې صفرا نه وي ماته، خپل پایپ یې سیند ته ګوزار کړ . لوډسپیکر وویل ، " دمسابقې ګټونکی، ګلاجان ، دې لطفاً دقاضیانو میزته راشي ، چې خلک یې ووینې ." ګلاجان روهیلی ته وموسل ، هغه راغله او دواړه غبرګ دقاضیانو میز ته چې په یوه جګه چوتره ایښې و ، لاړل . ټولو قاضیانو لاس ورکړ او بیا دکانګرس وکیل ټام لی ، پس دروغبړ نه دګلاجان لاس جګ ونیو او وې ویل ، ".همداسې خلک دي چې ماپه وینا کې تاسوته ویل چې امریکا یې جوړه کړې ده . امریکا دابتکارونو، دنوو شیانو ، دکشفیاتو ، دنوي تولید ، دنوي فکر ځاله ده . دلته دهر سړي خدای ورکړی استعداد ځل کوي ، تاسو به وایئ ، ګلاجان امریکایی نه دی ، مهاجر دی ، پردی دئ ، زه وایم امریکا دمهاجرونه جوړ ملک دی . ماته دګلاجان درودېو د قهرماني کیسه هم معلومه ده . میرمنو اوښاغلو،دپیچ سپرنګز دولسوالۍ قهرمان ، ګلاجان .. !" دچکچکو، او هورا غریو دخلکو او لوډسپیکر نه هره خوا خپریده . پخوا تر دې چې ګلاجان دچوترې نه کوز شي، نو لوډسپیکر اعلان وکړ، " میرمنو او ښاغلو ، دګلاجان یو بل سر پرایز دادی چې تاسو ته یې د ختکی نموني ، په ډبلیو کې تیارې په میزونو ایښې دي ، چې کورونو ته روانیږئ نو یوه ډبلۍ دګلاجان دسوغات په حیث درسره واخلئ، داوریا دي ، چې پیسې درنه څوک وانه خلي ." خلکو بیا چکچکې وکړې، ګلاجان اوروهیلۍ غبرګ دچوترې نه کوز شول او خپلو یارانو ته ورغلل .

هلته خپل ګینګ ، رازق او انور ټولو غاړه ورکړه ، په مخ یې چپ کړ او په ګډه پر هغې نیالیچې چې پالین غوړولې وه ، کښیناستل ، دسوسی اؤ کره کولې په کبابونو او ایشولو جوارو او کوکاکولایې پیښه وکړه . ماښام مهال اور لوبه شروع شوه او تر ماسختنه روانه وه . روهیلۍ څو ځلې کوشش وکړ چې ځان ګلاجان ته ور وښویوي ، اورې ورسره ومورې څو درازق نه وشرمیده او پالین هم ددې هر حرکت ته څیره وه.

په همدې کې لوډسپیکر بیا غږ کړ . " دادی اوس به جایزې اعلان کړو . دمانچوپه پخولو کې ، ماری مکدوګال ، پنځه سوه ډالره ، دپای (یو قسم ووډی

چې په سینځ کې یې میوه وي) په پخلي کې ، کارولین بلاک ، پنځه سوه ډالره.
دسلاد په جوړو لو کې ، ډینا پورسټ ، پنځه سوه ډالره ." چې دګلاجان نوبت راغی، " په خټکو کې، دګلاجان درې جایزې ګټلي ، یونیم زر ډالره ."
دنندارچیانو چکچکې داورلوبو د ګرزهار سره ګډې شوې. لوډسپیکر په خبرو راغی ، میرمنو او ښاغلو، دخپل دې وروستي اعلان سره زه او دجشن ټول ناظمان ستاسو سره مخه ښه کوو، خو داوروستی اعلان هم مهم دی . دښار تاجران زر ډالره ګلاجان ته انعام ورکوي او هیله لري چې ددې تجارت سره به دولسوالۍ رونق لاپسې زیات شي . خدای پامان ، دخپلواکۍ ورځ مو بختوره ."
خلک دچکچکو او هلا لا سره پاڅیدل ، څادرونه یې وټکول ، ټک اوپوک یې راټول کړل میندو ټوکرۍ ، هلکانو برستنې او پلرونو خپل ویده ماشومان را وچت کړل او خپلو کورونوته یې مخه کړه .
دګلاجان ډله په جمع دکره کولی کورته لاړه اوله یو ساعت مرکې او ټوکو وروسته میلمانه درازق په موټر کې دګلاجان کورته لاړل .
ټول خو بیولی وو . انور وویل ، " زه همدلته دخوب په کوټه کې په کوچ څملم ، بس دکونډ زوړه ، ته دې دمیلیونو خوبونه وینه ، شپه په خیر ،" او ددې سره بس خوب وړی و .
رازق دهغه بل خلی په شان بې سته دګلاجان دخوب په خونې ننووت ، روهیلۍ وویل ، " دانو ظلم دی چې دابله خونه زه ونیسم " ګلاجان موسک شو " نو لاړه شه برنډه کې څمله ." روهیلۍ وویل ، " هو چې ماران مې وخوري ؟" ګلاجان وویل ، " نو دانور پخوانۍ کوټه ، بې هغې هم ستاده ، ورځه ، شپه دې په خیر !" روهیلۍ ورته سترګې ورپولې او دروانبدو په وخت کې یې وویل ، "دشپږو میاشتو وعده خودې پوره کړه ، خو رښتیا هغه مستانګ دې پیدا کړ چې ماویلې وربانډې سپریږم ؟" ګلاجان وویل ، " یا بوښیې ؟" روهیلۍ په غوسې وویل، " یابو دې ورک شي، وحشي آس ، مستانګ ښیم ." ګلاجان وویل ، "مستانګ سپرلۍ ته به تینګه نه شې ." روهیلۍ وویل ، " ته خومې وازمییه !" ګلاجان وویل ، " دپیښوریانو په وینا ټایم به لګي !روهیلۍ پوښتنه وکړه ، " څومره ټایم ؟" ګلاجان وویل ، " درې کاله ." روهیلۍ سر وښوراوه ، " دداسې اوږدو وعدو په سر خاورې اروم ." دهمدې سره یې دکوټې ورپه ځان پسې پورې کړ .

شلم خپرکی

هفته لانه وه تېره چې له ښار نه تاجران راغلل او ګينګ سره يې دختکو د تجارت په باب خبرې شروع کړې. ګلاجان اوس په انګرېزۍ کې چالان شوی و خو لايې هم ګرامري غلطۍ کولې. تاجرانو ومنله چې دکره کولي دنقشې مطابق به داسې کارتنو نه جوړوي چې په مېنځ کې يې يو قسم ته دپوکنو ډک پړسيدلي پلاستيک دهرختکي دپاره ځای لرې، دابه په خاصو موټرو کې -چې دختکي عکس او دګلاجان دفابريکې نوم به پرې ليکي - وړي. دفابريکې نوم لا اېښودل شوی نه و. په هر ختکي به ټاپه لګول کيږي چې تر پلانکۍ نېټې پورې خرڅيدلی شي. يو څه مناقشه په دې راغله چې ګينګ ويل دختکي دفي پونډ نرخ دې نيم ډالروټاکل شي او تاجرانو ديوډالر تجويز کاوه. ګلاجان وويل، "ماخو دپنځه ويشتو سينټو خيال درلود، چې خلک پرې مات شي، که کال ته يې بازار درلود نو نيم ډالر ته به يې وخيژوو." يو بل جنجال دتاجرانو دفيصدۍ وه، هغوی دګټې اويا فيصده غوښته او ګينګ ديرش، په آخر کې په نيمايي ګټه روغه راغله. دشپې دګينګ تر مېنځ دکمپنۍ په نامه لوی جنجال راغی، هر چابه دخپلې انګيرنې نوم وړاندې کاوه، سوسې ويل، "ګلاجان ميلن (ختکي) کمپنۍ" دې پرې کيښودل شي، خو ګلاجان ويل چې دده نوم هسې ناشولته غونډې په غوږ لګيږي. دافغان ميلن کمپنۍ نوم هم رد شو چې ګلاجان په هغې کې دلاپو شاپو نښه ليده. په آخر کې کره کولی، ګلاجان ته سترګه وټومبله او ويې ويل، " روهيلۍ ميلنز (روهيلۍ ختکي) " ددې شرکت دپاره بهترين نوم دی، دخلکو به دې ته هم تلوسه وي چې دا روهيلۍ څوک ده." پالين يو څه ناړامی کوله خو ګلاجان ورته وويل، " بل کال ته دکندهار نه دانارو ډکې راوړم، په هغې باندې به " دپالين انګکې نوم کښيږدو " او خبره په خندا ختمه شوه. درې ورځې پس دختکو اول موټر دپاليز نه ووت.

په آخر کې ګلاجان وويل، داشرکت خو زموږ ټولوشريک دی " خوکره - کولی يې خبره غوڅه کړه، " ابتکار ستاذی، کار ستاذی، شرکت نستاذی. تاوان يې ستاذی ګټه يې ستاده. موږ مازې اشرګريو." ګلاجان نه ونو وکنړل، خو سوسی وويل، "ما ته مې هم هېلارنه او هم دميره نه ډيرې پيسې راپاتې

دي، نوري پیسي نه غواړم. " پالین وویل ،" زه پیسي څه په بلاوهم . که کالج ته لاړم ، زه پخپله دشرکت خزانه داره یم بیا دومره پیسي ورنه اخلم چي دکالج فیس پرې پوره شي . زه په خپل ګینګ افتخار کوم. خودا روهیلی پکي دوچي راغله.دې څه کړي دي چې شرکت به یې په نامه وي . برندې وحشي سترګې یې خاورې کړې !؟ سوسي وخندل ، "د حسادت نه خوبه یې نه وایی ؟ ، دښایست نه خوبي انکار مه کوه ، سترګې یې د هوسی په شان داوږدو بڼو دچتر لاندې پرقا کوي ." کره کولي وویل ، " تل خوبه زموږ ګینګ دځلورو نه نه وي جوړ ، یو بل هم راکې ځایېدلی شي . " ګلاجان پالین ته‌موسک شو ،" پروا مه کوه ، داځلي دکندهار نه دانارو ډکي راوړم ، ستا دمر دار مخ نوم به پرې کښېږدو" خوپالین نه تم کیده ،" په ګلاجان دې بختوره شي ، دی وحشي، هغه وحشي ، ښه سره جوړېږي . موږ یې دووته راولو او دی دځلور بولو ځنګله ته زور کوي." ګلاجان وویل ،" هسې بېځایه لګیا یې ، زما او روهیلی تر مینځ هیڅ شی نشته ، ته مې خو ریې ، هغه مې هیڅ هم نه کیږي " پالین وویل ،" زه هم دهمدې نه ویره لرم ." خوکره کولی وویل ، " ته وار وکړه ، پریږده چې ګلاجان یو ځلی روهیلی وپوښتې چې هغه خپل نوم راکوی که نه ؟" وروسته نو ټولو دګلاجان نه وغوښتل چې دخپل وطن کومه بدله ورته ووایي. ګلاجان په عمر کې بدله حتی دځان سره نه وه زمزمه کړې ، حیران و چې څه ووایي بیا یې نوپیل وکړ " الو، للو للو ، للو للو ، خوب دې درشي په لیمو . الله ال ، الله ال ،موردې شیخه پلار دې غل ، الله ال الله ال ، دزنې سر دې نرکچور ." ټولو دې ناآشنا اوازته وخندل ګلاجان هم په خندا وویل ،"دادماشومانو دویده کولو بدله وه ." سوسي وویل ،" پوهیږو! " شپه هم په پخېدو وه . ټول یو دبل ځنګ کې آرام ناست وو او پخپلې یارانې یې په زړونو کې شکرونه ایستل .

یو یشتم څپرکی

په بل سهار دګلاجان او روهیلی تر مینځ په تلفون کې خبرې وشوې .

روهیلی : په دې کې ذې څه مطلب دی ؟

ګلاجان : هیڅ کره کولی دا تجویز وکړ ، ویل یې په غوږو ښه لګیږي .

روهیلی : ستا ټوټک و !

ګلاجان : خدائګه مې کل هم کړی وي ، اوس يې مني که نه ؟

روهيلی : بس نو زه خو پکې څه نه وايم ، خو زما دبخته دې کمپنی ونه نړيږي .

ګلاجان : بخت وشنې ، ياګټل دي يا بايلات.

روهيلی : خوښه ستا، يو بل زيری مې درکاوه . زه بله مياشت پيښورته روانه يم ،خپلو کيږديو ته .

رښتيا په کيږديو کې اوسئ ؟

تاته ټوکه ښکاره شوه ؟، دناصرباغ نه بره دښته کې زموږ داحمدزو دکيږديو څلی دی . زما پلار او مور ټول پکې اوسي . ماخو درته وويلې چې درازق دليدو دپاره مې ديو کال ويزه اخيستې وه ، اوس دوه کاله پوره کيږي ، زياتي نوکوچ دی .

رازق هم درسره ځي ؟

نه ، هغه دبيرته ستيندو نمت نه لري . وايي زه دلته کار کوم، ستاسو خرڅې به درليږم .

داخودې بد زيری وکړ ، زه سبا خدای پاماني ته درځم .

نه ، مه راځه ، درازق په ډډو چندانې نه هواريږي . هسې خو يې خوښيږې، خوکه هر څومره امريکايي شي، پښتون خو دی !

نوکه پيښور ته درشم ،بيا دې ليدای شم ؟

داسې خونه !

نوڅنګه به دې ووينم ؟

نه پوهيږم

زه پوهيږم .

څنګه ؟

بس زه پوه شه او کار مې ، زما او ستاخو ، په ياد دي چې دمستانګ دسپرلی وعده ده ؟

ته خو وعدې پوره کوې ، خو داځلی به يې شل نه کړې !

دوه ویشتم څپرکی

په دې اول کال دپالین دجدول دقراره کمپنۍ دیرش زره ډالره تاوان کړی و . ګلاجان او کره کولي خوپه خپل اټکل شل زره ډالره تاوان منلی و خو داسې باری هم دومره بدنه و . ښاري بانک دوی ته دوه لکه ډالره قرضه ورکړې وه او تربل کال پورې یې خپل پور هم نه غوښت . تاجرانو هم ورتـه ټېر ونـه ډېـولی وو، خو دګلاجان داسې هوایي مرستې نه خوښیدې . دکـره کـولي پـه حساب زیاتره پیسې په اعلانونو او موټرو لګیدلې وې . هر نژدې لرې تاجر ته یو ختکـی وریا، ددې او ګردو نوښه ښارونو په بارو او شاپنګ مالونو کې پوسترونه. سوسـي وویل ، " ماته یو فکر را لویدلی دی ." پالین پـه ملنډو وویـل ، " دابـه اول ځل وي." ګلاجان ورباندې بـرګ شـو " کـورې شـه نجلـۍ ! وایـه سوسـي څه فکـر درلویدلی ، خدای خو پوهیږي چې نن ورځ موږ هر فکر ته محتاجه یو!" سوسي غاړه تازه کړه ، " هغه د کالیفورنیا واده ته چې تللی وو ، پـه هغـې کـې ښایسته زیات افغانان و ، نوپه نورو ایالتونو او لویو ښارونو کـې بـه هـم پـه دې او بلې محلې کې دافغانـانو دګنه ګونې مرکزونـه وي، دوی بـه جوماتونـه لـری ، ..." پالین غېږ اخیستلو ته تیاره وه ، " ستا دفکر تکلیـف خـو دادی چې ګډوډوي ، ذمتن نه یې سریزه اوږده وي، لنډه یې کړه چې څه وایې !" سوسي ، لکه دهغې خبره یې چې نه وی اوریدلې ، خپلو خبروته دوام ورکړ ، " ماویل ، دغه آفغانـان به غم ، ښادۍ سره شریکوی او دخپل وطن کره وړه بـه کـوي . دپـالین خـبره چې لنډه یې کړم ، دوی به هرو مرو داسې دوکانونه هم لری چې هلته افغـانی مسالې، وریژې ، جامې ، ټیپونه او نور بلا بتر خرڅیږي . که موږ هغوی ته هم پـه خپل وخت کې ختکی ورواستوو نو داهم دخر ځلاو او اعلان ښه مرکزونه دی."

کره کولي چکچکې وکړې ، " یاره شابس دې په تاشي ، پالین ! ته دې کمپیوټر ته کرچ ورکړه . اول خو یې دالف ، افغان ، نه شروع کړه چې په هر ایالت کـې دافغانانو څومره ځایونه دي ." پالین ور ودانګل ،" ماته یې مه راښیـه ، زه خپلـه پوهیږم . سوسي دې خیر یوسي او زه بخښنه تـرې غـواړم . اوس پوهیـږم چـې هغه هم فکر کولی شي ، اول به دهر ایالت دمهاجرو مرکزونه بیا مومم ، ورسـره

به دهر ایالت دتلفون زیرو پاڼو ، داعلانونو پاڼوته لاړه شم . " ګلاجان وویل ، "پالین! موږ ته څه ګټه یې ، لکه ماته ژرنده ، بس راپیدا یې کړه . "

هفته پس پالین دافغانانو زیاتره مارکیټونه دتلفون او ادرسونو سره پیداکړل ، ټولوته یې په فیکس کې دراتلونکـي اوړي داسـقلاني ختمکـو زیـری ورکـړ او د هغوی نه یې ځوابونه وغوښتل . میاشت پس دځوابونو سلسله شروع شـوه څه ناڅه سـل دوه سـوه داسـې دوکانونـه او مغازې ، زیـاتره پـه لویوښارونـو کـې دافغاني، اوکله لاهم په شریکه دافغـانی ، پاکستـانی ، او هنـدی خوراکـه بـابو دوکانونه شته چې معمولاً خپل مالونه دیو څو لویو عمـده خرڅوونکـو نـه چـې زیاتره یې هندي یا ایراني دي،اخلي.پالین دهغوادرس هم پیداکړځوکره کولی ویل ، ولې دلالانو ته ګټه ورکړو . هغوی بیا دختمکی نـرخ نـور هـم ورزیـاتوي . موږیې باید نیغ په نیغه دوکانونو ته ور واستوو.

در ویشتم څپرکی

ګلاجان یوه ورځ دانور دلیدو دپاره سانتیاګو ته تللی و . هلته یې رازق هـم د افغانانو په یوه دوکان کې ولید. هغـه ورتـه دشـپې دپـاتې کیـدو سـت وکـړ ، ګلاجان هم ومنله . رازق په یوه لوی ، دیرش پوړیزه ودانۍ کې دوه کـوټه یـې اپارتمان درلود چې هغه ویل په بیه مې اخیستی دی ، څو ګلاجان ته دروهیلی خبره سترګوته دریده چې ویل ، زماورور هسې جوار ګر او خوشـکه بانکـه دی . یو څه پیسې چې په قمار خانوکې وګټی هغه بیـا لـږ چـڼ کـوي او څو ورځې پرې دخانانو ژوند کوي بیا بیرته ملنګ وي .

مکر په هغه شپه چې رازق پس له ډوډۍ لمانځه ته ودرید او بیا یې دده سره دچایو دپیالې په سر ، دخپل پلار او کوچاني ژوند کیسه په خوند خوند کوله ،نو د ګلاجان په قضاوت کې بدلون راروان شو. ویـل یـې ، " زه خوهسـې جـوارګر سړی یم ، ربنتیا چې شرط تړل ، او دبخت ازمیبل مې دوړکتوبه خوښیږي. کلـه به چې موږ کډه دکوم غره په لمنه واړوله او میږې به مو په ځنګله کـې خوشـې کړې نو هلکانو به ویل ،" رازقیه ، هن که دښتر په هوغه ونه وختې !" بس مانور نه کتل ، په لاس به مې لاړې توکړې او پرې هی به مې کـړل ." دثبـوت دپـاره یې خپله خیته ګلاجان ته ښکاره کره چې یوه ژوره لیکه پکې دسینې نـه دنامـه

تر غوتي بهيدلې وه. ده ويل چې داد خندنې ونې نه دښوييدو په وخت کې شوکارې شوي دي. رازق ديوه جهادي تنظيم نه شکايت درلود او ويل يې ، "دوي په کوچانو اعتبار نه کوي او داسې يې ګڼي چې که دکوچانی ښه دکمونستانو سره کيده نو بيا دهغوی تذکرې ګرځوي ، جاسوسی ورته کوي. کوچان هر چيرته اوپه هرې دښتې ، لارو کودرو خبز دي ، او مجاهدين خو هم په لويو لارو نه ځی ، له همدغو شيلو او خوړونو تيريږي ،نو دکابل په هدايت کوچان خپلې رمې په همدغو ځايونو کې څروي . اوچې دمجاهدينو ټک راټک يې وليده نو بياله کيږديو ، دکابل سره مخابره کوي ..." رازق هوښيار هلک ښکاريده ، ويل يې ، " مجاهدين هم ګرم نه دي، جاسوسان زيات دي او دکوچي خو يو عيب دادی چې وطن نه لري، پوله پټی نه لري ، کله افغانستان او کله پاکستان کې وي ، نو دوطن دمينې په ځای ددوی سره دورشو مينه زياته وي زموږ خپل متل هم دی چې کوچی دخپلو ميږو بنده دی او ميږې دورشو بنده ګان دي ..." ګلاجان وويل ، خوردې راته ويل چې تاسو کوچيان يئ ، خومانه منله . ته راته لږ بيان وکړه . رازق لاړ دچايو بله چاينکه يې راوړه ، او بيا يې نوکيسه شروع کړه .

خورمې رښتيا ويل ،موږ احمدزي يو، په احمدزيو کې بيا موساخيل يو چې داحمد زو يوه لويه او زوروره څانګه ده . زموږ نيکه ، خدای دې جنتونه ورکړي ، ملک خالو ، په احمدزو کې څه چې په افغانستان کې مشهور و ، دشاه- وليخان سره يې دسقاو په راپرزولو او دکابل په نيولو کې مرسته کړې وه . چې مامدزو کابل بيا و نه شو ساتلی او روسانو ته يې ورپريښود ، بله خبره ده . خبره مې دخپل نيکه کوله ، هرچيرته چې به پښتنو کې څه لانجه جوړه شوه ، دلوګر ختيځ ته دتيزين نه بر په ازره کې زمانيکه ته به راتله . دخالو نيکه په سينه کې داحمدزو ، بلکه.د زياترو پښتني قومونو تيره او نرخونه ټول جمع وو . دهغه قضاوت دکانی کرښه وه، خو هغه به بيا په خندا ويل ، "هلکو، داحمدزو نرخ خو داوايي ، دپلانکی قوم داوايي، خوزه هم يو نرخ لرم،" دده جرمانې به سپکې اوتل درحم سره ملګرې وې او ويل به يې چې که سخته يې ونيسو دخلکو ملاماتيږي ، دا اوسني پښتانه دپخوانو په شان ججوره نه لري . ازره خو زموږ پدرې مينه ده جو بيا نو موږ هم ډير شوو او ځينو دژمی دپاره دخوست

شمال ختیځ ته توره اوبه منطقه خوښه کړه ، یوې ډلې په ننګرهار کې دموندو په رامتی کې دژمی ځای جوړ کړ. خو زموږ اصلي ټاټوبی ازره ده .

ګلاجان پوښتنه وکړه ، " پلاردې هر رمې لری ؟" رازق وویل ، " هو ، خو دنیکه دوران مې تیر دی او پلارمې هغومره حوصله نه لري ." ګلاجان وویل ، "ستا خور ویلې چې په کندوز هم ستاسو لاره وه ، دا رښتیا ده ؟" رازق وویل، "زما تره ، زالو خان هلته دچغچران دګوماو په کوچی بازار کې دیوه درانی کوچی سره لیدلي وو ، دهماغوی سره یې خیښي کړې او بیا وروسته یې زوی،دکندوز په سپین زر کې چیرته سرکاتب شو او تره مې کوچانی ژوند پریښود ، نوکله کله زموږ لاره هم ورباندې برابریده .

رازق خپل ساعت ته وکتل ،" اوهو ، داخونیمه شپه ده . ته مې په خپلو بابولالو ستړی کړې !" ګلاجان وویل ،"مرکه دې هم خوږه وه اوپه دې هم خوشاله شوم چې یو څه دې راسره دزړه خوا له وکړل . دوطن نه احوال لرې؟" رازق د شیطانی نه په ډکه موسکا وویل ،" زه دې په مطلب پوه یم ، دروهیلی پوښتنه کوې. ټول شکر دی ښه دي .تیره میاشت مې زر ډالره ورمخابره کړل . ابامې وایي چې اوړی ته ایلبندونو ته روان یو." ګلاجان په وارخطایی وویل ،" ښه ؟ کوم ایلبند ته ؟" رازق وویل ، " پته نشته ، خوستا څه تلوسه ده ؟" ګلاجان په ټیټ غږ، لکه دځانه سره چې غږیږي وویل ، " خنګه یې درته ووایم ؟" رازق په خوش طبعی وویل ، " ولې ګونګی شوې ؟" ګلاجان ، لاهم غلی و . رازق وویل ، " چې ویې نه وایې ، زه څه پوهیږم چې څه خبره ده ؟" ګلاجان غاړه خوځلې تازه کړه ، " ره یو اطرافی سړی یم ، انور ښه دربه ویلی وي . دهغه کورنی خوټوله تعلیمیافته ده ، هغه خپله هم فاکولته لوستی ، خومایله تر شپږم صنفه پورې درس ویلی دی . له اوو پشتو دهقانان یو . پلار مې اوس هم په وطن کې دهقانی کوي ، ...." رازق یې خبره غوڅه کړه ، " نو په مایې څه ، موږ هم دپیړیو کوچان او شپانه یو ، دا خوڅه شرم نه دی . ولې دمطلب ټکی نه وایې ؟ دروهیلی سره دواده سودا خوبه نه لرې ؟" ګلاجان په ډیر تکلیف وویل ، " لرم" رازق په مسته خندا وویل ،" په امریکا کې دې عمر تیر شو او لاهم دنجونو په شان شرمیږې . " رازق بیا دخبرو لوری بدل کړ،" پروږه

دې ځنګه روانه ده ؟" ګلاجان وویل ،" تیز کال خو مو تاوان وکړ ، سږ کال تکیه خدای ته ."

ګلاجان چې په زړه کې هوښیار و پوهیده چې دیوه کوچانی سړي د څه شي سره ډیره علاقه ده ، ناصر باغ دکمپ دهغه دوکان په پته یې چې درازق نه یې اخیستې وه دروهیلی پلارته خط واستاوه . بس دخیر خیریت احوال او درازق سره دلیدو کتو خبر یې ورته ولیکه . بیا یې نوپه امریکا کې دغلې دانې دنر خونو په باب ورته ولیکل او هر ډالر یې په افغانیو ورته بدل کړ چې هغه تعجب وکړې." پنځه شپږ میاشتې پس ، پسرلی مهال وچې دصفدر خان احمدزي له اړخه خط راغی . دی پوهیده چې خان نالوستی دی ، په نرخونو پـه رښتیا چې حیران شوی و . دلیک په آخر کې داخبره راغلې وه چې موږ سږ ایلبندونـو ته روان یو، رازق دې یو څه نورې روپۍ راواستوي .دلیک په بل مخ کـې یـوه کرښـه وه ، " یو کال به نوره درته کښینم

زیارت خونه یې چې جنډې به دې ساتمه !"

ګلاجان دځانه سره وموسل .

څلیریشتم څپرکی

دګلاجان ګینګ دومره بوخت و چې ده بـه ویـل دسرګرولو وخـت نشته . دولسوالۍ ماهر په هرختکی دتصدیق ټاپه لګوله ،موټرونه ډکیدل او دهر ولایت سره تلفونونه ، فیکسونه او عاجلې مخابرې روانې وې . کـره کـولي اوس مـاهر شوی و . ختکی به یې ترپخیدوځلور ورځې دمخه وشکاوه چې په لارکې غړه که نه شي، دوکان ته په رسیدو پاخه شي . یوازې دکالیفورنیا او نژدې توابو ختکی چې په هماغه ورځ ور رسیدلی شو ، هغه یې یوه ورځ مخکې شکول . پالین نظر ټولو ته مصروفه وه ، اړډرونه په تلفون کې اخیستل او کره کولي ته یـې ورکـول چې هغه یې په هماغه شمیر ور واستوی . سوسي په موټر کـې دختکـو دبارولو چارواکې وه . دهر ختکی لاندې نرم پلاستیکي پوکنۍ ځای په ځای وې . بیانو ددې او بل لړ ختکو ترمینځ چې ددې دپاسه یې ږدي ، فاصله دومره وي چـې دموټر په ټکان پاسنی په کوزنی ونه لګیږي او ختکی ز(٥) ده نه شـي. ګلاجـان

خپله پښتو کوله ، ډرایورانو ، لاروو ، کلیسا ګانو او تاجرانو ته یې وړیا خټکې ورکول .

یوه هفته لانه وه تیره چې پالین زیری راوړ چې دخټکو خرڅلاو همدا اوس هم نظر پروسږکال ته پنځه چنده زیات شوی او خبره تریو لک ډالرو اوښتې ده .
کره.کولي پالین ته وویل ، " نور بازار راګوره ځکه چې دخټکی پسل ایله یوه میاشت وي او رانه خوساکیږي ." ګلاجان په خندا وویل ، " مه وارخطا کیږه . داخو یې اوله دړکه ده . ماداسې کرلی چې نشالا دمنی تر آخره به یې ختم نه کړې . دا چې اوس مووليږل، دا بې ذاته ځنګلي دي چې موږ یې خاده بولو ، بله هفته داسقلانیو وخت راځی ، ورپسې دبرګ نی ، بیا دارکانی چې اصلي خوند داولې واورې درانګ سره پکې ځغلي ." کره کولی خپل مړه پایپ ته کش ورکړ أوپه موسکا یې سروښوراوه ، " وحشی افغان !"

یوه ورځ چې دپروژې کار په دمه کې روان و ، پالین په بیړه دیوه لیک سره راغله ، اعصاب یې خراب ښکاره کېدل ، " دې حره مو نو ، موږ ته جنجال جوړ کړی دی او بهتره ده چې ژر یې چاره وکړو ." کره کولی وویل ، " څه خبره ده؟" پالین لیک ور کړ، ویې لوله !" کره کولی سوسي او ګلاجان هم راوبلل ، په لوړ آواز یې ولوست ، " ددې لیک له لیارې ګلاجان افغان ته خبر ورکوو ، چې موږ ته رپوټ را غلی چې تاسو دفدرالی حکومت ، ګمرک اودبوټو دکنترول دادارې له اجازې بغیر ، دیو ډول بوټی ، خټکی ، تخمونه امریکا ته راوړي . داکار دامریکا دفدرالي او ایالتی مقرراتوخلاف ورزي ده . ستاسو دمعلوماتو دپاره باید یاده شي چې زموږ ادارې ډیر کوشش کوي چې نباتي چینجی او مرضونه ملک ته داخل نه شي . دولسوالۍ اداره تاسو ته دوه هفتې وخت درکوي چې دبوټو دکنترول ادارې ته راشئ او که اجازه نامه لرئ موږ ته یې راوښیئ ، له هغې نیټې وروسته که تاسو ددغه بوټی ، خټکی بهر ته ایستل بس نه کړئ نو قضیه محکمې ته سپارله کیږي .

ګلاجان دقهره سور شو ، "لاحول ولا ،" پالین وویل " زه پوهیږم چې داریوټ خداکه غیر دپادري نه بل هیچا ورکړی وي ." کره کولي وویل ، " پالین رښتیا وایي ، هغه ورځ چې زه کلیسا ته لاړم نو پادري دګلاجان ډیره پوښننه کوله او چې ما ورته دپروژې دکامیابۍ خبره وکړه ، هغه وویل چې دچرچ هغه پخوانی

پیسې هم پرګلاجان پاتې دي او سږ کال خو به شل دیرش زره دخدای(ج) پـه رضا راکړي که نه ؟ ماورته وویل ، دچرچ ورپې سترګې دې خدای مړې کړي . دپروسږ بسپنه خو ماپه خپـل ، چـک درکـړه، پریـږده چـې سـړی یـو څه متره پیداکړي . خو پـادري بلـه عجیبـه خـبره وکـړه . ویـې ویـل ، ملـک دهمـدې خارجیانو دلاسه وران شو. ماچې دوی راوستل ، ماویل ګوندې زموږ ددین رڼا ، دجیزس رڼا به ووینې او راوابه وړي ، خودی او انـور دواړه یـاغی شـول ،خـیر دی دجیزس څاپیره دزمري ده .

په بلـه ورځ ګلاجـان او کـره کـولی ولسـوالۍ تـه ولاړل . خپـل کـاغذ یـې سکرتړې ته ښکـاره کـړ، هغـې ورتـه د دالان پـه هغـه بـل سـرکې یـوه دروازه وروښوده . دفتر تقریباً خالي و . دوی منتظر کښیناستل . ډیر وخت پس څوک را دننه شو . ددوی په لیدو راغی او ګلاجـان او کـره کـولي تـه یـې لاس ورکـړ ، "مستر ګلاجانه ، زه خودې پیژنم ، ته زموږ دولسوالۍ قهرمان یې ،کښینئ ، زه به قهوه درته تیاره کړم ، ګلاجان په تشکر سره وویل ، " قهوه دې بل وخت ته وي، اوس به په دغه کاغذ تیر شی ، چې موږ څه ګنـاه کـړې ده ؟" مـامور وخنـدل ، "زه پرې خبریم." کره کولي وویل ، " چا خبر کړې ؟" مامور مرموزه خندا وکـړه ، " سر مه ورپسې خوږوئ، ګلاجانه ، تاسـره داصلـي زړو چـې دې ملـک تـه دې راوړي وو، څه نمونې شته ؟" ګلاجان وویل " هو ، یو څه خو مې ، دبدې ورځې دپاره ساتلي دي ." مامور وویل ، " بس دهماغو یوه نمونه به راوړئ چې زه یـې دلته په لابراتوار کې وګورم . " ګلاجان وویل ، " داکار به همدانـن وکـړم ، خـو اوس که دموجودو ختکو خرځلاو بند کړو نو ټول ورستیږي . مامور وموسـل ، «ورځئ ،خپل کار کوئ او کـه چـاپوښتنـه وکـړه ، ورتـه وایـئ چـې نمونـه مـو دولسوالۍ دپولیسو افسر ، روبین ، ته سپارلې ده ." بیا پاڅېد او کره کولي ته یې مخ واړاوه ، " ګلاجان زموږ دولسوالۍ هیرو دی ، قهرمان دی ، داځینـې خلـک ولې دومره بد نیته دي . ورځئ په مخه موښه !اوکه بیا درپیښ شوم یـوه تـرازه ختکی مې په تاپور ." دواړو ته یې لاسونه ورکړل . ددروازې پورې ور سـره لاړ او چې ګلاجان روانېده په دالان کې یې ورپسې غږ کړ ، " داسې نه ده چې موږ دخپلو قهرمانانونګه نه کوو."

په بله ورځ ، ناڅاپه پادري دپالیز په سر را پیدا شو . ګلاجان ورغی ، لاس یې ورکړ ، یو ختکی یې ورته ترازه کړ چې په ولاړې یې وخوري ، خو پادري سرو ښوراوه ، " زه راغلی یم چې یو بد زیری چې زړه مې هم نه غواړي خو دمجبورۍ ورځې یې درکړم ." ګلاجان په خندا وویل ، " موږ اوریدلی دی . کښینه چې هم ختکي وخورې او هم زما یو څه عرض واورې ، چې بیا یو په بل پوه وو . " پادري ټکنی شو ،ترازه یې واخیسته او دپالیز نه بهر چې چوکۍ ایښې وه پرې کښیناست ، ګلاجان سوسي او پالین ته غږ کړ . ټول ګینګ حاضر شو . ګلاجان ټولو ته په نوبت وکتل او بیا یې پادري ته وویل ، " اول خو به ووایم چې زه دټولې امریکې د احسان پوروړی یم . دپادری صیب خو نور هم. همده راته په اولو ورځو کې چې زموږ نه لوری لودن ورک و په امریکاکې دژوند کولو لار راوښودله ، کوډله یې راته پیداکړه ،"بیا یې خپلوملګرو ته وکتل ، " دټولو نه لویه داچې ماته یې داسې ګران دوستان را پیداکړل . " کره کولي وویل ، "افتخار خو زموږ دی چې تا غونډې خزانه مو بیا مونده . " ګلاجان خبروته دوام ورکړ ، " پادري صیب ! نو ګورې چې زه نمک حرامه نه یم ، بلکه نمک حرامی او داحسان هیرول زما په وطن ، زما په خټه کې نشته . البته دا احسان په پیسو نه شم پوره کولی، مګر دومره خوکولی شم چې دې ټولنې ته ، که ښه نه شم رسولی ،بد خو ورونه رسوم داوړو بارنشم ، تیار خورنه شم او داکوشش ، زه لګیا یم کوم یې . پاتې شوه ددین خبره ، دلته خوتا سو وایئ هر دین آزاد دی . جیزس ته دې زما سلام وي، موزس ته دې زما سلام وي .زموږ په عقیده دوی په پیغمبرانو کې لوی مقام لري او کتاب پرې نازل شوی دی . تقدیر داسې پیښه کړه چې زه مسلمان یم ، زما عقیده په خپل دین ده . زما پیروي دخپل پیغمبر ده . که رښتیا وایم زه چندانې دخپل آسمانې کتاب په معنا هم نه پوهیږم او امید دی چې کره کولي په خپلې وعدې ودریږي ، انګریزي ترجمه یې راته پیدا کړي او یاته پخپله ، پادري صیب ، که دا راته پیدا کړې نو زه به دې نور هم پوروړی شم . په هر صورت زموږ دکتاب په یوه ځای کې راغلي چې تاسو خپل دین پالئ او موږ خپل . پادري صیب ، تاخو راباندې ډیرې وسې وکړې،البته چې زما قسمت به پکې نه و چې عیسوی شم . نو زما دخبرو مطلب یو داو چې ستا سود کړي احسان مننه وکړم او بل دا چې ووایم چې په

مانوره خواری مه کوئ او نه رانه دعیسوي کیدو تمه لرئ . پوه شوې پادري صیب؟"

پادری ډیر ساعت غلی و . ګلاجان وویل ," ماویل ، سږ کال به ، چې شکر دی ایله په ګټه راغلی یو ، نبه مضبوطه بسپنه درکړم خو بهتره ده چې ذرته ووایم چې دا مرسته سږ کال ، کال ته او هر کال ، هغو مهاجرو ته استوم چې دروسانو ذلاسه یې ملک پرینښی او دپاکستان او ایران په دښتو کې بې سر پنا شپې تیروي او زه فکر کوم چې ته به هم داراسره ومنې چې هغوی مستحق دي."

پادري همداسې غلی له ځایه پاڅید ، دټولو سره یې لاس ورکړ او دتګ په وخت کې یې وویل ، "جیزس دې خیر درپیښ کړي چې په کومه بلا وانه وړې!" ګلاجان ورته وموسل او کره کولي ته یې سترګه وټومبله .

دپروسږ کال راهیسې خلک دګلاجان په ختکی روږدی شوي وو او هره ورځ به یې دخپلو مارکیټونونه پوښتنې کولې چې کله رارسیږي . دا روژه په سره اوږي دګلاجان دختکو درسیدو سره سمه راغله ، نو دګلاجان په اټکل یو ځوکاله خو دهغو بازار تودو . ګلاجان پوهیده چې ختکی دچلم په شان یو عمل دی او په تیره په روژه کې خونو چې یو ځلی ځوک پرې روږدی شي ، بیایې هر ماښام بې دختکی په بل شی نشه نه ماتیږي . داخلی یې په افغاني مارکیټونو منلې وه چې د ختکی فی پاو نرخ به افغانانو ته ، دروژې په احترام شل فیصده را ټیټوی خوورسره به یو کاغذ هم ورکوي چې په هغې کې لیکلی چې دنرخونو ټیټیدل دروهیلی دشرکت دي ، نه ددوکاندار لحاظ ، نو افغانان پرې مات وو او هره هفته پالین هغه لیکونه چې په پارسي یا پښتو لیکل شوي وو په لوبې ټوکری کې ګلاجان ته راوړل ،ټول تشویق ، ټوله دعا ،البته انتقادونه او دنرخونو دګرانی شکایتونه هم وو .هر یو لیک ته ګلاجان په خپل خط ځوابونه استول . برسیره په دې ، ده یو دتلفون داسې لمبر هم درلود چې خلکو به وړیا لفونونه ورته کول او امریکایان ورته ۸۰۰ لمبر وایي ځکه په همدې شروع کیږي .

منی مهال چې پالین ګلاجان ته حساب راوړ نو څه دپاسه اته لکه ډالره په بانک کې وو. چې دټراکټورونو قسطونه ، سرې او موټرو ، موټر وانانو لګښت یې

ترې وایست نو دوه لکه پاکې پاتې شوې. دژمي دواورو پورې ګینک په خوشالۍ هر ماښام مجلسونه کول . په همدې مجلسونو کې یو ماښام ګلاجان اعلان وکړ چې دپسرلي په سرکې پیښور ته دسفر نیت لري. اوس یې نو دمهاجرت شرطونه پوره کړي وو، امریکا یي پاسپورټ یې اخیستی و . دبانک نه یې اویا زره ډالره دپیښور ګرېند لي بانک ته چې دانګریزانو دی انتقال کړل ، ددفتر کارونه خوبې هغې پالین کول او سوسی هم ورسره وه . کره کولي یې خپل قانوني وکیل وټاکه او په بانک یې وکالت ټاپه کړ . دګلاجان دخدای پاماني سره داول نه جوړه نه وه ، مظلوم کاته ، په سترګو کې داوښکو ګرځیدل، اوله حده زیاتې خوږې خبرې ، او ارمان یې بد راته او دنارینه سره وړنه ورته ښکاریدل . ګلاجان دوخته ، دمجاهدینو دیوه هیئت له لارې کندوز ته ، خپل پلار ته احوال لیږلی وچې پیښورته راشي. داپریل په یوه سهار یې ټکسي راوباله ، او ایسته هوایي میدان ته روان شو.

پنځه ویشتم څپرکی

دپیښور دهوایي ډګر پولیس ، بلکه ټول پاکستاني افسران، هماغه اول سرنه ګلاجان ته لکه تور ماران داسې ښکاره کېدل . پخپله تور نري ، بریتونه تور نري، ږیره صفا خریلې ، ملیشه کمیس پرتوګ یازیږ جیمي یونیفارم په غاړه. بس یو فرق چې راغلی و داو چې پخوا به یې دانګریز دوختونو یوولس ډزی په غاړه و ،اوس کلاشنیکوفونه . یو پولیس راغی دده تلا شي یې واخیسته ، تور کړکې لاسونه یې دده دوجود په هر ځای ، حتی دشرم په ځای تپول ، په جیبونو خو ځوځلې تیر را تیر شول . غلی او شرمیندوکی ښکاریدل خو ګلاجان پوهیده چې داسې په پټه خوله اچوي ، بخت وطالع ، که یې داړې ونښتې بیا دې پریښودونی نه دي . ده دامریکاپولیس لیدلی وو چې دکوچانو دکوټه سپیو په شان غټ وونو که خوروري وو ، حق یې و . په ونه شپږ فوټه جګ په اوږو دوه فوټه پلن . دافغانستان پولیس قهرجن، اندک رنجه ، او په هیڅ خبره سوک څاپیړې ته رسوي . خو دپاکستان بیانورې بلاوې دي . ارامه ،کم خبري دي،نیغ کاته یې نه زده ، بس یادې بکس ته ګوري یا حیب ته ." او هو، داخودې ډالرې راوړي ، په دې څه کوې ، اپیم خو به پرې نه اخلې ؟. هلکه

ماجره ځان پوه کړه ، ډي ، ایس ، پي صیب له به دې بـوزم ......، پـه خـوب کې چې سړی سپی وینی چې هر څومره زور وهی ترې خلاصیدای هـم نشـي، او ژوبلوي دې هم نه ، یالکه چې څوک دوربینمو په تار و ترې ، هسې خـو نـرم پوست لګیږي خو چې زور وهی ، پرې راټینګیږي . ګلاجان پـه دې هم پوهېده چې دپاکستانی افسر ایمان دووشیانو ته خطـاوي . یـو زور ، چـې پـه رتبـه کـې زورور پرې راشي ، دی په یوې پټه کې پیر غوړونه سلامی ورتـه وډریږي . بـل روپی . ګلاجان ستړی و اوددومره جنجالونو حوصله ورسره نه وه نو یې پـه پټه هم نه ، په ښکاره دوه شل ګیز ډالـري لوټونـه دواړو پولیسـانو تـه چـې یـودی تلاشی کاوه او بل یې په بکس لګیا و ونیول ، دهغـوی سـترګو تـه ځیر شـو. یـو خوداسې بیخاله راضي معلومېده ، لکه همدا اوس چې انزال شوی وي ، بـل ، لکه سپي ته چې هډوکی واچوې ، شاوارولـه او په نورو مساپرو بوخت شو ، " بس جی ، دده سره هیڅ هم نشته ، ورځه ." یوه بل افسر چې په کونج کـې ولاړو او په هیڅ کې نه و ، ګلاجان ته خوله جینګه کړه . ګلاجان هغه تـه هـم یـو لـوټ ونیو . افسر دهغې لرګینې نانځکې پیښې وکړې چـې دوه تارونـه ور نـه ځوړنـد وي، ماشومان یې چې راکاږي نو ګوډاګی ورته سر ښوروي. په موسکا یې لـوټ واخیست او سریې دې خوا ها خوا وښوراوه ، "بس خان ،نو پیـښور تـه پـه خیر راغلې !"

دهوایي میدان نه بهر دخلکو ګڼه ګونه وه ، یـوه پـه بـل پـښې ایـښودې او دبتوپه شان یې غاړې جګې نیولې وې . خپل عزیـزان یـې صحیـح کـول چـې دمیدان دسیمي دروازې نه راوتل . دریشکو کاره واړه یون و چې هر یوه خپلـه مخکنی ارابه دبل نه مخکې کوله ، دپنډیانو غورځې، کنځلې او غوټې وې چې دمسافردلاسه به یې بکسونه الوزول . په همدې کې دګلاجان بسترګو خپل پـلار له کتغنی پګړی نه وپیژاند ، خو ور رسیدل ګران و . پـلار یـې تـرور تـرور هـرې خواته کتل خو دی یې نه شو موندلی او که لیدلی یې هـم وای ، پیژنـدلی بـه یې نه و . ګلاجان دخلکو له منځه په زحمت لاره خلاصه کړه او هغه هم دپنډی برکت و چې بچ بچ یې ویل او دده بکسونه یې چې په سر ایښی وو ، بـهر وړل . پلار ته ورغی ، په پښو کې یې پریووت .

شپږ ویشتم څپرکی

خارجی ته به ټول مهاجر یو شان ښکاري ، خو دهرې سیمې دمهاجروخالې، کمپونه او دفترونه بیل وي. دګلاجان پلار ، محمداجان هم دډېګری په هماغه بام اړولی وو چې یو وختې انور او ګلاجان پکې اوسیدل. اوس هم اکثر کتغنیان هماغلته وو او څوتنه دمحمداجان سره ګډ پیښورته راغلي وو. ټول دګلاجان په لیدو خوشاله وو او یو نفر لګیاو وطنی تیل پولاو یې پخاوه. دګلاجان پام شو چې یو بل بدلون داو چې دسکروپه ځای اوس اوجاغونه په ګاز چلیږي . هغه شپه ترناوخته ګلاجان دپلارسره دزړه خواله کول . محمداجان ورته دکلی او کرنې حال احوال او دمړو ژوندو بیان کاوه او ګلاجان په امریکا کې دخپل ژوند او کار بارخبرې کولې . چې دګلاجان دکیسو وخت به راغی ټولو به ورته غوږ نیولی و . په بله ورځ ګلاجان پلار پریښود او لاړ ګرنډلي بانک ته ، هلته نو ګلاجان ولیدل چې بیروکراسی یوازې په هوایي میدان کې نه ده ایساره ، پاکستان شموله ده . دده پاسپورټ او مني اړډر یې څو څو ځلې معاینه کړل ، دهغو فوټو کاپي یې جوړې کړې ، چې هغه اسلام آباد ته واستوي ، ډده نه یې نور ډیر تحقیقات هم وکړل او ګلاجان ته یې بیا هغه [illegible] چې لسیزه پخوا لا دده او انور په زړونو کې لویدلې وه ، بیرته ژوندی کړه ، خو بیا به یې ځان بیرته راوېښ کړ او سربه یې د سربدالی نه خلاص کړ ، چې یره ، اوس هغه خوار ګلاجان خونه یم . په دوو کې وو چې دوی ته هم رشوت ورکړي او که نه، په همدې کې دبانک رئیس دشاتني دفتر نه راووت ، دده پاسپورټ اومني اړډر ورسره وو . خزانه دار ته یې وروخه وویل ، هغه ګلاجان ته په دوو ګوتو اشاره وکړه ، " ماجره ، اسلام آباد ته حاجت نشته ،بس دلته امضا وکړه ، "پنځوس زرګیز ډالرونه یې دښیښې شاته دځان سره وګڼل ،بیا یې دګوتو سر په لاړو لوند کړ ، بیا یې وشمیرل ، نوهله یې بنډل ګلاجان ته ونیوه ، له هغه ځای نه ګلاجان په صدر کې پوست افیس ته لاړ ، یو پوست باکس یې کراه کړ. هماغلته یې پالین ته دخپل سفر معلومات ولیکل ، د پروژې پوښنه یې وکړه . نمت یې دا و دخپل پوست باکس پته او لمبر ورکړي.

په بله ورځ دکاکې والې ، مامې والې دغړونو سره ګلاجان او محمداجان په ډېګرۍ ورسم شول . ګوټ کې یو ټکسی ولاړو ، موټروان یې ویده و . ګلاجان هغه وښوروه ، چې راویښ شو نو دی او پلا ربې پوښتنې ټکسي کې کښيناستل . موټر وان سر په تعجب وښوراوه خوڅې دګلاجان سوټ بوټ یې ولید نو دتسلیمۍ په علامه یې پوښتنه وکړه ، " جی ، کوم پلو ؟" ګلاجان وویل ، " ناصر باغ کمپ ته ." په لارکې پلار وربانډې په غوسه شو ، " هلکه ، ډاټسنې خو په بوړو کې ډیرې وې ، تر هغه ځایه به سرویس کې لاړوو . یابه دې رکشه نیولې وه ، په ټکسي څه کوې ؟" ګلاجان خوږې خوږې پلار ته وکتل . کالی یې پاک و خو هم چینه څو ځایه شکیدلې او مالوچ یې راوتلې وو او هم یې دپګړۍ لاندې دګلدوزی خولۍ پلتې کوزې په مخ زنګیدې ." پلار یې هم په خواږه کاته وویل ، " لیونیه ، زه دې پریښودم ، ته رانه لاړې . ماهم دنوروا جاره پریښووه، او اوس فقط خپله دوه جریبه زمکه کرم ." ګلاجان هیڅ ونه ویل . دپلار په لمر سوي مخ کې اوس د زوئ دلیدو خوشالۍ یو څه سرخي راوستې وه . خپل لاس یې په کراره دګلاجان په سر او مخ تیر کړ او بیا یې مچ کړ . دده پلار هم کم خبرې وخو اوس احساساتې معلومیده ، مهاجرت ، اته کاله بیلتون ، ددیدن خوشالي .. داټول په کې غوټه شوی وو .

ناصرباغ کمپ دتنظیمونو و ، تلاشۍ او دشک کاته دبهرنۍ دروازې نه چې پاکستانی ملیشې یې اړخ ته قفسچه جوړه کړې وه ، شروع وو . په ګلاجان کې یې هماغه داتو کالو نوویره چې په امریکا کې ترې هیره شوې وه ، بیرته ژوندۍ کړه . خو بیا هم په الله بسم الله ورننوتل ، مینځ کې لوی جومات و اوګرچاپیره ترې کوډلې، دختو تیټ - دیواله کلاګانې، خیمې خورې وې دجومات نه بهرڅو کسه سپین ږیري ولاړوو او په کوم شي یې بحثونه کول . محمداجان سلام واچاوه ، هغو په کبر ، په نیمه خوله علیک کړ او بیا یې ږیر- کلی ګلاجان ته لر او بر وکتل . محمداجان وویل ، " پوښتنه عیب نه ده ، مور داحمدزو کوچانو دپینډې پسې ګرځو چې همدلته چیرته یې اړولې دي . " یوه سپین ږیري وویل ، " صفدرخان دغوخوبه نه ښیې ؟" ګلاجان وویل ، " هو، دملک خالو پینډه ." سپین ږیری وویل ، " د سیند ته پورې غاړه ، هوغه غونډۍ وینې . دهغې په لمن کې اړولې وو ، چې اوس به هم وي او که به نه وي ."

محمداجان روان شو . سپین ږیری ورپسې غږ کړ، " موږ سره به موچـای چښلی و." ګلاجان وویل ، " خدای مو وبخښه ، زموږ تادي ده ." په لارکې محمداجـان وویل ، " دوی دې خوارشي په دې زړه نازړه ست . داهم ست شو چـې چـای به موڅښلئ و ، داهم دپښتنو ست دی ؟" ګلاجان موسک شو .

دغوندۍ په ډډه فقط دوه کیږدۍ وې چې له یوې نه نری لوګی خوت . ببر سرو ماشومانو ترې دباندې لوبې کولې اویـو زیـړ سپی هـم ورسـره لوغړیـده . محمداجان له لیرې غږ کړ ، "هی ، بسلمانانو ، څوک نارینه شـته ؟" پـه همـدې کې یو سړی له کیږدۍ ووت ، لوی پټو یـې دځان پسې څکـاوه ، راغـی . بـې سلامه یې ددواړو سره روغبړ وکړ او محمداجان یې تـر لاس نیـولی کیـږدۍ تـه کش کړ . ګلاجان دځانه سره وویل ، "ست دغسې وي!"

یوې زړې ښځې له ستړي مشې پس تیمي چاځوښه ، راوړه، دتغر په شان زیړ کالي یې وغوړاوه ، بې لاستي پیـالې یـې وربـاندې کیښودې او لـه لمنـې یـې دګوړې څو تورې چکۍ په کالي تویې کړې او بیا لاړه درې تـودې ډوډۍ یـې راوړې . بیرته غیبه شـوه . چـای پـه خاموشـۍ وڅښل شـو . ډوډۍ ګلاجـان تـه تروسکنه لګیده خو ګوړې دګرم دودجن چای سره خوند کاوه .

بیا یې نو وویل ، " عزیزانو ، تاسو خو کـوچـان نـه ښکـارئ ، څنګه راپیـښ شوئ؟" محمداجان وویل ، " زموږ دصفدرخان سره څه کـارو، دزوی خـط اویـو څه نور امانت مو ورته راوړی دي ." کوچی احساساتی شو،خپلې ښځې ته یې غـږ کړ ، " ماخۍ ، راځه چې خپلوان دې راغلـي دي ." زړه ښځه راغلـه اوداخلـې چې دسیالانو په مینځ کې وه ، لرې ، پلو نیم کښو کښیناسته . " ښه زویه ، رازیـک جان ښه و ؟ هغه خو چیرته بل ملک کې دی ، دمـور پـلار یـې ورپسـې سترګې دي، کله راځي؟" دښځې خاوند وویل ، " څه یې کوې ؟ پریږده چې هلته یو څه ګټه مټه وکړي چې دصفدرخان ، هغه څه چې دټولو کـوچـانو کـار ګډوډ دئ ، میله ځایونه او ایلبندونه اوس ټول د ماینونو نـه ډک دي ، لارې دغلـو او وسله والو نه ډکې دي ، مزه ګۍ یې نشته ." ګلاجـان وویـل ، " صفدخـان دوی اوس چیرته دي ؟" زړې ښځې ، دساړه اسویلی سره وویل ، " وئ زویه ، هغـوی خو یوه میاشت پخوا کډه وکړه ." ګلاجان وویـل ، " کـوم پلـو لاړل ؟" سـپین ږیـري وویـل ، " زمـوږ دژمـی میلـه ځای تـه لاړل ، دخوسـت توروابـو تـه لاړل .

محمداجان خپل زوی ته وکتل او بیا یې پوښتنه وکړه ، " ولې لاړل ؟" سپین سرې وویل ، " صفدرخان دپلار په شان سرزوری سړی دی ، بس ویلی یې، سر اوړی، بهسودو ته ځی ، هلته زمونږ ایلبند دی." ګلاجان په وارخطایئ ویل ، " په خوست کې به یې ګیر نه کړو ؟" سپین ږیری وویل ، " دانو دبخت خبره ده ، که هوا ښه وه ، لارې پاکې وې ، نو هغوی به چخچران ته روان شوي وي او که چاورته د ساړو او واورو او جنګونو احوال راوړ نو بیا به لا توره اوبه کې وي ."

ګلاجان خپل پلار ته وکتل او پلارېې پاڅید ، دخدای پامانی په وخت کې یې وویل ،"توکل خدای ته ، مونږ خو به یو وار خوست ته سر ورښکاره کړو چې بیا څه کیږي." سپین ږیری وویل ، " خیریت خودی؟ په رازیک جان خو به څه پیښه نه وي شوې ؟" ګلاجان په خندا وویل ، " هغه شکر رک روغ دی ، څه امانت یې راکړی او تا سید یې کړی چې خامخا به یې کورنۍ ته ور رسوو ." سپین سرې ګلاجان ته نژدې شوه ، بیایې ځیر ځیر ورته وکتل او کټ کټ په خندا شوه . میره یې په غوسه وویل ، " په دې کې څه خندا وه ؟" سپین سرې وویل ، " وربه شي خبر به شې " او بیا یې کټ کټ وخندل " نارینه په دې خبرو څه پوهیږي ."

دخوست شمال شرق ته توره اوبه پرته ده .پلار وزوی تر میرامشاه او بیا تر ژوره په موټر کې لاړل او بیا یې نودوه یابوان کراه کړل . توره اوبه نیمه دښته، نیمه غونډۍ ده . چې دوی ور ورسیدل هلته هم شپږ اته کیږدۍ لګې وې . یوه ځوانکې کیږدۍ ته بوتلل ، دکوم قسم اغزن بوټی اور په سم مینځ کې بل و، تریخ لوګی ترې خوت .یو بوډا په یوه کونج کې په لیمڅی پروت و او ټوخیده . ددوی په راتګ په ډیر تکلیف کښیناست او هر طرف یې امرونه کول چې هلئ، میلمه راغلی ، چای راوړئ . ښځې چې مخونه یې په لوګي کې پټ وو په بیره لرې او برې کیدې ، وتلې او ننوتلې ، چې دوی ته یې چای حاضر کړ . محمداجان دټټکی په شمله خپلې سترګې چې دلوګی دلاسه اوښکې ترې بهیدلې، وچولې . له چایه پس ،بوډا عذر وغوښت ، " یو څه ناسازه یم ." پریووت او بیرته یې شړۍ تر زنې پورې په ځان کش کړه . ګلاجان وویل ، "کاکا، څه مریضی لرې ؟" هغه دټوخی وقفه کې وویل ،" خدازده چې څه بلاده خو زړه مې تیکاکوی او ورسره دا ددووس ټوخی هم دی !" ګلاجان وووت او

شیبه پس یې دیابو دبارنه څه شي راوړل ، " هن ، داګولۍ درواخله ، ټوخی خو به دې نشالا چې غلی کړي. دا لوګی هم تاته ښه نه دی ." بـوډا دبوتـلّ ټولـې ګولۍ په ورغوی کې تویې کړې ، دچـایو پیالـه یـې راواخیسـته ، خـو ګلاجـان وویل، " هسې مه کوه . دوه ګولۍ اوس وخوره ، دوه سبا ته په همدې وخـت ."

بوډا چې ګولۍ وخوړې، نو بیرته پریووت . ځوانکي دمیلمنو پیاله بیا ډکه کړه . د کیږدۍ نه بهر پرخ پرخ باران وریده او بوډا چـې دمحمـدا جـان او ګلاجـان دواړو دراتګ ددلیل تفصیل واورید نو بیا یې یوه خبره کوله او دټوخی داوږدې لړۍ دځنډنه وروسته یې هغې ته دوام ورکاوه.

" صفدرخان ښه سړی دی خو خالونه دی. خپل کوشـش کـوي، خـو ملـک خالو بیا نه پیداکیږي .په اوغانستان کې پیړۍ نیمـه ، داسـې یـو هوښیـار سـړی پیداشي چې بسته قام ورپسې روان شـي . بیـانو دهغـه کـول چـې هـر څومـره کوشش وکړي، د نیکه نخښه نشي ویښتلی . هسې مې خبر کوله . صفدرخان هـم دګوټې غمۍ دی اوچې لر اوبر نورو ملکانو سره یې وتلې نو ډیـر پـرې درونـد خیژي ، خو خلک دی دپلا ر سره تلی او بیا نو افسوس کوي چـې یـره دملـک خالو خو دې مرګی نه وای ." بیا نو ډیره شـیبه بـوډا غلـی ستمېده. ګلاجـان خپل پلارته کتل . د کیږدۍ نه بهر چې دماښام تیاره راغله ، ایله بـوډا پـه خـبرو راغی ، "یره ځوانه دې دارو خـودې خـوب را بـاندې راوسـت . دصفدرخـان پوښتنه کوئ ، هغه خو دادوه هفتې کیږي چې ایلبنـد تـه روان شـوی دی. زه هم ورسره تلم ، خو دابدمذهبه مرض راباندې راغی. مزل د خوارۍ مزل دی ، چې کم وی ددوو هفتو لارده ،نو زه ورته اوس خو جوړ نـه یم ، کـه څو ورځې راته ګورئ ، نو چې هوا یو څه ښه شي ،" بیا یې ګلاجان تـه وکتـل ، "او ددغـه زلمی په لاس دې خدای برکت واچوی ،نو ګډ به سره لاړ شو." بیا یـې نـو پـه مهربانه‌لهجه ګلاجان ته وویل ،" ته خوخداکه کوچی یـې ، نـو چـې هیـڅ بـې هیڅه ایلبند ته روان یې. خدازده چې څه پټنه دې جـوړه کـړې او څه ګوړې ماتوې خوښه ځیرک هلک راته ښکاره شوې. " بیـا یـې ځوانکـي تـه غـږ کـړ ، ، دهلکه، نرسولا ، میلمنو ته به په هغه بلـه ، دمیلمنـو پـه کیـږدۍ کـې ځای جـوړ کړې، پام چې درنه وړی پاتې نشي . هغه تره خولی سپی بـه نـن شـپه زمـا پـه

کیږدی کې وتړې چې میلمانه په عذاب نه کړی " ددې سره دګلاجان د دارو دزوره ، بوډا خوب وړی و .

۱۶وه ویشتم څپرکی

. محمداجان دځانه سره ویل ، دانو ایلبند نه شو دبسوګی واده شو ، هیڅ ختمیدن نه لري . دخوست نه اوله شپه په چارلی ، بله په ترزی ، بله په واخی بچهٔ ، بیا متبه چینه ، المره ، سیدخیل ، دغلجی بیخته ، ددې خوار شوي پکتیا هیڅ خلاصیدن نه و . هر ځای کې یوه شپه کیږدی وهه ، رنګوه یې ، لکوه یې رنګوه یې چې ایله دولتخان ته ورسیدل . ګلاجان یوې عجیبې خبرې ته پام شو او هغه دا چې بوډاچې دنورو کیږدیو خلکو تارو اکا باله ، رک روغ و او داول اوبن مهار همده نیولی و . هرې خواته یې په داسې شوق کتل ، یابه دروسی عسکرو یا مجاهدینو ویره ، خو داسې یې په لیوالتیا هره خواکتل ، ته به وایې خوند ترې اخلې . یو ځلی خو یې ګلاجان پاس دغره دډې ته دځانه سره بوته ګلاجان ته دهر قدم اوچتول لوی کړاو و ، خو تارو اکا ، لکه ایله اوس په مستی راغلی وي ، دهوسی په شان په غره خوت او ګلاجان ته یې په لاس اشاره کوله چې راشه . دغره په سر وختل اوپه هغې بلې خوا یو خو ګامه ورکوز شول . دغره داځای تقریبا هوارو، تارو اکا یو څومتره لرې ، یو داسې ځای ته ورغی چې ګڼ بوتی او غنې ونې پکې ګورې وې ، د اغزو په مینځ کې یې یوه سمڅه رابرسیره کړه . تارو اکا پکې ننووت ، ګلاجان ته یې هم اشاره وکړه . سمڅ تیاره وه، ګلاجان یوه وړه بجلی چې دکلی پورې یې نښتې وه ، ور واچوله ، نری کړه وړه لاروه ، بیانو سمڅ ختمه وه ، اویو دیوال یې مخامخ راغی . ددیوال په اړخ کې یو ، لکه دډیوې دپای په شان رف کیندل شوی و . چې ګلاجان رڼا ورسیخه کړه نو یو بوت ولاړو ، چې بنه ځیر شو ، دوه بوتان وو، یو نر بل ښځه ، غاړې غجی سره تاو شوي وو، ډیره شیبه دواړو په خاموشی دبوت نندارہ وکړه ، بیانو تارو اکا لاړې ورتوکړې او بیرته دسمڅې نه ووتل . تارو اکا دسمڅې تر څنګه په دمه کښیناست . ګلاجان هم دمه وکړه .

کوز یوه شنه دره ، غځیدلې وه ، چې بل سر یې دبراس لاندې ورک و او تارو اکا وویل ، ددرې په آخر سرکې دقاری بابا مرکز دی . ګلاجان په تعجب

وویل ، " دا بوټان خو عجیبه شی و . دا تاته څه معلوم وو؟" تارو اکا ، کـوز درې ته کتل ، " ماته ددې لارې کاڼې کاڼي معلوم دی . " ګوته یــې دیـوه بـل غـره خواته ونیوله ، " هوغلته دهغه غره شاته ، دسلطان صیب بند دی . چـې چایې ژوروالی تر اوسه نه دی معلوم کړی . خالواکا دې خـدای وبښي ، هغـه ویلـې چې یوه شپانه ورته کیسه کړې وه ، چې دبهسودو دکجاو په میله ځای کې تـرې ډانګ دغره په یوه چینـه کـې ورک شـوی واو چابیادلتـه مونـدلی و . ګلاجـان وویل، " نو بیا دې لارې ورتوکولې ؟" تارو اکا موسک شو ،" یو خو دکاپـرو بـوت و، بل نو ودې لیدل چې سړی او ښځه څنګه سره جوسر نښتي وو." ګلاجان نـه قانع کیده ، " نو ولې دې مات نه کړ ، یادې ولې راونه ایسته او دکابل خلکوتـه دې ورنه کړ ؟" تارو اکا ، وویل ، " یره دا زما اوخدای بښلي ملک خالو تـر مینـځ پټ راز دی . زه ورکوتی وم چې ملک بابا په همدې ځای کـې ، همـدا سمڅ راوښوده او بیا به هر کال ، دی له ازرې او زه له خوست نه راتلو او همدلته مـو په دولت شاه کې سره لیدل . دواړه ددې بوت دیدن ته ورتلو . ملک بابا راتـه وویل ، تارو ګیه ، پام چې چاته حال ونه وایې ، که نه بیـا بـه وایـي ، کـوچـان بوت پرستان دي . ملک بابا ویل ، زه ددغه بوت جوړوونکي ته سـودا وړی یم ، چې دایې دخپلې محبوبا دپاره جوړکړی او که خدازده دلته څوک اوسیدل څه خیل ژوند یې و." تراوسه بل هیچا دابوت نه دی لیدلی اوته به یې هم نه وایې ته مې خوښیږې هم او بې هغې هم دبل ملک مارغه یې ، ماویل چې یـو نـادره سیل خودربانديې وکړم.

په درو ورخو کې دکهنه ده ، خچک ، ټل هزار ، شش ګاو له لارې لـه غزنـي نه تیر شول او تارو اکا ویل چې دقاری بابا دمنطقې نه به شپه شپه تیریږو ، چـې دهغه د کوچانو سره جوړه نـه ده او داسـې مـو تلاشـي کـوي چـې دچـاخبره داوښ په پچو کې هـم مخـابرې لـټوي . داوښانـو ګینـګرې یـې لـرې کـړل او دسپوږمی رڼا ته یې د عبدال بدین ، خل کله له لارې ځان دواغجان بیخ ، تـه ورساوه . هلته یې دوه شپې تیرې کړې او بیا نو د ، هـر کـه دانـی او کجـاو لـه دښتې ځان بهسودو ته ورساوه. البته په هر ځای کې یـې شـپه کولـه . بـادول ، اولیا چې ایله په یوه هفته کې بهسود ته ورسیدل. په تولـه لیار دګلاجـان او پـلار حال درهم برهم و . چـې بـه کیـږدی لـکـې شـوې دواړه بـه پـه کیـږدی کـې

سرتوپي، بيجاله پريوتل خو کوچان هماغسې تر او تازه لر او بر کيدل او داوښانو سره يې ډېر وغړپ ، او ددوی خپل دلوړ آواز شوربگت کيږدۍ ته راته .

اته ويشتم ځپرکی

دامير عبدالرحمن خان دفرمان له مخې کوزه کرونده دهزاره وو او پاس دغره ډډه دکوچانو. نه يوازې داويش و ، بلکه دهرې کورنۍ دکيږدۍ ځای معلوم وچې لکه چې قوا له يې ورسره وي ، هيڅ بل کوچي په هغه ځای کيږدۍ نه لکوله . شين سهار وچې گلاجان دوريو او ميږو بغ بوغ او دپو ندوو درزا راويښ کړ . سر يې له کيږدۍ وايست، هره خوا ، دکيږدو ترځنگ ميږې پنډې وې او ښځو لوشلې ، وري هرې خواته لوغړيدل او ماشومانو ورسره شوربگت جوړ کړی و او چې به يې مور له کوچۍ خلاصه شوه نو خپل کبلی ته به يې وځغستل . له دښتې دختې بوی راته او دلته هلته ، يو نيم اوښ چو و . نارينه وو دکوځيو(پيخه ول) سره په خپلو ميږو دورې کولې او کله يې يو وری له دوو مخکنيو پښو نيولی ، د ځان پسې ځکاوه . يو لوی لکيور سپی ، عاجز عاجز ورپسې روان و .

غرمه مهال تارو اکا چې دورځې دکار نه يو څه سوکه شو ، نو يې خپل زوی، نرسو لاته په غوږ کې څه وويل او هغه دوه نوي کوځي راوړل . تارو اکا هغه په خپل لاس په گلاجان او محمداجان واچول ، " بس اوس نو کوچان شوئ . بيانو دی مخکې ، محمداجان او گلاجان ورپسې ، مخ په جگه ، دصفدرخان کيږدۍ ته ور روان شول . تارو اکا په لار کې يو ځای ته گوته ونيوله، " په اول کې دملک بابا کيږدۍ همدلته کوزې وې خو قوم ورته وويل ، چې دا شرم دی ، چې موږ ستانه بره کيږدۍ لکې کړو ، نو يې همدا ځای ، دغره څوکې ته نژدې ورته جوړ کړ، يوه مسته چينه هم ترې راوتلې ده . لويه حجره لري ." بيا يې نو گلاجان ته وويل ،" گوره زلميه ، احمدزي دپښتنو ستانه دي ، داحمدزو تيره په ټولو درنه ده . موساخيل بيا په احمدزو کې دسرقام دی، هسې خو عيسی خيل ، علاء الدين خيل او جبارخيل هم شته خو ملک خالو په هغوی کې نه دی پيدا شوی : نن به هغه سړی ووينې چې دملک بابا په گدۍ ناست دی، نو گوره چې ستا هر څه په زړه کې وي ." گلاجان په خندا

وويل ، " بس درازیک جان خط او یو څه نور امانت ..." خو تارو اکا یـې خـبره غوڅه کړه ، " بس ماسره پنج وشش مه کوه ، هسې مې غاړه خلاصوله ، ځکه هم مې ډاکټر یې او هم مې میلمانه یاستئ !"

محمداجان چې تر اوسه غیر له یوې او شولو بل څه نه وولیدلي او تـر اوسـه دټوپک په چل نه پوهیده دتارو اکا په خبرو کې یې یو پټ ګواښ او خـبر داری نغښتی لیده ، یو څه وویرید خو خپل زوی ته یې کتل چې تارو اکا تـه ګوري او ورته موسک دی ، زړه یې یو څه په کرار شو . ګلاجان وویل ، " تارو اکـا، زمـوږ نه خو دې لړمون بوټ راوښکه چې څه خونیانوته مو لاس تړلی بیایې :" تارو اکا کټ کټ وخندل ، " چې تارو درسره وي ، که صفدرخان مړ کړې ، مـړی خوبـه دې په سارا پرې نږدي ." محمداجان هم چې تارویې لیده چې موسک دی یوه وارخطا خندا وکړه .

﴿۲﴾

لومړی څپرکی

دصفي څلورو خواوته کټونه ایښي وو ، سرې نیالیچې اوله قالینو جوړشوي ، له بوسو ډک شوي بالښتونه وربانديې پراته وو . څوک نه و ، تارو اکا میلمنو ته دناستې داسې ست وکړ ، لکه چې کور دهمده وي . محمداجان په یوه کې وغځید تارو اکا مخ په کیږديو روان شو او ډیر ژر بیرته پس یې دچایو چاځونه او درې ګیلاسونه چې ګوتې یې په کې ننه ایستې وې ، راوړې . محمداجان چې دکتغنیانو په دود یې دترخو چایو سره بیحده زیاته مینه وه ، په لیوالتیا خپله پیاله ډکه کړه او همداسې سور سور یې سرپاوه . په همدې کې یو پیخول والا سړی دکیږديو نه صفې ته روان ښکاره شو . ګلاجان چې په بالښت یې ډډه وهلې وه ، ځان راټول کړ ، یوه کمکۍ شانې وارخطایي پرې راغله . تارو اکا اعلان و کړ ، " هغه دی راغی"

صفدر خان په ونه جګ و ، ماش وبرنج لنډه کې ږیره یې وه . پوزه یې یو څه جګه وه خو دلوی مخ سره یې جوړېده . چې نژدې شو ، نو په خندا اول دمیلمنو او بیا دتارو اکا سره ترغاړې ووت اوبیا په څلورم خالي کټ کښیناست . بیا یې نو میلمنو ته له هماغه ځایه بیا سترې مشي ورکړه او تارو اکا نه یې پوښتنه وکړه ،" ستاراتګ یوزیری ، دمیلمنو لابل زیری ." تارو اکا پوهیده چې داپه حقیقت کې پوښتنه وه ، ویې ویل ، "داهم زما میلمانه دي او هم ستا ، په اصل کې خو زما میلمانه دي ، خوزه چلناک سړی یم ، ستا په حجره مې سیخ کړل ." بیا یې نو میلمنو ته وکتل ، مانا ستاسو دخواب وار دی . محمداجان غاړه صافه کړه ، " صایبه ، موږ دکندوز یو ، دامې زوی دی ، ګلاجان ." خان په خندا شو ، " نو ولې دې اول نه ویل ؟ ګلاجان خوزه پیژنم ، په پیښور کې یې یو خط هم رالیږلی و ، ځوانه ته چیرته او بهسود چیرته ؟" ګلاجان وویل ، " په اصل

کې مې دپلار دیدن ته راغلم ، خورازیک جان تاکید رابانده وکړ چې زموږ کورته به خامخا یو ځلې ورځې. هغه چې پېښور ته راغلم نو تاسو کده کړې وه ، ماویل راځه هم به سیل وشي اوهم به درازیک جان سره خپله وعده پوره کړم." صفدر خان مخ محمداجان ته کړ ، " دا تاسو کتغنیان ، لکه چې په وعدو کې ډیر ټینګ یئ. زه خبر شوی یم چې ګلاجان په امریکا کې هم خپلې وعدې پوره کولې " بیا یې په موسکا تارو اکا ته مخ کړ ، " رغازیک لیکلي چې ګلاجان هلته دځنګلی آسونو دسپرلی لوبه دټولو امریکایانو نه ګټلې وه . دایې تاته ویلی؟" تارو اکا په تعجب وویل ، " نه ، داهلک په خبرو کې دومره موزی دی ، لکه سود خور او دراماني . بس غلی ناست وي ، خو خدای دې خیر ورکړي چې داسې دارو یې راکړل چې رک روغ شوم ." صفدر خان وویل ، " ددې بلې نه یې خبر نه یې ، هلک شل زره ډالره په همدې یوې سپرلی وګټل ." تارو اکا پوښتنه وکړه ، " دابه نو شل زره افغانی شي ؟" صفدرخان وخندل ، " نه بابا ، شل زره ډالره په افغانی دومره پیسې دي چې ایله یې ستا اوښ ، مستانه یوړی شي . " تارو اکا ، یو څه غلی و ،بیا یې په شمله خپلې سترګې وچې کړې ، "مستانه دخدای په رضا لاړ." صفدر خان پوښتنه وکړه ،" څنګه ؟ هغه خو رک روغ و ؟" تارو اکا وویل ، بچی مړی وروس په ټول. کې ماینونه شنلی ، موږ خبرنه وو، هلکانو اوښان څرول چې بم زما په پهلوان اوښ برابر شواو دوه غبرګې پښې یې ماتې شوې ، ایله تر چاړه ورسید." دګلاجان په یاد شو چې دملک تارو کورنی ده ته څو ځلې داوښ غوښه پخه کړې وه . ملک تارو ده ته حال نه و ویلی . صفدر خان دخواخوږی په علامه یو څه غلی و ، " په لارکې خوبه ماینونه نه وو ؟" "موږ چې راتلو ، لارصافه وه ، خو پاس بره ګی ډیرې لرې برې کیدې ، قاری بابا هم ډیرې بیشرمی کولې ، خو خدای ترې په لرو روپو خلاص کړو. تاسو څنګه ؟" تارو اکا وویل ، " نه ، په لار کې خیر خیریت و او په غزنی خو شپه په شپه واوښتو ." صفدر خان ګلاجان ته وکتل ، " بس نو بیا ستړی مشې ، خوبه لار کې به ډیر زحمت دربانديې تیر شوی وی . څنګه و رازیک ، لا هم هماغه جوار ګری وه ؟" ګلاجان وویل ، " رازیک ښه تکړه و . بیانو له کټ نه کوز شو او خپل بکس ته لاړ، یو پنډوکی یې ترې راوایست ، بکس یې بیرته قلف کړ ، پنډوکی یې دصفدر خان په کټ ، هغه ته مخامخ کیښود. صفدرخان

هغې ته سرسري شان وکتل او بیا یې دتارو اکا سره خبرې شروع کړې . ګلاجان پوه شو چې صفدر خان داحمدزو دمشر په حیث باید هم په ظاهره کې ځان نانګاره اچولی وای او چا یې لیوالتیا نه وای لیدلی . په امریکا کې به چې خلکو ده ته تحفې ورکولې، ده هم دشرمه نه پرانیستلې،خو هغوی به بیړه ورباندې کوله ، "خلاص یې کړه ." په خان آباد کې به چې چا جوړې یا جامې راوړلې نو کور به یا کوربنې به هیڅ ورته کتل نه ، چې میلمانه به لاړل ، نو کور به یا کوربنې به په بیړه ، مخ دیواله ته واړاوه او غوټه به یې پرانیستله . تارو اکا ګلاجان ته وویل، "هلکه مور خودې په دې دومره کمالاتو نه ووخبر ، وایي چې پوزه یې خاخې ، بلا ترې پاخې. ماته خودې کل هم ونه کړ ، هسې دې ځان راته ساده ګی کاوه ." صفدر خان چې دګلاجان وارخطایي لیده نو خبره یې واړوله ، " سړ کال خدازده چې دګوماو او آبول بازارونوته لاړ شو ، بس هر چیرته جنګ تالان روان دي." تارو اکا وویل ، " ګوماو او آبول خو دهزاروو منطقې دي ، داوریدو د قراره په کابل کې سید رازم (صدراعظم) کشتن یې بولي که همداسې کومه بله بلا ، خو اصلي نوم یې علی سلطان دی ، کمونس دی ، هزاره دی ، نونه دوی په وروسانو غرض لري او نه وروسان په دوی ." صفدر خان وویل ، " داسې به وي ، خو اوس ایرانیان رابهیدلی دي . چا ویل چې هر چیرته ، داذان په ځای اوږدې قولې وباسي ، بس تورې پګړۍ نرۍ عینکې ، خلک په اوغان پسې ورشکاري ، بې هغې هم دهزاره وو ،ان داودرامانخان دوخت نه دکوچانو سره جوړه نه ده ، وایي دموچی خونه بې هغې هم خوساوه چې باران پرې وشو نور بوی یې هم وایست ، نو ویریږم چې مرګ ژوبله رانشي . " محمداجان سوال وکړ ، " دا آبول اوګوما ویې بیا څه شی دی ؟" صفدر خان تارو اکا ته وویل ،" ته خوچاته غر وکره چې دوړدۍ راوړي ، تاسو به وری یئ !" تارواکا پاخید دصفې دژۍ نه یې چاته ناري کړې " نرسو لا، های نرسولا " بیا یې غږ کړ ، په دریم غږ یې خواب راغی " درخوړسومه !" صفدر خان وویل ، " دادکوچانو بازارونه دي ،دکوچانو هم نه ، دهزاره وو، ترکمنو ، ایماقو او کوچانو لوی بازارونه همدا دي . آبول دهري رود سهیل ته ، دبندبیان کوز اړخ ته ، دچنچران نه دیوې ورځې مزل دی ، ګوماو بیا دهري- رود قطب ته په اجرستان (غرجستان) کې دی . داستاسو کټغنی کوچان ،

درانی هم هماغلته راځی . زما ورور ماموریٔ لوغان په همدې دورانیو کې خیبښي وکړه او بیا اوس په کندوز کې میشت شو ، کوچانی ژوند یې پریښود، هماغلته مامور دی ، زما زوی رازیک جان او لور دواړه دهماغه په کور کې لوی شوي دي او یو څه لیک لوست یې هماغلته په مکتب کې زده کړی . کله کله زه هم ورځم ، دترکستان پریمانی ماهم لیدلې . " محمداجان وویل ،"نوولې هماغلته زمکه نه اخلې او ده شین کیږې نه ؟" صفدر خان تارو اکا ته وموسل ، " څه وایی؟ " تارو اکا وویل ،" دمړې ګیدې پاړسي ." په همدې کې ډوډۍ راغله دصفې په مینځ کې یې یو لیمڅی وغواړوه او ټول ورکوز شول . دصفې لاندې د چینې نری لښتی کوز بهیده ، لاسونه یې پکې پریولل . ګلاجان غوښتل دخپل بکس نه صابون واخلي خو په خپل نیت پښیمانه شو . ټولو په ګډه په دوو لویو ښانکو کې ډوډۍ وړه کړه ،بیانرسولا دیوې بلې تتی نه کورت ورتوی کړل او دیوې ارکارې نه یې غوړي پرې وروجغول . دګلاجان په تالو کې په اول ځل دلس کاله پخوا وطنی خوراک خوند غوټۍ وسپړدې . پس له ډوډۍ دماسپښین داوداسه ، لمانځه وخت شو . امامتی پخپله صفدر خان وکړه . ګلاجان تر اوسه هم نه پوهیده چې هغه به سواد لري او دده خط به یې خپله لوستی وي .

تارو اکا تر لمانځه وروسته لاړ او نرسولا ګلاجان او پلار یې یوې کیږدۍ ته چې صفې ته نژدې وه بوتلل . دشپې ډوډۍ هم پلار او زوی یوازې وخوړه . نرسولا ویل ، صفدر خان کوچانو کوز مرکې ته بیولی دی .

په بله ورځ صفدر خان مخکې ، نرسولا، دچایو دپتنوس سره ورپسې دمیلمنو حجرې ته راغلل.بهر هوالړه سړه وه ، بیګایو څه باران وریدلی و . دشودو سره پوڅه او کوچ هم وو چې دتناره د تاودې ډوډۍ په سر ویلي کیدل . نرسولا یې په سر بوره دوړوله ، اول یې خان ته او بیا میلمنوته ورکړه خوخان خپله ډوډۍ محمداجان ته ورکړه ، " زورورہ میلمه او کوربه خو پیژنه کنه !" پس له چایو ، خان وویل ،" نرسولا ، دازلمی درسره میږو ته بوځه ، زړه به یې تنګ وي، زه و محمداجان خان به دلته مرکه وکړو ." ګلاجان خپل پلارته وکتل، هغه ورته په ډاډګیرنه موسک شو ، " خان صیب رښتیا وایي ، څه دبوډاګانو په شان په کیږدۍ کې پروت یې ، ځه ورځه دکوچانو ژوند وګوره." بیا پاځیداو دنرسولا پسې له کیږدۍ ووت .

دویم څپرکی

نرسولا او ګلاجان دصندخان دکېږدیو دپینډې تـر څنګ روان وو . دیـوې کیږدۍ مخې ته یوه نجلۍ ولاړه وه او له لیرې یې دوی ته کتـل ، خو ګلاجان پوهېده دا امریکا نه ده ، نو لاره یې ورکړه نه کړه او همداسې وریـب دنرسولا پسې ، غره نه کوز دښتې ته ورښویېده .

شیطان ورته ویلې چې یو ځلې خوشـاته وګوره خـو ګلاجـان پوهیـده چـې دټولو کیږدیو نه خدای بلا سترګې دده ځار کوي او دپښتنو هغه دود ور په یـاد شو چې که دې ښځه مخې ته راغله نو هر څومره دې چـې زړه وي نیـغ ورتـه کتلی شې ،خو چې ترې تیر شوې او بیا دې شاته ورته وکتل ،خون دې په خپله غاړه . کوز په دښته کې څو سترګې لګیدلې تـورې رمـې وې . ګلاجـان پوښتنـه وکړه ، " داټولې دخان دي ؟" نرسولا وخندل ، " دولس کـوچـان پکـې شـریک دي." ګلاجان وویل ، " ماته ټول یو شان ښکاري ، دا بیا څنګه بیلوئ ؟" نرسـولا وویل ، " هره میږه خپل بچی پیژني او هر کوچی خپله میږه دبینادمانو په شان ، په بوی په رنګ ، په غوږو ، هر مال هم له بله بیل دی ." ګلاجان نه قانع کېده ، " بنیادمان خو نوم لري ، ژبه لري ؟" نرسـولا کـټ کـټ وخنـدل ، " میږه هـم غریږي ، خوته یې په لوز نه پوهیږې . پاتې شو نـوم ؟ راځه !" یـوه میږه یـې را ایساره کړه ، دغوږ په څوکه یې د چاکونښه وه ، " په دې باندې دتارو اکـا نـوم لیک دی . " ګلاجان یو څه خجالته شو . نرسولا وویل،" هغه سپی وینـې ؟ چـې سترګې پټې ، پروت دی.ته وار وکړه ." بیا یې نو یوه میږه په شا کړه او هلته لرې یې یوې بلې رمې ته یووړه او خوشې یې کړه .ناڅاپه د وریو بغارشـو ، دتارواکـا سپی را پاڅید ، په تراټ ، هغې بلې رمې ته ورغی او خپله میږه یې په منډو منډو تر هغې ځغلوله چې بیرته خپلې رمې ته راغله . سپی بیرته پریووت اوسترګې یې پټې کړې . نرسولا ګلاجان ته وکتل ، "پوه شوې؟" ګلاجـان ووېـل ، " بـس منـم دې ." یو وړوکي هلک خپل ډانګ ته تکیه وهلې وه . نرسولا ورغږ کړ ، " هلـه ، خوټې ، منډه کړه ، یو تالی راوړه ." هلک لاړ او دلرې کیږدۍ نه یې دلرګي یوه کاسه راوړه . نرسولاورغی یوه میږه یې په کـې راولوشله ، دشـودو نـه لابـړاس خوت چې ګلاجان ته یې ونیوله ، ګلاجان هم بې غمـه پـه سـرواړوله ، یـو څه خوږه لوړې لګیده .

ماسپښین مهال چې بیرته پاس وختل ، نرسولا لاړ چې ګلاجان ته ډوډۍ راوړي. محمداجان یوازې په کټ ناست و ، ګلاجان پلارته کتل خو هغه لګیاو ، په یوه چاقوېي دپښو نوکان نیول کوز په دښته باندې دوو ټپوسانو درمو او شنیلو دپاسه دورې کولې، یو کارغه هم ورپسې روان و او کله کله به یې په هغو باندې غوټې کولې ، دګلاجان هم تلوسه وه چې خان به یې پلارته څه ویلي وي او هم ویریده چې کار خراب شوی نه وي . پلار یې وویل ، " لکه چې کار مشکل شو ." ګلاجان چې په عمر کې یې داسې موضوع دپلارسره څه چې دهیچا سره نه وه برسیره کړې ، دشرمه سور شو خو دزمري زړه یې په ځان کې ځای کړ ، " څنګه؟" محمداجان وویل ،" دخان دبوجه زما پلارهم نشي وتلای" ګلاجان وویل ، " دپیسو خبره ده ؟" محمداجان وویل ، " یوه خو داده ، هغه دوه جریبه زمکه چې ماورته ګرو کړه ، په هغې کارنه کیږي . تاخوبه هم یو څه راوړي وي ، که نه ؟" ګلاجان موسک شو ، " ابا، نو زمکه دې ولې ګرووله ، ماسره پیسې پریمانه دي ." محمداجان وویل ، "څومره؟" ګلاجان وویل ، " بس پریمانه ، ته غم مه کوه ." پلاریې چاقو بیرته بند کړ ، " نو ، بس راویې ګنه !" ګلاجان صفې ته نژدې کیږدۍ ته لاړ ، دیو واړه بکس سره بیرته راووت . " هن، شل زره ډالره ." پلار یې چې دلوټونو بنډل ته وکتل نو یو څه په مایوسۍ یې زوی ته وکتل ، "بس همدایو بنډل ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ، "ابا ، دا دامریکا پیسې دي ، ډیرې درنې دي ، خان یې په قدر پوهیږي " محمداجان لا ټکنی و ، " دانوڅو افغانۍ شوې ؟" ګلاجان وخندل ، " څه ورپسې سرخوروې ابا، داسې یې وګڼه چې سل جریبه مځکه پرې اخیستلی شې ." محمداجان وغوړید ، "بس نو کاروشو ، خو اوس یې بل دنامسلم باچا شرط ایښی دی . " ګلاجان وویل ، " نور څه غواړي ؟" محمداجان وویل ، " وایي ، نجلۍ دې امریکاته نه بیا یې ، په پیښور کې دې کور واخلي ، په ناصرباغ کې یې کوم لوی سرای ، چار دیوالی موندلې ده ، وایي هماغه دې واخلي او کور دې پکې آباد کړي ." ګلاجان په فکر کې شو او بیا یې وویل ،" دابه هم خدای آسانه کړي." پلار یې وویل ، " ښه شو، ماناته نور امریکاته نه ځې. " ګلاجان وموسل ، " ابا ، ته نه پوهیږې ، خان داکور دځان دپاره غواړي، بس نور یې غم مه کوه ، ورسره ویې منه !"پلار په مینه وروکتل ، " مرداریې سترګې وخورې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان یو څو ورځې نه و ، نرسو لا ویل ،تللی دی دګوماو بازارته ، خدای دې خیر کړي چې دهزاره ګانو نه ژوندی راووزی . په هغه شپه تارو اکا دوی میلمانه کړل . اوس نو دهغه میرمن ، پدمه ، دمیلمنو سره ښه بلده وه ، دګلاجان نه یې دکاپروشین سترګو پوښتنې کولې . ګلاجان به هم خپل ځواب د هغې دسات تیری دپاره نور هم رنګین کړ ، ټولو به وخندل خو محمداجان به زوی ته بد بد وکتل . پس له ډوډۍ پدمې دخپلو پوښتنو لوری بدل کړی و ، "ګلاجانه ، ولې دې هماغلته کومه ببرسرې نه کوله چې اوله دې بسلمانه کړې وای او بیا دې نکاح ورسره ختلی ." ګلاجان وویل ، "ورکې که دکار شی پکې نه و ." پدمې وویل ، روهیلۍ خو نورې کیسې کوي ." ګلاجان غلی شو ، وایي، دهغه ځای خلک داسې پیمخې دي ، لکه ښاپیرۍ "ګلاجان وویل ، "ښاپیرۍ نه ، سرې بیزوګۍ." پدمې خبره نه پریښوده ،" په روهیلۍ خوبه دې سترګې نه وي سرې کړې؟" ګلاجان پلارته وکتل هغه وویل ، "نه بابا ، داحمدزو سیالی څوک پوره کولی شي ؟" پدمې وویل ، "دارښتیا ده خوزړه چې مین شي بیا سړی اور اوبوته ځان اچوي ." تارو اکا وویل " ته نو زیاتی غلې سه ، میلمانه مه ځوروه ." خوپدمه ابۍ نه ایساریده ، " ته هسې ځان نانګاره اچوې ، ټولې کیږدۍ پرې خبرې دي . زه خو پرې خوشاله یم ، خوکه خدای دا ماملا خرابه نه کړي ." تارو اکا وویل ، " خرابی په څه کې ده ، ګلاجان ښایسته زلمی دی ، احمدزی به نه وي خو پښتون خو دی ، په امریکا کې به یې کار بار جوړ وي ، نو خرابی پکې چیرته ده ؟" پدمې ابۍ وویل ، " هسې ماسره سودا وه چې خان نور اګر مګر پکې راونه باسي ." تارو اکا په خندا وویل ، " نو ته ولې سودا کوې؟" پدمې ابۍ ګلاجان ته وکتل ، " داتور سکاڼ داسې راته خوږ ډې ، لکه خپل ورور. ګلاجان له شرمه سور شو .

تارو اکا موضوع واړوله ، " هلکه ګلاجانه ، راځه چې لاړشو ، دغرڅو ښکاردرباندې وکړم." [۴۳] ـان وویل ، " زما دلیندې سره ښکار زده ، دتوپک ښکار مې نه دی کړی ." تارو اکا په تعجب وویل ، " داڅنګه کیدای شي ؟" محمداجان وویل ، "رښتیا چې مونږ کتغنیان چندیانې دتوپک شوق نه کوو .زه خپله ، میرګن نه یم خودلقي په جنګ کې یوڅه دتوپک سره اشنا شوی وم، هغه مې هم اوس هیر کړی ، هغه وخت دنباله پورتوپکونه وو چې ازبکو ، ملتیق باله

او دابراهيم بيګ نه يې ولجه کړې وو. "تاروا کا پوښننه وکړه ،" دابيا څوک و ؟"
محمداجان وويل ،ابراهيم بيګ دازبکو يو مشر و چې ياغي شوى و ، دبلشويک سره يې په جګړه کې ماتې خوړلې وه او په بدخشان افغانستان ته را اوښتى و ، هغه وخت هشت نفري وه ، مانا په اتو کسانو يو عسکر . زه په همدې کې عسکرۍ ته جلب شوى وم او دابراهيم بيګ سره مو جګړه کوله .شاه محمود خان وزير دحرب و ، لکه چې روسانو ويلي وو چې افغانستان دې ابراهيم بيګ ته پناه نه ورکوي او حکومت هم منلې وه او مونږ يې په ابراهيم پسې ليږلي وو.
هماغلته مې دټوپک چل زده کړ، خو مونږ په کتغن کې چندياني دټوپک کسب نه کوو او چاچې داصلي ځاى نه راوړى وي هغه ټول زنګ وهلي او لوګو تور کړي دچت نه سرپه ځيرې خوړند دي ." تاروا کا وويل ، " راځئ يوه تماشه دروښيم !" دوى يې يوې بلې کيږدۍ ته روان کړل . په کيږدۍ کې يې نياليچو او ليمځيو دډيرۍ له مينځه يو توپک راوايست ، "داکلاشنيکوف دى ، روسان په همدې جنګ کوي ، دايې چينايي ساخته دى ." يو بل يې راواخيست ، " داشل ډزى دى ، نورخوبنه دى خو دروند دى ." همداسې يې پسې تومانچې او نور نوي نوزى توپکونه را ايستل . ديوه بل کونج نه يې له يوې متۍ ، دناک په اندازه تور غونډاري راوايستل " دې ته ګرنيټ وايي ، بس لاسى بم دى ، داکړۍ وينئ ؟ داپه يوې ستنې پورې نښتې ، چې ستنه راوباسئ او داشى اړتاو کړئ نو بيا زورور بم دى ." محمداجان کلا شنيکوف توپک دې خواها خوا اړاوه ، يوځلې يې دکيږدۍ نه بهر يوه ميږه په نښه کړه ، خو بيا يې بيرته توپک تارو اکاته ورکړ ،" داخودې لوى ميخزين جوړکړى دى ، په دې څه کوې ؟"
تارو اکا وويل ، " وسله ښه ده ، دنارينه ووګاڼه ده ، ګلاجانه هسې دې عمر بې دټوپک دنيشې تير کړى دى . داس سپرلي څه کوې ؟ خپل دښمن بوټ راواړوه ."

دريم څپرکی

يوه هفته تيره شوه خود صفدر خان درک معلوم نه و . ګلاجان ترور و ، ډير يې زړه کيده چې يو ځلي يې روهيلۍ ليدلې واى ، خو امکان يې نه و . تارو اکا به هره شپه ياد دوى کيږدۍ ته راته اويا به يې دوى وربلل . بده يې لا داچې هره ورځ به بره ګۍ کوز د بهسودو په ښار الوتلې، ددوى دغره په لمنو به

يې هم دورې کولې اوبيا به ورکې شوې. يو سهار وختي ، صفدر خان بيرته راستون شو ، دچاى په وخت يې ويل ،" دبازارونو خونده نه وه ، هزاره گان کوچانو ته برګ وو، جاسوسان هم ډير وو ، داسې خلک چې موږ پخوانه وليدلي ، لرو برکيدل ، بره ګي هم ډيرې الوتې ، په دې مو امنا وکړه چې زياتي نو دهزاره ګانو خبره ، " او کابل ګنده شده .." صفدر خان دتارو اکا نه پوښتنه وکړه ، " ميلمانه خو به نه وي درنه خپه شوي ؟" محمداجان وويل ، " نه، سات موښه تير شو ، دتارو اکا ميخزين مو وکوت ." تارو اکا وخندل ، " د خان چې وګورې ، زما به درته دلانځکو ننداره ښکاره شي . " صفدرخان وويل ، "يره، نور دلته هم ګذران مشکل دى ، لکه چې دکوچاني ژوند نه لاس په سرشوو." محمداجان وويل ، " په دې لالهانده ژوندکې مو څه ليدلي ، ما وويل ، په کندوز کې به مسته زمکه درته واخلم ، پاتې عمر به مو اوبه په نس کې تاودې شي . " صفدر خان په جدي‌لهجه وويل ، " محمداجان خانه ، ته دکوچانو دعيش نه څه خبر يې ؟ بس په يوه ځاى ، لکه جاى بند غويان پراته يئ ، هماغلته زرغونيږئ ، هماغلته مرئ . کوچاني ژوند يوازې دشودو او غوړو تنده نه ده ، يو قسم ته آزادي ده ، دخداى دزمکې پيژندل دي . موږ دزمکې سينه نه خيرو ، څه چې خداى دزمکې نه راوباسي ، بس په هماغو شومه کوو . زما ورور اوس دزمکې بنده دى ، سبا به دزمکې بنديوان شي ، زمکه به ميراث خورو ته پاتې شي . زمکه دخداى ده ،بل بنى بشر دهغې مالک نه دى ." محمداجان وويل ، " دا اوښان او ميږې هم دخداى مال دي ، تاسو به ترې ځئ ، دوى به پاتې وي."

صفدر خان وموسل ، " بيغمه اوسه ، که ميږه ده ، که اوښه ټول زموږ پسې راروان دي. خو زمکه به پاتې وي او زميندار به يې په نس کې ننوزي ." ګلاجان دبحث داړولو کوشش وکړ ، " نو اوس ، ستاسو فيصله څه ده ؟ بيرته هوارې ته کيږئ او که پاتې اوړى همدلته تيروئ ؟" خان وويل ، " نه ، بلې هفتې ته بيرته ځو . يو څه ميږې مو په آبول کې واخيستې ، هغه چې راورسيږي، بيا نو کوچ دى.

په هغه شپه ، لکه چې دپلان له مخې وي ،ګلاجان دتارو اکا سره سم بل کوچې‌کره په ميلمستيا لاړل،او محمداجان د صفدرخان سره پاتې شو . پس له

دوړی خان وویل ، " دایوه هفته مې په آبول کې ستا په جرګې فکر وکړ . ته خپه نه شې ، ګلاجان ښه سنګین او پوه سړی معلومېږي . مادرته حال نه دی ویلی ، خو رازیک جان هم په خطونو کې دهغه صفت کړی او دخپلوي اشاره یې رسولې وه ، نو ګویا هغه هم راضي دی . روهیلی خو یې نه وایي خو دمور دقراره یې ، لکه چې هغې هم په امریکا کې ورسره لیدل کتل کړي . که دپیسو خبره وي خو زه ښه خبر یم چې ګلاجان دختکو ښه مست تجارت روان کړی دی . خو زه پکې زړه نازړه یم . خپه کیږې به هم نه ! " محمداجان وویل ، "نو ولې ؟ موږ درته سیالان نه ښکارو ؟ بیشکه چې احمدزی زموږ ستانه ، زموږ مشران دي ..." صفدرخان خبره ورغوڅه کړه ، " نه ، دسیالی خبره نه ده ، پښتانه ټول یو مني دي ، نیم مني پکې مه غواړه . زما دې ته سودا ده چې نجلی هم درازیک جان په شان رانه ورکه نسي ، بل اولاد خونه لرم ، بلـه دا چې که خدای دا بلاوې لرې کړې ، نو زموږ ژوند خو تاته معلوم دی ، شپه موپه میږتون ده . اوس یې پرېښودای هم نسم ، دملک بابا وصیت و چې قام بـه سره یو لاس ساتم . خدازده چې زما دلاسه پوره ده که نه ، خو بنده دخپل کوشش پورې ګرم دی . نو نمت مې دادی چې نجلی همدلته په خپل قام کې خوندی کړم ؛ رازیک جان هم را وغواړم او بس کوچاني ژوند دی ، نن دلته سبا هلته ، تیروو به یې ، قام به هم پیغورونه نه راکوي ، چې نجلی دې هم پردي ته ورکړه او هم دې پردی له لاسه لاړ . که ګلاجان سل وارې وایي چې په پېښور کې پاتې کیږي ،خو زه چې دده دکار و بار نه خبر یم طاقت به ورنسی او ظلم هم دی چې دده کارتیار جوړ دی او زه یې ورباندې ورانه کړم ."
محمداجان وویل ، " سودا په رضا ده ، خپله لور دې ده ، خپله خوښه دې ده، ماخو خپل زوی درته پیشکش کړ ، ستاټول شرطونه مې ومنل ، چې ته یې نه قبلوې ، نو تیره په خپل ځای درنه ده ، موږ ته رخصت راکړه ، سبا درنه روان یو." بیانو ډیر وخت خاموشي وه . دواړه په فکر کې وو . په همدې کې ګلاجان او تارو اکا دمیلمستیا نه راستانه شول .

په هغه شپه پلاراو زوی تر نیمو شپو دزړه خواله وکړل او په آخر کې ګلاجان وویل ، "ابا ، نوره نو یوه لویه تیره پرې راواړوه او سبا ته به لـه خیره پیښور تـه روان شو ، بیا به یو څو خوږې شپې سره تیرې کړو ، زه به دې کاغذونه سره سم

کړم ، ویزه به درته واخلم او بدر به دې امریکاته بوزم . زه بې هغې هم چندیانې په دهقانۍ نه پوهیږم ، هسې دړندو په ښار کې یو سترګی باچاوي ، ته به هر څه راته سم کړې. دصفدر خان خبره هر ځای دخدای زمکه ده ، بس هماغلته به سره ګډ اوسیږو ، چې ملک ته مو خدای رڼا راوستله ، بیرته ځو او ګروکړې زمکه دې اور واخلي ، د چاخبره نیم کندوز به درته واخلم."

محمداجان وویل ، "سمه ده ، اوس نو بچیه ویده شه چې سبا اوږد مزل لرو، ربنتیا دلارې پوښتنه به کوو چې په کومې پوستې برابر نه شو ، خو دسبا کار به سبا کوو ، مالمونځ نه دی کړی، بس ته ویده شه ." چې ګلاجان بړستن په سر راکش کړه ، محمداجان په مینه ورته وکتل ، ورغی او دبړستنې پیڅکې یې دلیمخې لاندې ټینګې کړې او په کرار غږ یې ویل ، " چې بچی مې دییلاق ساړه ونه وهي ." ګلاجان سرله بړستنې وایست او پلارته یې وموسل .

څلورم څپرکی

بره ګی له لرې ښایسته ، ښویې ښکارې او غږیې هم نرم او یکنواخته وي ، خوله نژدې بیخې بل ور وي . ټول دا وسپنې سیخونه ، مردار رنګ ، څه دپسرلی دخوشایانو په شان شنه ، څه خیرن تور ، غږ یې یوه بلا ، هغه شمال او سیلۍ چې شاوخوا ترې تاویږي او دوړې په هوا کې هغه یې لا بله بلا . پیلوټ یې ، لکه میږی ، دوسپنې ټوپۍ په سر برګه تنګه کورتۍ ، تور ملاوستنی چې توره تمانچه ترې راځړیده . پلار او زوی دکیږدۍ له وره ورته کتل چې دصفدر خان او تارو اکا سره غږیږې . محمداجان دسفر بکسونه په یوه خره باندې چې دلارښود کوچي سره یې یو ځای کرایه کړي ووټینګول . یوڅه ډوډۍ ، خواږه چې نرسولا بیګا شپه ورته راوړې وو په خره باندې سر باری کیښود ، بیا یې په خریداری نظر ورته له لرې وکتل چې با رټینګ او انډول برابر دی که نه ، یو څو ځلې یې نور هم بکسونه سره ومنجول، پړی یې ټینګ کړ، دکتې پیاړمه او تانګ یې سره راښکل صفدر خان لا هم دهلیکوپټرې دپیلوټ سره په کوم جدي بحث لګیا وخو غږ یې دومره جګ نه و چې دوی ته ورسیږي . محمداجان او ګلاجان یو څه انتظار وایست او ځانونه یې دخره او دځپلو دشاپیټو سره مشغولول چې که خان خدای پامانۍ ته وزګار شي .

تارواکا راغی او دوی ته یې دتګ اشاره وکړه ، محمداجان او ګلاجان ورسره روان شول . کوچې ددوی تر شا خر دصفې نه مخ په دښته روان کړ . دوی چې له صفې کوزیدل صفدر خان پرې غږ کړ، " څنګه بې خدای پامانی روان شوې ؟" بیا یې دپیلوټ سره څه وویل ، او دوی ته راغی . په کراره یې ګلاجان ته وویل ،" زه خودلته په مشالفت اخته سوم، نو دابنه سوه چې تاسو پښې وباسئ ، دروس په بچیانو اتبار نسته ، که خبر سی چې ته دامریکا نه راغلی یې ، تاته به هم بلا بوته کړي ؟" ګلاجان وویل ، " دوی ولې راغلي ؟، ستانه څه غواړي ؟ صفدرخان په ټیټ غږ وویل ، " کابل ته ، که شوروی ته ، که خدازده کوم دکاپر ملک ته مې بیا یی . نجیب رالیږلي دي ." ګلاجان وویل ، " که په زوره دې نه بیا یی ، نو ورسره مه ځه !" خان موسک شو ، " چې دزور خبره نه وای ، نو بیا دهلیکوپټرو سره ولې راتلل . نه وینې چې پنځه کسه برچه پک نور لا هماغلته په بره ګی کې دده امر ته تیار ناست دي ؟" ګلاجان تارو اکا ته وکتل او بیایې وویل ،" پنځه توپک والا نوڅه دي ؟" مګر خان نور مهلت ورنه کړ، " بس ځئ ، الله موملل ." بیا یې ګلاجان ته وکتل ، غاړه یې ورسره ورکړه ، "ته ښه تکړه ځوان یې ، خوخدای به مودخپلوی نصیب نه وکړی . رازیک جان ته به زمونږ ډیر سلام وایې او ورته وایې به چې بخت وشنې ، که پلار دې له دې دړکې ژوندی راووزي ." ګلاجان ، محمداجان او تارو اکا دصفې نه کوز او کوز مخ په دښتې ورشیوه شول .

تارو اکا ډیره لارددوی بدرګه وکړه ، بیا یې کراه کړي کوچې ته هدایت ورکړ چې په کومو لارولاړ شی او چیرته شپه وکړي . دخدای پامانی په وخت کې محمداجان وویل ، " تارو اکا ،د خان ددې ماملې نه خو ماته دوینو بوی راغی ." تارو اکا وویل ، " ښه نو ، خیښې همداسې وې ، کله کیږي اوکله نه کیږي ، تاسو مه خپه کیږئ ، دوینې دبوی خبره مه کوئ ." محمداجان وخندل." دخیښې په خبره خومونږ بیګالویه تیره کیښوده ، هغه مې نه ښودله . زما مطلب ددې هلکوپټرې راتګ او ددوی ګواښونه وو. زه په دې کې دحکومت کوم چل وینم ، چې صفدر خان ته کوم ضرر، خدای مه کړه . ونه رسیږی . " تارو اکا وویل ، " نجیب هم ځان په احمدزو کې ورګډوي .ځوځلی نور یې هم په صفدر خان پسې احوالو نه لیږلي وو، خو هغه ډیر سخت ځواب

ورکړی و، ویلی وو چې تا داحمد زو پوزه په روسانو غوڅه کړه ، نورتــه د هیڅـا زوی نه یې . خو داخلی یې وسله وال سړي رالیږلی او که بویې تــه والله اعلـم که نور دژوند څکه وکړي . دایې تاسو سره پښتو وکړه چې رخصت یې کـړئ او که نه تاسو هم پکې لتاړوئ " ګلاجان وویل ، " هغه بله ورځ دې دوسلې په بـاب څه ویل، " تاروااکا وویـــل ، " مـا ویـل دنارینــه ګانه ده ." ګلاجـان وویــل ، " نــو داګانه، داپسول به کومې ورځې ته ساتې ؟" تارو اکا محمداجـان تــه خیر شــو ، "څه بلواراباندې جوړوې که څه بلا ؟" محمداجان وویل ، " تاسو دپنـځو وسـله والو دمقابلې نه یئ ؟" تارو اکا په خپلې سپینې ږیرې لاس تیر کړ . " ترکسـتانیه ، دومره سره یې مه خوره." بیا یې له ډیر ځنډ فکر وروسته وویل ، " بـس چـې یـو ځلې تاسو په خیریت دکنډونه واړوو، یو فلان خو به ورته جوړ کړو." محمداجان خپل زوی ته وکتل چې په تعجب پلارڅاري، بیا یې وویل ، " ګلاجانه ، لکه چې زموږ شپه دهندو لاندې شوه . تارو اکا ، ته خو ، ابی ته وایه چې ترخـې چـایې راجوړې کړي ، ترکستانی خوچای ناخورده جنګ نشي کولی ،نو بیا بـه داستا فلان جوړ کړو. خو اول به خان ته احوال کوې چې په هر رقم کیږی، خپل ټګ به تر سبا ځنډوي، که نور نه شو نو پیلوټ اوملکري یې ټول میلمانه وساته . "

پنځم څپرکی

په همدې وخت کې ،هلته دصفې په سـر ، صفدرخـان او پـرچمـی پـه دوو کټونو څنګ په څنګ ناست ووخو خبرې یې دیارانې نه وې تریخ بحث روان و.

- په دې خونه شو چې نجیب الله به خپـل قومـی بولـې او زمـوږ پـښې بـه وهې.

- مادرته وویل ، چې په هغې ماملې کې زه نــه وم ، هغـه داشـرارو او تاسـو ترمینځ وه او کوم جاسوس به خبر ورکړی وي .

- هو ، زه هم همدا وایم ، خو دا جاسوس ته وې .

- داخودې ډیره سپکه خبره وکړه ، ډیرسور او شین کیږې ، ډیر بړبړوایې !

- داخکه چې دخلکو زور راسره دی ، دخلکو زور دخدای زور دی .

- زه دتاسره دبهسودو دتګ نه نه ویریږم، خو وایم دلاس غوټه په غاښوولې خلاصوئ .

- صفدره ، زما سره دومره وخت او دومره حوصله نشته چې دلته درسره پنج وشش وکړم . بس پیګیر صیب غوښتې یې او زه دې بیا یم .

په همدې کې دتارو اکا زوی مختیار ستمیدلی صفې ته راوخوت ، دپیلوټ پنځه تنه توپک والا دصفې څلورو خواووته برچه پک ولاړو . خان ته یې پټه اشاره کړه . هغه چې ودرید نو سپایانو برچې ورته نیغې کړې خو منصبدار سروښوراوه او توپک والا توپکونه بیرته اوړو ته کړل . صفدر خان او مختیار له صفې کوز شول اویو څه سره وپسیدل . مختیار روان شو. صفدرخان په بیرته راتګ کمزورې موسکا وکړه ، "زما خیال دی چې دوه اوښان په ماین لګیدلي دي ، نه پوهیږم چې ستاسوماینونه دي او که د اشرار و خو زمااوښان پکې سټ شول ."

پیلوټ وویل ، " چې بدګرځی، بد به پرځی. " صفدرخان په زور وخندل ، "خلقي صیب ، په هر شی لګیږه خوزما داوښانو نه لرې ګرځه ، اوښان خو اشرار نه دي چې ځورلې ورته کوې !" پرچمی په غوسې خبره بل خواته واړوله ، "بس روانیږه چې پیګیر صیب درته منتظر دی ! صفدرخان وویل ، " په تانه پوهیږم خوداحمدزو دود دادی، چې ډوډی دربانډې ونه خوري ، دکور نه یې تللی نشي ."

بیا یې مختیار ته چې سپایانو دصفې لاندې کښینولی ورغږ کړ ، " هلکه ته ولې غلی ناست یې ، غرغړې ته خومابیا یې. هله ورځه میلمنو ته ډوډی راوړه !" چې هغه روان شو نو بیا یې ورغږ کړ ،" هغه بل سپایی ته یې هماغلته بره ګی ته یوسئ چې هغه خواره کی ګزمه کوي ." په خپله خان ویالې ته کوز شو او چار اندام یې وکړ ، بیا یې شړی وغوړوله اوپه لمانځه ودرید. سپایانو هم په بیړه اودسونه وکړل او دخان شاته ودریدل . پرچمی په غوسه شو خو سریې ښوراوه او نور یې هیڅ ونه ویل .

شپږم څپرکی

ګلاجان تارو اکا ته ووېل ، " نوره وسله دې ستاوي ، فقط دوه تمانچې او هغه ګرنیټونه راواخله ." پنځه ګرنیټه یې تر ملا وځړول ، " اوس به هغوی په ډوډی لګیا وي ، همدا تره غونی ماښام یې وخت دی . " چې بره ګی ته ورسیدل نو نرسو لاهم هماغلته دسپاهی سره ناست و ، ډوډی یې ورسره

خوړله. تارو اکا په نرسولا په قهر شو ،" هلکه ، دخدای نه نه ډاریږي چې ډوډۍ دې په خاوره ایښې ده ، داڅنګه پښتـون یې ، دمیلمـه سـره سـړی همداسې کوي؟"

سپاهی یې پاخاوه اولږ لرې په یوه ځګه یې خپل څادر ورته وغوړاوه ، "بس کښینه او ډوډۍ په کرار وخوره . هغوی خو به خدازده څه پولاوونه خوري خـو ستا په برخه سړې وریژې او مستې رسیدلې دي ، داځه قسم میلمـه پالنـه ده ؟" سپاهی هم دننګرهار سړی معلومیده ، ویې ویل ، "موږ هم خدای وهـي او هـم موبنده. هم مو اشرار وهی او هم خلقیان، دهیڅ بنې نه شوو. "

تارواکا خوړه مرکه ورسره شروع کړه ، خوپه ترڅ کې یې پـاس د غـره ډډې ته کتل چې دصفي نه څوک راروان دي که نه .

ګلاجان نرسولاته اشاره وکړه او دواړو ځانونه دبره ګی شاته ورسول ، هلتـه یې یویودغه پنځه ګرنیټونه دبره ګی دوسپنیزو اربو لاندې کیـښودل ، دواړو بـه اربه په اوږو یو څه ښورولـه او یوه ښویه ډبره یې تر لاندې کولـه او ګرنیټ بـه یـې ورباندې کیښوده ، بیا یې بیرته اربه وربانده راوستله. داکـار سخت و ، ځکـه بره ګی درنه وه ، نو دوی مجبور و چې اول دهغې لانـدې ځای یـو څه غـوڅ کړي بیا تیره پرې کښیږدي ، ګرنیټ به یې وربانده کیښود او بیا به یې دتیـږې لاندې نورې ننه ایستې همدومره چې ګرنیټ دتیږې او دبره ګی دارابې لاندې ښه مضبوط شي . بیا نو ګلاجان په ځان کلیمه تیره کړه اوپه اتیات یې دګرنیـټ ستنې وښکلې .همداسې په خاپوړو بیرته دبوټو له شاتارو اکا اوسپاهي ـ لمه تـه ورسیدل . تارو اکا وویل ." څنګه شو، کتی مو دمیږې لاندې کیـښود؟" ګلاجـان وخندل ، "کتی نه و ، ډوډۍ و. میږې په اول کې په ښکرواهه خو بیـا مـو یـو څه دمور دپچو غوشايي په ډډې پورې وموښل ، ایله یـې ومانـه ." تـارو اکـا وویـل "دابې پیره شی همداسې تکارې وي ،دبل په بچي پی نه راپریږدي ."

هلته دصفي په سر هم د ډوډۍ په سر دپیلوټ او صفدر خان تر مینځ موافقـه راغلې وه یو څه یې ډوډۍ مخې ته دریده ، ځکه هغـه هـم پښتـون و اویـوڅه دصفدرخان تجویز ورته معقول ښکاره شو چې دابه کار نه دی چې هغـه لاس ترلی په هلیکوپټر کې بوزی اوډټول احمـدزي دښمنـی پـه غـاړه واخلـي . یوڅه دپیګیر سره د خان دپیژندګلو دعوه هم وه . پیلوټ که پرچمی وکه یې په

روسیه کې تحصیل کړی و او د ک ج ب روزنه یې لیدلې وه خو پښتون و او په دې پوهیده چې دسپین ږیرو اوملکانو سپکاوی ښه نتیجه نه ورکوي . ده ته دا ارزښتونه مقدس خونه ښکاریدل خو په مارکسستي تحلیل دهغو خیال ساتلو دده د هدف سره مرسته کوله او هدف تر هرشی مهم و . نویې پس له ډیره فکره وویل ، " خان صیب دخپلو زړو اوسپکو خبرو معافی غواړم، هسې مې پیشرو کاوه او که نه ماته خو معلومه ده چې په موږ پښتنو کې ، بیا په تیره په احمدزو کې چې تیره یې په ټولو درنه خیژی ،دداسې خبرو کول ناروا دي ، خوزه هم مجبوروم. اوس مې چې ستا نمک وخوړ ، نو همداسې به وکړو .موږ به رخصت شو ،خوپه دې شرط چې راسره لاس راکړې چې ترسبا غرمې پورې به ضرور ولسوالۍ ته حاضرېږې . " خان وویل ،" که ژوند و ، نشالا چې همداسې به شی !" پیلوټ پاڅید ، په هغه نورو کټونو باندې چې دده پنځوباډی ګارډانو ډوډۍ خوړله هغوی هم په عسکری بیړه دکټونونه ښکته شول او په داسې حال کې چې دځینو لاسونه لا غوړوو اوځینو شخوندونه وهل ده ته تیارسئ ودریدل . پیلوټ ددې دپاره چې خپل جدیت وښیي ، بې له خدای پامانۍ له صفې کوز شو، یوه سپاهی لاسي برق نیولی سپایان ورپسې ، هلکوپتر ته روان شول . هلته محافظ لا دتارو اکا سره په ډوډۍ ناست و ، هغه هم ټوپ کړ . پیلوټ وویل ، "دابوډا څوک دی او چا اجازه ورکړې وه چې هلکوپترې ته نژدې شي ؟" تارو اکا وویل، " بس ئو یوه مړۍ ډوډۍ مې راوړه چې میلمه وږی لاړ نه شي ." ددې سره تارو اکا روان شو ، خو شاته یې میلمه ته وویل ، "بس نو ماخو درته ست وکړ چې شپه همدلته تیره کړه ، سبا به دې زه په اوښ ورسوم ، خو..." پیلوټ خبر ورغوڅه کړه ، "بس نو ډیرمه ټتیره ، سپاره شئ ." په خپله دهلکوپترې چارچاپیره وګرځید اوبیا سپور شو .

ګلاجان اونرسولا لرې په تیاره کې دبوټی ترشاپټ وو، تارو اکا چې ور ورسید نو هغوی کش کړ ، ټول په ګونډو شول .هلکو پتره یو ځلې چالانه شوه خوبیرته مړه شوه . بیا چالانه شوه او ډیر ساعت ځای په ځای چالانه وه ، دلوګیو غوړاسکې ترې هره خوا ختلې او پیلوټ ریز ورکاوه چې ماشینونه تاوده او نلکۍ صافې شی . بیا نو ، داوښ په شان الوتکه سره ومنجیده ، دګلاجان زړه په درزاشو ، هلکوپتره یو څه په هواشوه ،خوبیرته کښیناسته ، بیا جګه شوه ، په

همدې کې ګرځ شو .هلکوپټره لږه لرې راپریوته خو ورسره لویه چاودنه وشوه اوټول ملک رڼا شو.

ګلاجان فکر کاوه چې اوس به ټول دکلاشنیکوفونو سره ترې راودانګی اوپه دوی به یې راپریږدي . دوی هم دتارو اکا وسلې تیارې نیولې وې.خو دیوې چاودنې پسې بله هم راغله او دادوسلو د صندوقونو وه ، هرې خواته دمرمیو شغهار و. ډیره شیبه پس غږو نه او شغلې غلی شوې، خو هیڅوک راونه وتل ، هماغلته سړ شوی وو. تارو اکا ووېل ، " ارمان مې دمحافظ دی ، ماورته وویل چې شپه پاتې شی ،خواره کی هسې جلبی عسکر و..." له لرې نږدې کوچان دلالټینونو سره دغره په ډډه راروان وو .تارو اکا ټولوته ویل چې ، نور نه پوهیږو، بره ګی څنګه اور واخیست ،بس چې په هوا شوه کوم ماشین یې خراب شو که څنګه خو اور یې واخیست ، البته چې ټانکی به یې اور اخیستی وي." کوچان زبون وهلی ولاړ وو او دهلکوپټرې ننداره یې کوله چې اوس یې هم له ایرو دلته هلته لوګي ختل .

اووم څپرکی

دصفې په سرتیاره کې صفدرخان ، تارو اکا ، ګلاجان ، محمداجان څلور واړه دصفې په دووکټونوچې سره نږدې شوي وو ، مخامخ ناست وو ، دلالټین رڼا یې تته کړې وه . صفدرخان په کرار غږ ووېل ، هلکوتوره خوموو کړه ،خوزه مولکه چې په دې قمار کې بایلودم ." تارو اکا ووېل ، " خبره خوورانه ده خو هغوی به داسې ونه ګنې چې بره ګی موږتباه کړه ، خو بیاهم دلته ستا پاتې کیدن نه دی په کار ، همدانن شپه به کډې بارکړو ." خان ووېل ." خطر خوزیات دی ، خوهلته په آبول کې زما تقریباً درې سوه میږې پاتې دي او که دغو میلمنو ته نه وي ، تاته خو تارواکا معلومه ده چې کوچي ته میږې داسې دي ، لکه ناموس ، زه چیرته هغه پریښودای شم ؟" تارواکا ووېل نو څنګه چل کوې ؟" دلته خوستاپاتې کیدن ، دچاخبره روانه څنازه ده ، موږ به هم درسره سړ شو ." صفدرخان ووېل ، " داسې به وکړو چې خدای وکړي. زموږ کډه به دنرسولا...او میلمنو سره همدانن شپه رخصت کړو . زه به سبا ته لاړشم ولسوالی ته ، چې هغوی شکمن نه شي ، وبه وایم چې ددوی بره ګی په هوا کې اور واخیست او یا همداسې بله بانه به ورته وکړم، نور نو زما سره څه غرض لري ؟"

محمداجان په اول ځل ځان په خبرو کې شریک کړ، " دانو پــه لــوی لاس ځان لیوه ته ورکول دي ، چې هن دپلار پــور دې واخلــه .دخــانصیب پــاتې کیــدل خوپه هیڅ کتاب کې روا نه دې ." صفدرخان په ټولو نظر تیر کړ او بیا یې وویل، "تاسو زمادپاره توره وکړه ،اوماخوتر اوسه پورې توره نه ده کړې او د خالو بابــا پور را باندې دی، که وتښتم نو حکومت تاسو نیسي. "ګلاجــان هــم زړور شــوی و،" خدازده چې نور قام به دې ونیسی که نه ، ځکه دسر سړی ته یې او چې ته وتښتې نو هغوی پوهیږي چې اصلي ګناه ګار ته وې ، په نورو څه غــرض لــري . خو بیا هم په سلو کې سل سړی دانشي ویلی چې نورو ته به څه ونه وایي.خــو که ته پاتې شې نوزما په خیال هم سر لاړ هم سرسر ، تــه خــولاړې چــې لاړې ، دکوچانو نور مشران هم چې دلته پاتې دي خداکه یو هم ورنــه خــلاص شــي . نوزه خو په تاسو کې کشریم ،خو زما په فکر ستا او دکورنۍ دې دلته پاتې کیدل سمه خبره نه ده."

ټول غلي شول . ګلاجان هم فکر کاوه ، شپه په پخیدو وه اوکه ګلاجان دخانه ســره ویل ، " هلکه همدا یې وخت دی ." نو بیا یې وویل ، " زه په تاســو کــې هــم کشر یم او هم بې تجربې خوکه اجازت وي زه به یو تجویز وکــړم. " ټولــو ورتــه وکتــل او تــارو اکــا وویل ، " ډانګړ ګله ته لاورته ګورې؟" ګلاجان غاړه تازه کــړه ، " زه وایم خــان صیــب او تارو اکاو تاسو دکورنۍ سره همدا نن شپه روان شئ ، ابا مې هم دخانه سره روان کــړئ پاتې شوه د میږو خبره ، زه به دنرسولا سره لاړشو ، هماالته آبول ته ، هماغســې بــه یــې دهر یرود نه واړوو او دګوماو له لارې به د اجرستان نه په غزني او همداسې دقاری بابــا په زمکه به خوست ته درواړوو. " پلار یې پــه تعجــب وویــل ، " شــیطانه ، دانومونــه او دا لارې دې لــه چــازده کــړې؟" ګلاجــان وویــل ، " نرســولا ډیــر شــیان راښودلي دي ." صفدرخ ن سروښوراوه ، " دانو بیغرتی ده چې په میلمه ځان بارکړم. زه پوه شه کــارمې ، تاسو همداسې وکړئ ، کورنۍ مې پیښورته ورسوئ ،زه له خیره په میاشــت کــې ، دمیږو سره در رسیږم ." تارو اکا وویل ، "خان صیــب ، راځه چــې ددې ځوانکــي خبــره ومنــو، دټولو پکې خیر دی ." بیانو صفدرخان پاڅید او دصفې په سرېې پــه تــورې تیــارې کــې چکر شروع کړ.ډیر وروسته راغی اوګلاجان ته یې وویل ، " دا دګرنیټو تماشه هم تــاجوړه کړې وه . رازیک جان رښتیا ویلي وو ، چې ګلاجان لابله اشا ده !"

﴿۳﴾

لومړی څپرکی

په ایلبند کې سهار اوبه په مخ سړې لګیدې او پیتاوی بدنه لګیده خوپه پیښور کې لا دګرمی جوش او دمیاشوبې و . محمداجان دصفدرخان دټینګو ستونو سره سره بیرته دخپلو کتغنی مهاجرو سره په یوه سرای کې دیره شوی و . تارو اکا به ورځ پس ورته راته اوپه هفته کې یو ځل به یې دصفدرخان له لوری ورته ټینګ ست کاوه خو محمداجان یې چندانې پرداخت نه کاوه . نورو ته یې څه نه ویل خو فکر یې کاوه چې ، نور مې څه شیروار درسره دی ؟ په ګلاجان هم په غوسه وچې پوره میاشت لادرکه و . دځان سره به یې خبرې کولې ، "دلوده زویه ، هسې په کلا مکارۍ دې ځان دمرګ کومې ته ورکړی دی . " بیا به یې سرپه پښیمانۍ وښوراوه ، "تو به مې دې وي خدایه ، زما دګلالي زوی او مرګ تر مینځ اووغرونه ،خوکه نه وایم دغمه یې وایم ، داخه کلا مکاري وه ، هلکه خومیرې دي ، دسړي سرخونه دي چې تابیا دځانه رستم جوړکړ ، هغه هم دداسې سړي دپاره چې زموږ خبره یې سپي ته واچوله . خپل کورته ، خپلو زمکو ته یې بیره وه او هره ورځ یې فکرونه کول چې کوز پټي ته به چاسره ورکړې وي که نه ، چرګی غویي ټوخیده چې اوس به څنګه وي ؟ او دپیښور ګرمی هم په مخ سپینکۍ وربادې خیژولې وې .

دویم څپرکی

صفدرخان ګلاجان ته ویل ، " کتغنیه تاسو خو پښتانه یئ ، په دې کې هیڅ شک نشته ، او ستا دمیړانې نه نرسولابنه اګاه کړم چې څنګه نژدې وچې دیوې میړې دپاره ځان مرګ ته ورکړې ، خونن به دخالو بابا پښتو او پښتون هو بهو درته بیان کړم چې سر دې ښه خلاص شي . " ګلاجان او پلار یې په دې سهار

صفدرخان وربللي و ، بلکه يو هفته مخکې يې خبر ورکړی و چې په پلانکی‌ورځ د خان خاص ميلمانه يئ . محمداجان پخوا ځوځلی دصفدرخان بلنوته د "نـه" ځواب ورکړی و او بهانې يې کولې چې ګلاجان اسلام آباد تـه لاړ دی چې دسفر ويزه واخلي ؛ ياپې دمريضی عذر وړاندې کاوه ، خو داځلی پخپلـه خـان کمپ ته ورپسې ورغی او دوی ته يې بله لار پرې نه ښوده .

پدې ورځ نو دکيږدۍ مخې ته لوی ميداني کې ځلـورو خواووتـه ليمـڅی غوړيدلي وو او چې ګلاجان دغوی ورسيدل نوکوري چې لس شل کسـه ، چې ګلاجان پوه شو ، کوچيان دي ، په ليمڅو ناست واوپه جګ آواز يـې خـبرې او خنداوې کولې. دګلاجان يو اړخ ته په خپله خان او بـل اړخ تـه يـې تـارو اکـا ناست وو ، پلار يې بيا دتارو اکا بل څنګ ته و .

صفدرخان په لوړ غږ دګلاجان نه پوښتنه وکړه ، "سـفر ښـنګه و ، پـه لار کـې خوبه برګيو اوپاټکونو په عـذاب کـړی نـه وې ؟" ګلاجـان وويـل ، " نـه ، خـير خيريت و ، ميړې مې په خوست کې دنرسولا سره پريښودې ، زماتادي وه ، چې بيرته په خير امريکا ته روان شم ، پيښور ته سـتون شـوم ..." صفدرخـان وويـل ، "ښه ،نوته بيرته روان يې ؟"

محمداجان په خبرو کې ودانګل ، " بس نو نور په پيښور موږ څه شنې کرلې؟ زه به څم کندوز ته او دده دې په مخه ښه وي ." صفدرخـان وموسـل ، " تاسـو زوی پلار څومره سره خواږه يئ ، دغږ نه دې پوه شوم چې دګلاجان دبيلتانـه ويرکوې ." محمداجان وويل ، " بس نو ژوند دی ، کله ګته کله‌بايلات . موږ بلـه پتپيلې وه ، خدای بله راوکړه ." صفدرخان بيرته ګلاجان ته مخ کړ ، " ښه ځوان يې خو چې احمدزی وای ." محمداجان بيـا مداخلـه وکـړه ، " خـان صيـب ، برخې ازلي دی ، ته احمدزی يې موږ مومند ، ته کوچانی يې موږ ده شين ، تـه خان يـې مـوږ خـواران . نـوره يـې ولـې دومـره شـاربې .؟" صفدرخـان ، لکـه دمحمداجان خبره چې بابيزه ګڼي ، دګلاجـان سـره مرکـې تـه دوام ورکـړ ، "ګلاجانه تاخوبه زموږ دپلار خالو بابا نوم دتارو اکا نه ډير اوريـدلی وي هغـه بـه تل ويل چې دپښتون په غږو کې يو رګ دی ، په هغې کې کوم قسم شيطان دی که چينجی دی ، هره بلا يې چې بولې خو هلته چيرته پټ دی . دازوی مـړی بلا شي په داسې درانه خوب ويده وي چې په آسانه يې څوک ويښولی نه شي .

سليمان خيل چې په هندوستان کې لرې دې له مخې ټتی پاکوي ، هم داشيطان نه راويښيږي ، چې پښتون د خوارۍ ژرنده ساتي او دکبره مزدنه اخلي ، هم دازوی مړی ويده وي ، که په جنګ کې يې ګټي او بيا يې هيڅ بې هيڅه بايلی هم ددې چينجې چرت خراب نه وي ، هيڅوک نه پوهيږي چې کله ، خوداسې وخت هم راشي چې داچينجې په غونځيدو شي . خالو بابا خدازده لوستی و که نالوستی خو تل به يې دباباګانو شعرونه ويل او ډير کله به يې قومی شخړې هم په يوشعر کرارولې . نو يوه ورځ ، دبهسود په ايلبند کې ، چې دهزاره وو او پښتنو جنګ پيښ شوی و ، هغه دهمدې چينجې خبرې په مجلس کې کولې . هغه ويل همدا چينجې په پخوانو باباګانو کې - هغه دميرويس بابا او خوشحال خټک نوم واخيست - په ټولو کې غونځيدلی و . دهغه خبره ده چې چينجې ويده وي ، خير خيريت وي ، شيرشاه سوری دمغلو ددربار سړی وخو هغه وخت دا چينجې په کې وښوريد چې باچا په خپل دربار کې ، په خپلې ميلمستيا کې سترګېورباندې برګې کړې . خوشحال خټک هم د مغلو تنخوا خور وخو چې اورنګ زيب ورته سپک وکتل نو دا چينجې راوکتيده . احمد شاه بابا هم دايران سړی و ، په هغه هم همداکانه وشوه .چې دپښتنو هره کارنامه وګورې دهمدې زوی مړې دکتيدو نتيجه ده . پرنګی دووس بيا په دې رګ خبر و اوتل به يې خپلو خلکو ته ويل ، ويدې بلاوې مه راويښوئ . چې داوشي نو بيا پښتون خامخا وينې تويوي ، خپلې وي که ددښنه ." ګلاجان هم دخان دخبرو دتاثير لاندې راغلی واو هم حيران و چې داولې کوي ؟ ورو ورو غوړيدلي ليمڅي له خلکو ډکيدل . لرې دغره په ډډه کې دکيږديو نه دلوګيو غوړاسکی خپريدل . دصفدرخان په اشاره ،ځوانانو دډوډۍ مندې ترړې شروع کړې .دورتو کبابونو او وريجو ښانکونه راشيوه شول ، ځينو ميلمنولاسونه لږ لرې په يوه نهر کې پريولل او ځينو هغوی ته انتظار ونه ايښت . ګلاجان دخان ، پلار اوتارو اکا سره په بيل دسترخوان کښيناستل . " خان ويل ،"بسم الله کړئ ، ګلاجانه موږ کوچيان خو دکابليانو خبره اوغان غول يو، نورپخلی مونه زده ، بس بوټۍ غوښې دې چې سړپوو يې ." محمداجان وويل ، " خان صيب دابيخی پاچايي ډوډۍ ده . "خان ځواب ورنه کړ او ډوډۍ په کراره وخوړله شوه . پس له ډوډۍ دماسپښين دلمانځه اوږدې ليکې جوړې شوې ،بيا په خپله

خان امامتي وکړه . دلمانځه د خلاصيدو سره دميلمنو بله جوپه تياره ناسته وه او نور ليمڅي ، په بل ميداني کې ورته وغوړول شول . ګلاجان دې ته حيران و چې خان ولې نن يوازې ده سره جمه کوي ، حتی چې دده دپلار په ترخو خبرو ځان ناګاره اچوي . د خوراک لړۍ ترلوړ مازيګره روانه وه . لوبنی لانه وو تول شوي چې له ليرې دډول غږ رانږدې کيده . دډول دغږ سره ، همدا ميلمانه ، لکه چې بيا لمانځه ته دريږي ، په کراری سره ځنګ په ځنګ ودريدل، بيا يې کړۍ جوړه کړه ، چې دهر نفردزياتيدو سره کړۍ لوييده . دکوچانو اتڼ شروع شو .

پاکستانی مليشه چې چاورته په کوچيانی کمپ کې دبلو او يلې وو دخپلو کوټکو او زړو سرپوښو سره را غلل ، چار چاپيره يې مورچې ونيولې ، په پټه خوله يې ننداره کوله . ډولچي ورو ورو دانې ايستلې او په ډيرې لتی يې ورسره قدمونه اخيستل ، کله به يې داتڼ چيانو پښوته کتل او دډول تال به يې ورسره برابراوه . کړۍ به کله په ډولچی را تنګيده ، بيا به بيرته لکه غوټی چې وغوړيږي پراخيده .

ګلاجان په حيرانی وليدل چې په پاکستانی مليشو کې چې تر اوسه لکه وچ لرګی ولاړ وو ،هم خوځيدا پيداکيده . ځينې يې دکوټکو او زړوټوپکو سره داتڼچيانو دپښو دحرکت سره جوخت ځای په ځای منجيدل . ګلاجان فکر کاوه چې دصفدرخان په وينا ددوی په رګونو کې به هم چينجی راغونځيدلي وو . صفدرخان دګلاجان ځير کيدل وليدل ، وې ويل : " ماچې درته دچينجي دغونځيدو وويل ، اوس که نور نه وي دپټي سرخوبه ووينې . دپټی سور به دې هغه وخت ليدلی و چې داحمدزو برګ اتڼ ، دښځو او نارينه ؤګډاتڼ دې يو وار کتلی وای. دپاکستان په پښتنو کې اتڼ داسې منلی نه دی ، لکه په موږ کې . دلته ځينې قومونه ، لکه خټک ، بنګښ ، وزير ، مسيد ، زموږ په شان په اتڼ مين دي ، خو دانور بيا دپنجاپيانو دتاثير لاندې دي ، زموږ اتڼ ته بنګړه وايی او په دې شرميږي چې نارينه بنګړه واچوي ، اکثر دوی داتڼ او دلښتی دنڅا تر مينځ فرق نه وينی ، خوپه دغو مليشو کې که وزير يا خټک وي ننداره يې کوه .

بحروبرخان خټک ، دمليشه وومشر ، دخپلو خلکو په دې کړو وړو شرميده خو پام يې نه و چې په ده هم يو قسم مرموزه سره لړې راتله ، هماغه ويده بلا

یې په ګونو کې راغونځیده ، دزړه په کوم ځای کې یې سوی و ، خو بدنه لګیده . له لیرې ، دوړکتابه دوخت ، پلرونو دکیسو دوخت چې مور یې ورته دنغری په خوږلن کولې ، ښکالو راتله .ځوبه ځان پوهیده داتې دکړی په ژی ولاړ و ، اول شرم او ډار ، بیانو ، لکه دپیاز پوټکی چې یو دبل پسې لرې شي ، دډول غږ او دکوچیانو کرار او حوصله ناکې ټالی هر څه ترې هیر کړل او ورګډ شو. په همدې کې اتڼ تود شو ، بل ډولچي هم راپیداشو اوداتڼ دایره نوره هم پراخه شوه . سورنۍ اودلاسونو پړقول نه و وکراره کراري وه ، ډول و او داتڼ چیانو ځنې ارتول و ونورو ملیشو چې خپل مشر ولید نو هغوی هم میدان ته ور ودانګل ." صفدرخان له خندا شین و ، " ګلاجانه اوس پکې څه وایې ؟" ګلاجان حیاناکه موسکا وکړه او په اول ځل یې په زړه کې دخان سره مینه پیداشوه.نورننداړچیان غلی اوماشومان ژبون وهلي ولاړ وو.دکوچي اوده شین، دملیشه او کوچي فرق نه کیده ، ټول په یوه سور او تال چورلیدل. هغه تنظیمي خلک چې د ناصر باغ دکمپ نه دمحفل دخرابولو په نیت رااستول شوی وو ، اوس په دوو کې راګیر وو . لویان خوځای په ځای ولاړوو ، خو ځینو ځوانانو یې اتڼ ته ور دانګل .دسپیشل برانچ دپیښور دفتر انچارج چې داسلام آباد د مخابرې په امر دبلوا دختمولو په خاطر په جیپ کې راغلی و ، شاوخوا یې وکتل ، بلوا خونه وه خوبده لادا چې هلته په یوه ګوټ کې دملیشې توپک او ټوپۍ دلۍامباروې ،یکی یو وسله وال یې پیره کوله . دسپیشل برانچ سړی بنګښ و او دده هم په اوږو خاربښت راغی ،څو ځلی یې زړه ساز کړ چې ورګډ شي ، خو دزړه دبل ګوټ نه به یې ناره شوه ، هلکه پام چې په خواری ګټلی منصب درنه په هیڅ لاړنه شي . په همدې کې دخان سړی راغی او دی یې دمیلمنو ځای ته بوته .

دمابنام دلمانځه په وخت اتڼ ختم شو . پس له لمانځه دسپیشل برانچ انچارج صفدرخان ته وویل ، " ماخو دبلوا اوریدلي وو ، دا سینګه خبره شوه چې په بلې بلا واوریدم ؟ "به زورور اتڼ و ، نژدې زه هم پکې کیوتی وم ، خو اوس شپه ده ، تاسو خو به دامحفل نور ختموئ که څنګه ؟" خان ورته وخندل ، "ډیټی صیب ،ختمه یې بوله ، دامیله مې ، " بیا یې ګلاجان ته ګوته ونیوله ، " ددغه زلمی دپاره سازه کړې وه . " هغه په تعجب کوز وپاس ګلاجان ته وکتل ،

" نو دازلمی څه کمال لري؟" خان په موسکا وویل ، " هیڅ خو هسې مې ویل یوه ننداره پرې وکړم !" ډېټې لا هم په شک کې و ، " ځوان خوتکړه معلومیږي . خوځنګه دې داسې یو لوی محفل دیوه ، ته وایې بې کماله دی ، دبیکماله دپاره جوړکړ ؟" صفدرخان ، ډېټې هیر کړ ، مخ یې ټولو میلمنو ته چې اوس دپخواپه شان په لیمځي ناست وو ، وویل، " اې قومه ، زه ددې بې کماله ځوان سره خیښي کوم، تاسو پکې څه وایئ ؟" ټولو غږ کړ "بختور دې شي !" یوه ځوان له شانه وویل ،" خان صیب ، داسې نه شي کیدای . یوځلی به دپهلوان ارسلا سره غیږې نیسي ، که یې لاندې کړنو بیا که ورسره خیښی کوې ، کوه یې او که نه نو ځي دې په خپله مخه ." صفدرخان کټ کټ وخندل ، " هغه دغیږې، دنښې دویشتو او کانی دغورځولو وختونه زیاتیګی تیر دي ." ټولو وخندل او مبارکی شروع شوې . ګلاجان ، په خپل عمر کې په اول ځل ترور شو او پلار ته ورغی ، بې هیڅه یې دهغه لاسونه ښکل کړل او هغه هم ډیره شیبه په غیږ کې ونیو ، بیا یې په لوړ غږ وویل ، " دنارینه وو خویوه خبره یو یې لوز دی ،دخان صیب ټول شرطونه چې ماورسره منلی وو ، اوس به ټول پوره کړم . " جیب ته یې لاس ور وړ خو خان وویل ، " محمداجان خانه ، غټه تیره پرې کښیږده ، ما هسې تاسو ازمییلئ" بیا یې ګلاجان ته په مینه وکتل ، " ګلالی ځوان یې خوارمان چې احمدزی وای ! دجازپه ځای به دې په اوښ باندې سپره وړې وه ."

دریم څپرکی

دجاپان دهوایی کرښې دمیدان عمله ، پاکستانی وو . چې دګلاجان او روهیلی ټکټونه یې وکتل نو په حیرانی یې وویل ، " ماخو پخوا هیجیرې اغوان هغه هم بیا مهاجر نه ولیدلی چې دفسټ کلاس ټکټ واخلي ، داسینګه خبره ده ؟" ګلاجان وویل ، " بس نو همداسې خبره ده چې ده ، شابه ټاپه پرې ولګوه. "ستیوارډ ناغیری شروع کوله خو ګلاجان دوخته په پاسپورټ کې دسلو ډالرو شومه ایښې وه ، دهغې په لیدو ستیوارډ ددمه ولوید، دټکټ پارچه یې بیدو په هماغه ځای په پاسپورټ کې کیښوده چې لوټ یې ترې اخیستی و.

په الوتکه کې دروهیلی پام شو چې ټول پیت پوزي دي . ګلاجان ته یې وویل ، " داخوزموږ هزاره ګان نه دي ، د کوم ملک دي ؟" ګلاجان په خندا

وويل ، " دجاپان " روهيلۍ وويل ، " په جاپان کې څه خاورې غواړو ؟" ګلاجان خواب ورنه کړ ، دهغې او خپل کالي او لاسي بکسې يې پاس په رف کې ځای په ځای کړې ، تکيه يې ووهله او ايله يې ددمې اوږده سارابنکله . روهيلۍ هره خواکتل ، تروره وه ،خوبيا يې چې څنګ ته ګلاجان وليد چې پټې سترګې ارام پروت دی ، زړه يې تسل شو ، دګلاجان په اوږه يې سر کيښود ، پرمبنې (پريشانۍ) يووړه . لوډسپيکر راپاڅوله ، " دهند په سمندر جنوب ته الوزو ،ستاسو دارامۍ اوبنه سفر په تمه ، کپتان نيګوسا وا، په خير راغلی وايي." ورسره جاپاني کوربنو(ستيوارډيسانو) په پتنوسونو کې شربتونه راوړل ، چې يې ګلاجان او روهيلۍ په خوب کې وليدل ، ويې موسل،دوه سپين ګلان يې په ارامه دروهيلۍ دلمنې په څولۍ کيښودل او ترې تيره شوه ."

ډير وروسته ، چې کوربنو ، دالوتکې پردې رابنکلې وې،تول ويده وو ، روهيلۍ ولتيده ، په لمنې کې يې ګلانوته پام شو ، هغه يې په مينه را اوچت کړل ، خوږه ورمه يې راتله . ګلاجان يې چې لاويده و ، په نيغړک وواهه، "داڅه بنګ دې خوړلی چې پرکاله پروت يې ؟" ګلاجان يوه سترګه خلاصه کړه ، او ويې موسل ، "دادرې شپې دواړو بې خوبی تيره نه کړه څه ؟" روهيلۍ په غوسه وويل ، " بې شرمې سترګې وخورې . داګلان تاايښي وو ؟" ګلاجان يوګل ترې واخيست ،بوی يې کړ ، " زه وخدای ، دسنځلې عطر يې پرې وهلي . " روهيلۍ وويل ، " دلته څه سنتيا زهر شته ؟ زه ورې يم ." ګلاجان دسر دپاسه رڼاتنۍ کښيکاږله . کوربنه راغله ، "تاسو ويده وئ ، نورو ډوډۍ خوړلې ، تاسو ته به ډوډۍ راوړم ، څه فرمايش لرئ ؟" ګلاجان وويل ، " نه بس دومره پام کوه چې دسور غوبنه پکې نه وي ." روهيلۍ په کرکه تندی تريو کړ ، " دخنزير غوبنه يياق!" کوربنې وخندل ، " ورته کړي سمندري خواړه څنګه ؟" ګلاجان وويل ، "سمه ده " هغه روانه شوه خو روهيلۍ ورپسې غړ کړ ، " چې اوس کوني کبررانه ورې ؟" ګلاجان وخندل ،" غم مه کوه ، په پښتونه پوهيږي ، نوګوره چې شيژګی به خورو او که چونګښه ." روهيلۍ په اوږه وار ورکړ ، " خوامې مه راهسکوه ، بې هغې مې هم په الوتکه کې سرګرځي ." ګلاجان په مينه ورته کتل ، دروهيلۍ رنګ سور شو ، "داسې راته مه ګوره ، خلک به څه وايي ؟" ګلاجان کټ کټ وخندل ،" رښتيا چې خلک به راپسې ډيرې بدې خبرې وکړي . وايي به چې ،

په همدې کې لوډسپيکر غږ کړ ، " ميرمنو او ښاغلو، کپتان نيکوساوايو ځل بيا تاسوته هر کلی وايي . داپيرته ، زموږ سپيشل هر کلي زموږ هغو دوو مسافرو تـه دی چې درې ورځې دمخه يې په پاکستان کې واده کړی ، ښاغلی ګلاجـان او ميرمن يې . دکپتان او دجال هوايي کربښې دا ړخه ، موږ هغوی ته يوه تحفه لرو ، هيله ده چې ميره اورته کاک پيټ ته تشريف راوړی ." ګلاجان او روهيلی يو بل ته وکتل ، روهيلی وويل ، " داځه پرتې وايي ؟" په همدې کې کوربنـې پـه يـوه لوی پتنوس کې ددوی خواړه راوړل ، سره کړي کبان ، ليمـو ، دشـنې دنيـا او مستو سره . دپتنوس په مينځ کې په يوه ګيلاس کې بيـا دوه سـپين ګلان ايښي وو . دګلاجان پام شو چې نورې سپرلۍ په غلچکـي نظـر دوی څاري ، روهيلـی هم پوهيده چو رت يې نه وخراب ، ګلاجان چـې دهغـې هـرې خـبرې او هـر حرکت ته پام و ، ليدل چې هغه دخلکو ددې دومره توجه نـه خونـد اخلـي . پس دډوډۍ چې کوربنې پتنوس وچت کړ ، ګلاجان پـاځيد ، روهيلی يـې تـر لاس ونيوله او دکاکپيټ په لور يې روانه کړه ، په لار کې ، ناستو مسـافرانو ورتـه لاسونه و پړقول او ګلاجان دې ته حيران چې روهيلی ترې خوند اخلي او هـر مسافر ته، لکه ملکه ، رعيت ته په موسکا د سراشاره کوي .

چې بيرته راغلل نو دروهيلی په غيږ کې دګلانو ګيدۍ او دګلاجان پـه لاس کې دتحفو کڅوړه وه . سيټ ته د رسيدو سره ، ګلاجان روهيلی نه غيږ چـاپيره کړه او دمچې کوشش يې وکړ ، خو روهيلی په داسـې قـوت پـورې واهـه چـې ګلاجان په سيټ پريووت ، دنورو سيټونو مسافرانو دخندا غريو جـوړ کـړ او يـوه بوډا غږ کړ ، " غم مه کوه ، زه هره ورځ همداسې وهل خورم." بياټولو وخندل.

روهيلی لکه ماشوم ، ګلان په غيږ کې نيـولي وو ،نـاز يـې ورکـاوه . بيـا يـې ګلاجان ته وويل ، " ته خودرف نه زما توره بکسـه راواخلـه !" ګلاجـان پـاځيد ، دنورو سپرليو نه يې معافي وغوښته ، اوپه احتياط يې بکس راکوز کـړ . روهيلـی يې سر خلاص کړ اويو خيرن کالی يې چې څه پکې نغښتي وو ترې راوچت کـړ ، ګلاجان ته يې ونيو ، "خلاص يې کړه " ګلاجان خيرن کالی ول په ول ترې لرې کړ ، په تعجب يې وليدل چې هماغه مجسمه ده چې ده په سمڅ کې ليدلې وه، نارينه او ښځه غاړه غړۍ پرله اوښتل . روهيلی دشرمه مخ بل پلو نيولی و ، اوبې له دې چې ورته وګورې وويل ، " تارو اکـا وَيـل چـې داګلاجـان تـه ورکـړه . "

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاجان مجسمه لره وبره کوله او ځينو سپرليو هم غاړې دزانو په شان اوږدولې چې داتماشه ووينی . ګلاجان روهيلی ته وويل ، "يو خوبه شانه راڼوې ، مجسمه ده ، ژوندی شی خونه دی ، ولې شرميږې ؟ زه خبرنه وم چې تارو اکا لوی غل دی ، داخود اوغانستان دارايي ده ، ماته يې څنګه راکړه ، زه ورته قاچاقبر ښکاره شوم که څنګه ؟" روهيلی په ملنډو وويل ، "رنګ خو دې دغله دی ، خوچې هير مې نشی، تارو اکا دادين هم په تا ايښی و چې دا امانت به داسې ساتې ، لکه ، هغه زمانوم ياد کړ ، لکه روهيلی !" ګلاجان وويل، " دتا دامانت ساتلو خو څه نه شم ويلی . خو دابوت چې امانت وساتم نو بيا يې څنګه کړم ؟"روهيلی وويل ، "تارو اکا ويل چې افغانستان خدای ددې غمه خلاص کړي بيايې بيرته په خپل ځای کښيږده . هغه ويل چې روسان او ځينې قوماندانان اوس داسې دي ، لکه ګور ګوتي ، بس سمځې را سپړي اوخزانې ترې لوټوي . ويل يې ددغه بوت آوازه هم ، لکه چې حکومت ته رسيدلې وه او دغلا ويره وه ." ګلاجان مجسمه بيرته په زړوکې کې تاو کړه ، روهيلی ته يې ورکړه چې په بکس کې يې کښيږدي . روهيلی وويل ، يوه پوښتنه درنه کوم ، پوښتنه هم نه ده ، هسې سودا ده چې ووزي ، هغه داچې ، بيا يې ګلاجان ته په خير وکتل ، هغه دپوښتنې په انتظار ، شاته ډډه ووهله ، سترګې يې پټې کړې او روهيلی وويل ، "ته ليونی نه يې ؟ ګلاجان يوه سترګه خلاصه کړه، ويې رپوله او بيرته يې پټه کړه ، "په تاسو احمدزو کې ، لکه چې دامتل نشته چې کورته کيږدی مه وايه ، ميره ته ليونی ." روهيلی په غوسه وويل ، "متل دې هم غلط تير کړ ، زه درنه پوښتنه کوم او ته لکه چار تراش بيغمه پروت يې."ګلاجان وويل ، " بيغمه نه يم ، هسې خوبيولی يم ." روهيلی وويل ، " زما پوښتنه داوه چې ته خوبه ليونی نه يې ؟" ګلاجان همداسې په پټو سترګو ځواب ورکړ ، اوس کار دکاره تير دی ، ليونی که په سد ، راسره کيوتې . که ډيره دې تلوسه وي ، پيلوټ ته به ووايم ، چې ور درته پرانيزي ، پاراشوټ خونشته ، ايسته به په خوا کې هوا ګير چکرونه وهې . چې به په سرې خوروپيښه شې او که به دنهنګانو شومه ." روهيلی نوره هم په غوسه شوه ، " ګلاجانه ستاسره ټوکې نه جوړيږي ، هسې ا دليونتوب خبره مې کوله ." ګلاجان وويل ، " زه يې ليونی سهي ، نورڅه ، يې ؟" خوروهيلی اوښتونې نه وه ، " که مې خبروته غوږ نه نيسې

تر اریزوناپورې به خولې ته جنډره واچوم ، درته ګورم به لانه ." ددې سره یې مخ بلې خواته واړاوه او دویښتو په چوټي کولو لګیا شوه . ګلاجان یې په اوږه لاس کیښوداوبیرته یې ځانته راښکله ، هغې سترګې ټیټې اچولې وې . ګلاجان یې دخوشالولو دپاره بدله سرکړه ، "سامې په ختو وای خوچې تاراته کتلی زه دې لیونی وای خوچې تاراته خندلی." روهیلۍ له خندا شنه شوه او دواړه لاسه یې دګلاجان له غاړې چاپیر کړل ، دکوریدو ور په منځ لار کې بیادخوراک ریړه روانه وه . کوربنې هرې خواته سپرلیو ته وړوکي پتنوسونه ورکول . ګلاجان هم لاس ور اوږد کړ،خوروهیلۍ ، یې لاس بیرته په خپلو زنګنو کیښود ، کوربنې ته یې دڅڼګ اشاره وکړه . بیا یې ګلاجان ته په سړه سینه وویل ، " ماتوکې نه کولې، زه خپله خبره سمه کولی نه شم ، خو یوه پوښتنه لرم ، اجازه شته ؟" ګلاجان بیرته تکیه وکړه، دهغې سرېې په خپل ټټر پورې ونښلاوه او ویې ویل ، شل پوښتنې خووکړه !"روهیلۍ وویل ، ته یو عجیبه غوندې بنیادم یې !" ګلاجان وویل ، " داخوپوښتنه نه شوه ." روهیلۍ لکه چې دده خبره یې چې نه وي اوریدلې خپلې خبرې کولې ،" هسې خوپه ظاهره جنټ ، شډل ښکارې ، خوهسې نه یې لکه چې ښکارې ." ګلاجان بیا خبر وته وروداننګل خو روهیلۍ یې پخوا تر پخوا په خوله لاس کیښودل. تیار دشیعه قبر یې چې خلک وایي دبهر نه ښکلی او صفا ښکاري او دننه اور پکې بل وي . خبره مې مه غوڅوه ماچې ته پیژندلی یې هسې دبهرنه دې پیژنم ،خو دبهر نه دې چې ګورم هم ، بس کانې پاس ارتوې او سرترلاندې نیسې ، لکه دسر دماتیدو نه چې خوند اخلې.دالیونتوب نه دی ؟" ګلاجان لا ځان خوبیولی نیولی و ، د ماشوم په ژړه غونی غږ یې وویل ،" روهیلو ببو ، منت درته کومه ، هغې کوربنې ته وایه چې څه زهر ومرګ را وړی ، کولمې مې کورت شوې ." روهیلۍ وویل ، " ولې ځان نانګاره اچوې، ولې خبرې مروړې ، ځواب ووایه !" ګلاجان وویل ، " نوڅه ووایم روهیلو ببو ، ببو ناندانې ، ستاسو خبر، بو څه سه خوله راکه . روهیلو ببو ، بنیادمان یو شان نه دي . زه خدای همداسې کړی یم ." روهیلۍ وویل،"هغه دآس سپرلو دې په یاد ده ؟ ګلاجان وویل ، د کوم آس ؟" روهیلۍ وویل ،" په اریزونا کې ." ګلاجان ، لکه ایله یې چې پام شوی وي ، " هغه دروږیو سپرلی نبې؟هو هغه مې په یاد ده ، چې نژدې دې ښکل کړی وم ." روهیلۍ په

قارووېل ، " ډېر ځانته خامتمايې ، خداکه مې چورت دربانډې خراب و ، هسې مې سټا په ليونتوب زړه سوځيده ."ګلاجان وويل ، " خبره دې دآس دسپرلو کوله ، په ياد مې ده ، نوځه ؟" روهيلۍ وويل ، "بيا دې په بهسودو کې خپله کلانکارۍ په ياد ده چې ځان دې مرګ ته ورکړ ؟" ګلاجان په خندا ځان پاځيدو ته جوړکړ ، "نجلۍ ، کوربنې ته زنګ وهې او که زه په خپله ورپسې لاړشم ؟" روهيلۍ وويل ، "اول ځواب راکړه ، بيا به کوربنې ته ووايو چې دواړو ته ډوډۍ راوړي ." ګلاجان نا چاره په خپل ځاى کښيناست ، " زوره وره يې نو زه څه ووايم. زه په خپله دپښتو پسې نه يم ورغلى ، دوى په ما راپيښيږي .بيا نو دمجبورۍ ورځې ، چې دبلانه تيښته نه وي ، نو مخامخ پرې ورځم . " روهيلۍ وويل، "پلارمې تل دکوم قسم شي چې دى يې چينجى بولي ذهغې خبره کوي چې وايي دپښتنو په ماغزو اويا کوم بل ځاى."

ګلاجان خبره ورپرې کړه ، "همدابل ځاى يې صحيح دى ، چې سړى سابه ناوللي وخوري ، دننه چينجى پرې لګيږي ." روهيلۍ بې حوصلې شوه ، " ته خوپخوا دومره نخره ګر نه وې ، داڅنګه اوس دطوطى په شان په خبرو راغلې؟ خبره مې کوله ، پلارمې وايي چې دلويو پېښو ، دمقابلې او لويو آفتونو په وخت کې دا چينجى غونځيږي." ګلاجان وويل ، " دواده په شپه هم خان صيب همدا خبره کوله خو بې غمه اوسه په ماکې چينجى مينجى نشته ، دامريکـا ډاکټرانو معاينه کړى يم." روهيلۍ خپله خبره کوله ، " خوزه وايم کـه پـه پښتنـو کـې پـه ربښتيا چينجى وي نو په تاکې تور غاړي" بيانو دواړو کټ کټ وخندل ، ګلاجان وويل ، " دهمدغو چينجو بڼرکت و چې تاغونډې ښاپيرۍ مې سرپه سينه ايښى دى ." روهيلۍ دشرمه سره شوه خود خبرونه اوښتونې نه وه ، " ځواب غـواړم." ګلاجان وويل ، " خير اول خولګۍ راکړه !" روهيلۍ په مينـه نـاک غږ وويـل ، « بيشرمه سترګې دې وخورې ." دواړه پـه فکـر کـې ډوب شـول ، ډېـر وروسـته ، ګلاجان په سيټ بانډې نيغ کښيناست او ويې ويل ، " روهيلـو ، خداکـه خـوزه پخپله هم پرې پوه يم چې ولې ، خويو وخت زماتوږ پوستى ملګرى ، کره کولي ديوه پرنګى کيسه راته کوله چې خدازده څه نوميده خودهماليا دغره په دنګه څوکه چې ايوريسټ نوميږي ختلى و . کره کولي ويل چې تـر هغـه وختـه نـو دبنى بشر پښه دې څوکې ته نـه وه رسيدلې ، نوبيا لکـه چـې چاددغـه غـره

ختونکی نه پوښتنه کړې وه چې ولې ، څه ضرور و، څه بلا پسې اخیستې وې چې دادې دخان سره وېټيله چې په دې څوکې بـه خامخا خیژې؟ پوهیږې دهغه ځواب څه و ؟" روهیلی هم تعجب اخیستې وه ، ویې ویل ، "نـه ، تـه یې راته ووایه !" ګلاجان په نری موسکا سروښوراوه ، " هغه ویل داځکه چې غرمې مخې ته ولاړو ، خوزه وایم په دې پرنګې ، کې به هم دېښتنو کـوم رګ هماغه چینجن رګ پروت و . چې داغر یې لیدلی چې دنـګه غږی ،په ځان غـره ولاړ دی،کوزټول دخـاورو بنیادمـان وینـی نوهـر یـوه تـه پټـون وهـی ، چـې داګز دامیدان .

زه هـم کلـه دځان سـره وایم ، هلکـه مـهاجرخدای کـړې ، کـاپـر چاکړې.دادناممکن خبره چاراایستې ده .دتیرې دیوال که هـم وي ،نوخـدای تندی درکړی دی ، که هغه مات نشي ، ستاسو خوبه مات شـي ، تاخوبـه خپلـه وسه کړې وي. بنده دخپلې وسې پورې پړ دی . چې وایې نه زمبیې څنـګه بـه پرې پوه شې ، خپل چینجی به څنګه بیرته ویده کړې ، زه یې هم نه شم ویلـی خو چې مې ځان ازمبیلی نه وي خوب نه راځي اوس خوبه خوله راکړې ؟"

روهیلی وویل ، لکه ده چې هیڅ نـه وي ویلـي خپلـه خـبره ونیولـه ، "کلـه داسې وخت هم دربانډې راغلی چې ته مقابله کوې اوپه همـدې وخت کـې دناکامه کیدو ویره دربانډې راشی ؟" ګلاجان ، لکـه دځانـه سـره چـې غږیـږي وویل ، " هو ، یو ځلې ، دغزني اوخوست په لارکې ، چې پاس بره ګی راغلې او کوز قوه راختله ، زه اونرسولا د میړو درمـې سره دغـره پـه ډډه روان وو ، کـه ځانله موږ وای ورځه ځانونه به مودکوم ګټ شاته پنا کړی وو،خو میـړې وې او په هغوی بیړه هم نه کیده ، بیغمه یې هرې ونې غنې ته کپونـه اچـول او چـې سپې به یې یوه خواراټوله کړه ، بله خوابه وشړیده. هماغلتـه فکـر راغـی چـې داهوډ، لکه چې ابتـه شـو ." روهیلـی وویـل ، " کـوم هـوډ ، دمیـړو د سـلامت رسولو؟" ګلاجان موسک شـو ، " سـتا دخپلولـو هـوډ." روهیلـی وویـل ، " تـاخو داکیسه زما پلارته تیره نه کړه !" ګلاجان وویل ، "نرسولا ته مې هـم قسـم ورکـړ چې خان صیب خبرنه کړي ." روهیلی وویل ، "که خدای مه کړه تـه مـړوای ؟" ګلاجان سر وښوراوه " مرګ داجله پورې دی خوبده به داوه چې ماهوډ نه وای پوره کړی. بیا یې وویل ، " یره کوچی ، زما په ژبه خوپـه دیـرې زاری وژغونـي

شنه شول ، چې یوه خوله دې راکړې وای ؟" روهیلۍ په خندا او تعجب ورته وکتل ، "همدلته ، په هواکې ؟" گلاجان ورته ویل ، " مادې خدای بیصبره نه کړي ، همدلته په هوا کې یې غواړم ." روهیلۍ سروښوراوه ، " بیړه ولې کوې ، چې کورته ورسیږو ، هغه لنډۍ څنګه ده ؟" ګلاجان وویل ، " بیا یې لیمڅی کړه پرې کوه دناز خوبونه ، همدالنډۍ ښیې ؟" روهیلۍ دتسلیمۍ په خندا وویل ، "ډیر شیطان یې، خلک ټول راته ځیر دي ." ، گلاجان دروهیلۍ پرونی دسیټ مخې ته پرده کړ ، ویې ویل ، " اوس مې ځوځ ماځوځ دکوه قاف نه واړول ، بله بانه خوبه نه لرې ؟"

PROPERTY OF ACKU 10809

PROPERTY OF ARIC Established 1989

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانش خپرندویه ټولنه
☎: ۲۵۶۴۵۱۳-۹۱-۹۲+

چاپ: دانش کتابخانه، قصه‌خوانی بازار- پېښور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library